Predare totală
Andrew Muray

Original Title in English: **Absolute Surrender**
by Andrew Murray
Titlu în limba română: **Predare Totală**
Copyright pentru traducerea în limba română: © **1999 Editura** Casa **Literaturii Creştine**
Toate drepturile rezervate.
Publicat de: **Editura CLC**
str. Constantin Brâncoveanu 37
2200 Braşov
Tel./Fax: +40 (0)68 472474
Mobil: +40 (0)93 584887
E-mail: clc@deuroconsult.ro
Traducător: Tcodorcscu Diana Editare şi tehnoredactare şi **copertă: Coţovan** Cristian
Andrevv Murray face parte dintre predicatorii de elită care, exercitând o puternică influenţă în timpul vieţii lor, continuă lucrarea încă mult timp după moartea lor prin cărţi cu o priză fascinantă la generaţiile următoare de cititori. De origine scoţiană, tatăl lui a fost unul din pastorii presbiterieni care, răspunzând unui apel al guvernatorului din Cape Colony, au pornit să lucreze printre băştinaşi. I s-au născut şaptesprezece copii în casa parohială din ţinutul Graaf Reinet; şi ca unul dintr-o familie numeroasă, Andrew şi-a petrecut primii săi ani sub influenţa binefăcătoare a unui cămin cu adevărat evlavios. A fost trimis la şcoală cu unul dintre fraţii mai mari la vârsta de nouă ani, urmând cursurile la Aberdeen. Absolvind înainte de împlinirea vârstei de douăzeci de ani el a plecat la Utrecht, în Olanda pentru a studia Teologia. Acolo a avut parte de o experienţă spirituală pe care a considerat-o drept convertirea sa.
La doar douăzeci de ani a revenit în Africa de Sud, fiind ordinat ca pastor al bisericii din Bloemfontein. Timp de câţiva ani a rămas singurul pastor ordinat din întregul stat liber Orange. La început ţăranii au manifestat tendinţa de a desconsidera un pastor atât de tânăr; însă darul său deosebit de a predica le-a câştigat rapid încrederea şi stima, Andrew ducând

la îndeplinire o lucrare remarcabilă pe o zonă extinsă. Au urmat **două** scurte perioade de păstorire, fiecare a câte patru ani, în **Worcester** si **Cape Tbwn:** apoi în 1871 a început o remarcabilă **lucrare** de slujire la Wellington timp de patruzeci şi cinci de ani, **pânfl la chemarea ia Acasă.**
Andrew Murai fost renumit pentru diversitatea
deosebita a talentelor şi preocupărilor sale, precum şi pentru **puterea sa ca predicator, Pastor,** evanghelist, vorbitor la **convenţii, om de Stal CU spiril** misionar şi educator - el a excelat in **toate** aceste **domenii.** A atins plinătatea staturii de pastor in **urma** micii **participări la O** Convenţie Keswickîn 1881. De la începuturile **convenţiei** el **a** urmărit rapoartele acesteia cu cel mai mare interes. în 1880 o afecţiune a gâtului 1-a obligat să renunţe lapredicare iar medicii i-au dat prea puţină speranţă în a mai putea vorbi vreodată publicului. Venind în Marea Britanie pentru consult de specialitate nu a primit încurajări mai consistente; simţind o mare nevoie, el se îndreptă spre Keswick. Acolo, în cadrul unei întâlniri ulterioare convenţiei, el s-a ridicat spre a mărturisi dorinţa sa pentru o viaţă plină de Duh Sfânt, iar a doua zi „i s-a revelat Domnul."
într-o mărturie scrisă pentru *Viaţa de Credinţă (The Life of Faith)* el a spus „Eul care caută să facă lucrarea lui Dumnezeu este mult mai periculos decât refuzul ascultării; firea, care se strecoară încercând să înveţe adevăruri spirituale şi să înfăptuiască lucrări spirituale, face imposibilă desfăşurarea vieţii lui Dumnezeu cu maximum de putere în suflet... Am fost condus spre casa de vindecare prin credinţă din Londra şi am fost învăţat ce lucru deosebit de solemn şi binecuvântat este să îl rog pe Domnul să vină şi să preia prin Duhul Sfânt, controlul trupului meu, pentru a-1 însănătoşi şi fortifica... (La Keswick) Am crezut şi L-am primit pe Isus ca pe Cel ce mă curăţeşte. Privesc spre El şi aştept ca stropirea cu sânge să fie la fel de glorioasă şi eficientă ca şi jertfa de sânge. Şi am realizat că umplerea nu poate decât să urmeze curăţirii..."
Şi-a recăpătat vocea şi s-a reîntors în Africa de Sud în plinătatea puterii sale spirituale. Mâna sa a scris multe cărţi care au fost citite cu nesaţ de lumea vorbitoare; de limba engleză;

cu toate că majoritatea au fost scrise în limba afrikaans, ele au avut parte de o circulaţie mult mai largă în traducere engleză. El a vizitat Anglia din nou în 1895, iar luările sale de cuvânt la Keswick au lăsat o impresie de neuitat. De asemenea a pregătit o serie de predici pentru o mare campanie de evanghelizare în Londra de est; acestea au fost redate verbal şi publicate sub titlul *Predare Totală (Absolute Surrender).* Au fost necesare numeroase ediţii pentru a veni în întâmpinarea cererilor, această reeditare prezentând unei noi generaţii provocarea vieţii complet închinate Domnului.

CUPRINS

Capitolul **pagina**

„Fiţi plini de Duh"....7
Binecuvântarea plinătăţii Duhului Sfânt....15
Lumesc şi duhovnicesc....25
Puşi deoparte prin Duhul Sfânt....39
Pocăinţa lui Petru....49
Predare totală....57
Hristos, viaţa noastră....67
„Putem iubi ziua întreagă"....75
Imposibil pentru om, posibil pentru Dumnezeu....85
„După ce aţi început prin Duhul"....95
„Păziţi de puterea lui Dumnezeu"....105
„Voi sunteţi mlădiţele"....117

Fiţi plini de Duh

A[ceste] cuvinte sunt binecunoscute: le veţi găsi în Faptele Apostolilor 2:4 *„Şi toţi s-au umplut de Duh Sfânt"* şi în Efeseni 5, versetul 18 *„Fiţiplini de Duh. "* Primul text este o naraţiune: ne spune ceea ce s-a întâmplat de fapt. Celălalt text este o poruncă: ne spune ceea ce trebuie să fim. în cazul în care ar mai persista vreun dubiu în mintea noastră, găsim versetul legat de altă poruncă, „Nu vă îmbătaţi de vin, ci *fiţi plini de Duh."*

Dacă te-aş întreba, „încerci să asculţi de această poruncă, 'Nu vă îmbătaţi de vin'?" mi-ai spune imediat, „Desigur, în calitate de creştin eu urmez această poruncă." Dar acum, referitor la cealaltă, „Fiţi plini de Duh," ai urmat această poruncă? Este aceasta viaţa pe care o trăieşti? Dacă nu, automat se pune întrebarea: De ce nu? Iar apoi vine o altă întrebare: Eşti gata de a asculta această poruncă şi de a zice: „Cu ajutorul lui Dumnezeu voi asculta. Nu voi avea pace până când nu am urmat această poruncă, până când nu voi fi plin de Duh?"

Aş dori să spun de la bun început că aici este vorba despre o simplă ascultare a unei porunci a Duhului Sfânt a lui Dumnezeu, prin cuvântul său. Dumnezeu are acest mesaj pentru fiecare creştin :**Copilul Meu** doresc ca tu să fii plin de Duh Sfânt. Lasă răspunsul tău să fie : Tată, şi eu doresc aceasta; sunt **gata; mă dedic** ascultării de Dumnezeul meu; să fiu umplut de Duhul Său.

Înainte ca cineva şă îşi formeze o idee **greşită** referitor la **ceea** ce **înseamnă să fii** plin de Duh, permiteţi-mi să spun că **aceasta NU ÎNSEAMNĂ STARE de exaltare** crescută sau de perfecţiune **absolută,** nici o stare din care să lipsească creşterea. Nu. A fi plin de Duh Sfânt înseamnă pur şi simplu a avea întreaga mea fiinţă dedicată puterii Sale. Când întreg sufletul este dedicat Duhului Sfânt, Dumnezeu însuşi îl va umple.

Acum, *Ce se cere pentru a fi umplut de Duh?* Nu găsesc un mod mai bun de a afla răspunsul la întrebare decât privind la felul în care Hristos şi-a pregătit ucenicii pentru ziua Pogorârii Duhului Sfânt (Rusaliile). Ştiţi cum se procedează în ţările păgâne în care predică misionarii. Convertiţii vin la misionar, iar acesta formează o clasă de catiheză pentru botez; sunt cazuri în care el îi ţine pe aceşti proaspeţi convertiţi timp de un an sau poate mai mult pentru a-i învăţa şi testa şi pentru a-i pregăti pentru viaţa creştină. Iar Isus i-a ţinut pe ucenicii Săi timp de trei ani în clasa de catiheză, ei trebuind să parcurgă o perioadă de învăţătură şi pregătire. Pogorârea Duhului Sfânt peste ei nu era ceva magic sau arbitrar. Ei erau pregătiţi pentru aceasta. Ioan Botezătorul le spusese ce va urma. El nu predicase doar despre Mielul lui Dumnezeu care avea să-şi verse sângele, ci mărturisise şi despre faptul că Acela, peste care a văzut Duhul coborând în chip de porumbel, va boteza cu Duhul Sfânt -această revelaţie fiindu-i dată din partea lui Dumnezeu, după cum el însuşi afirma.

Deci, în ce consta învăţătura acelor ucenici? Ce fel de pregătire era aceea pentru botezul cu Duh Sfânt? Pentru început să nu uităm că ei erau oameni care lăsaseră totul pentru a-L urma pe Isus. Ştim că Domnul Isus s-a dus la

unul din ei zicându-i: „Lasă-ţi mreaja;" iar la altul: „Lasă locul acela de la vamă şi vino şi urmează-Mă." Iar ei L-au urmat, putând afirma mai apoi prin gura lui Petru: „Doamne, noi am lăsat totul şi Te-am urmat" - casele lor, familiile lor, reputaţia lor. Oamenii îi batjocoreau şi râdeau de ei, îi numeau *ucenicii lui Isus,* iar când El era dispreţuit şi urât, la fel erau trataţi şi ei. Se identificau cu El, se dăruiseră totalmente pentru a împlini poruncile Sale. Iată primul pas pe calea către botezul cu Duhul Sfânt. Trebuie să lăsăm totul pentru a-L urma pe Hristos. Eu nu vorbesc aici despre renunţarea la *păcat,* aceasta *trebuie* să o faci dacă te-ai predat Domnului (convertit). Dar este ceva care are o însemnătate mult mai mare. Mulţi creştini cred că îl primesc pe Isus ca pe Unul care poate să-i mântuiască şi să-i ajute, dar în realitate îl resping ca Domn (Stăpân). Ei cred că au dreptul să facă voia lor într-o mulţime de privinţe. Ei vorbesc foarte mult despre ceea ce le place, fac numai ceea ce le place, folosesc proprietăţile şi averile lor după cum le place; ei sunt propriii lor stăpâni şi niciodată nu s-au gândit să spună: Isuse, las pur şi simplu totul pentru a Te urma pe Tine.

Şi totuşi aceasta este cerinţa lui Hristos. Isus are infinit de multe bogăţii şi glorie binemeritată, iar Hristos este un dar ceresc, spiritual şi dumnezeiesc astfel încât, până nu renunţăm la totul, inima noastră nu poate fi plină de El. Astfel Isus ne spune: Lăsaţi totul şi urmaţi-Mă.

Am condus nişte servicii divine odată la Johannesburg, iar într-o după-amiază la o strângere de credincioşi care

mărturiseau lucrările Domnului în viețile lor, o femeie săracă se ridică și spuse cum, cu șase luni în urmă, ea avuse parte de o minunată binecuvântare prin revărsarea Duhului lui Dumnezeu. Participând la o adunare de consacrare într-o vecinătate modestă, predicatorul a întrebat cine dorește să se dedice fără rezerve lui Isus. El a folosit cuvintele, „Să presupunem că El te-ar trimite în China, sau ar dori să renunți la soție și copii, ai fi dispus să o faci?" Și ea relată cu sinceritate: ,^4/w *vrut* să spun că renunț la totul pentru Isus dar nu am putut. Când pastorul a

ruga) pe cei doritori să se ridice eram cuprinsă de o stare deosebită și lotuși nu puteam rămâne pe scaun, deci m-am **ridicai** si **am zii:** Da, voi renunța fără rezerve. Cu toate acestea **simțeam efl DU pol** renunța la soț și copii. Ajunsă acasă nu **puteam li dorm;** exista în mine o luptă: trebuia să las *totul?* Da, ***dortam* li o ftW »K-dlBglll** lui Isus. Era trecut de miezul nopții si .im spus I **toamne da,** pentru Tine *totul*\ Și bucuria și puterea **Duhului** Sinii **mi-au** inundat inima.[1'] Ea a mărturisit apoi că **trăia eu bucuria Domnului,** iar pastorul ci a confirmat acest lucru.

Ești dispus să spui: O, Hristoase, umple-mă cu Duhul Sfânt; renunț la orice și la totul, primește predarea mea? Fiecare din noi trebuie să se examineze. Unora aceasta nu li s-a părut niciodată o necesitate. Unii nu au înțeles ce a vrut Isus să spună că dacă un om nu urăște pe tatăl său și pe mama sa, pe soție și pe copii, casa și holdele, și nu le lasă pentru El și pentru Evanghelie, nu este demn de Hristos. Nu aceasta este cauza vieții tale plăpânde, motivul pentru care Duhul nu-ți umple ființa? - nu ai renunțat la totul pentru a-L urma pe Hristos.

Apoi, ucenicii nu au fost doar niște oameni care au lăsat totul pentru a-L urma pe Isus, ci ei au fost *puternic ataşaţi de Iii.* Isus a spus, „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele. Și eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor." Iar ei într-adevăr L-au iubit mult. L-au văzut răstignit, însă inimile lor nu puteau să fie despărțite de El. Ei nu aveau vreo speranță sau bucurie sau mângâiere pe pământ fără El, și acesta este lucrul de care religia noastră duce lipsă atât de des. Noi credem în Isus și în lucrarea Sa de pe Calvar; ne încredem în El ca singurul nostru Mântuitor; aceasta este bine și ar putea fi îndeajuns pentru a aduce mântuire. Dar gândul că religia constă într-un atașament puternic și personal față de Isus, într-o părtășie zilnică cu El, gândul că religie înseamnă faptul că Isus, Cel nevăzut, va fi Prietenul și Călăuza și Protectorul meu pas cu pas, Conducătorul și Stăpânul pe care-L ascult - vai, câtă religie

io

avem în care un astfel de gând nu se regăsește niciodată!

O tânără femeie a venit misionară în Africa și mi-a relatat cum, încă din copilărie, ea L-a iubit pe Domnul Isus și a fost educată într-un cerc de prieteni evlavioși și un cămin evlavios; dar diferența s-a produs în viața ei când a aflat ce înseamnă a primi o binecuvântare mai profundă. I-am zis, „Ai trăit de mică într-o atmosferă senină, evlavioasă; spune-mi care crezi că este diferența dintre viața trăită atunci și cea pe care ai cunoscut-o ulterior." Răspunsul ei a fost simplu, prompt și clar: „Pur și simplu *părtășia personală cu Isus."* Și trebuie să existe și un început al acesteia. Unii oameni ar renunța la totul de dragul religiei lor. Pentru o religie falsă mulți au renunțat la tot. Unii oameni ar renunța la totul de dragul bisericii lor. Unii oameni ar renunța la totul de dragul unor semeni de-ai lor. Dar nu aceasta se cere. Să vrem să renunțăm la totul de dragul lui Isus, să-L lăsăm să vină în viața noastră și să ocupe inima noastră. Este viața ta o viață de ataşament personal tandru față de Isus și de bucurie în El? Nu te întreb de un ataşament perfect, ci te întreb dacă poți răspunde sincer: El este năzuința mea, El este Cel căruia m-am dăruit, El este ceea ce doresc eu mai presus de orice. Sunt la dispoziția luilsus Hristos în fiecare zi și întreaga zi.

încă odată: acești ucenici au fost *oameni care au fost conduşi spre renunţarea de sine.* La începutul perioadei lor de instruire de trei ani au trebuit să renunțe la tot ce posedau; însă doar la sfârșitul acelei perioade au început a renunța la ei înșiși. Ei renunțaseră la mrejile lor, la casele lor, la prietenii lor - și acesta a fost un lucru bun; dar în decursul acelor trei ani cât de plini de ei erau! Cât de des le vorbea Isus despre umilință! Dar ei nu puteau să-L înțeleagă. Din nou și din nou erau dispute între ei care să fie șeful. Chiar și la masa Cinei tot despre aceasta discutau - cine să fie primul între noi? Nu renunțaseră la sine. După cum au demonstrat-o nu numai o dată, cât de puțin trăiau în spiritul lui Isus!

Dar Hristos îi învăța și îi forma. Le descoperea, de câte ori

era nevoie. în ce constă păcatul mândriei și în ce constă gloria **umilinței,** iar **atunci** când El a murit pe cruce au trecut și ei l>imli-o **moarte** groaznică. Să ne gândim la Petru, ucenicul **impetUOI,** caic L-a tăgăduit pe Domnul lui. Nu credeți că din lo.ii.i **durerea acelor trei zile,** de la crucificare și până la înviere, **mal amari** *' **mai** profundă era aceasta - ruşinea la gândul i uni I ;i **tratat pe** Domnul său? Apoi a învățat să se lepede de '.nu- I .1 (in.i cil **em el de sigur de** sine! „Chiar dacă toți ar avea un **prilej de poticnire, eu nu VOi** avea." Dar Isus l-a luat cu El jos în **moarte *i ta mormânt,** după care Petru a simțit cu **adevărat că** nimic bun nu locuiește în **el,** El învățase să se lepede de sine.

Poate că zici: Cred că am lăsat totul pentru Isus; averea mea, casa mea, prietenii mei, poziția mea, și cred că într-adevăr II iubesc, dar ceva tot nu e bine. Nu primesc binecuvântarea de care am nevoie. Dar ești dispus ca

Dumnezeu, prin lumina Sa cercetătoare, să-ţi descopere câtă încăpăţânare şi încredere de sine există în tine? Ia, de exemplu, aprecierea ta despre oameni; vorbirea ta despre ceea ce îţi place, despre ceea ce consideri tu corect îţi dezvăluie că nu ai învăţat încă să observi smerenia şi blândeţea şi bunătatea lui Isus. Acesta este *eul*. Tu lucrezi pentru El. Tu încerci să faci binele, dar în tot acest timp este de fapt propriul tău efort. Tu ca şi creştin te străduieşti şi aştepţi ajutorai şi binecuvântarea lui Dumnezeu. Dar aceasta nu se poate. Dumnezeu trebuie mai înainte de toate să ne coboare pe fiecare în locuinţa morţii.

Ştii ce înseamnă moartea lui Isus? înseamnă aceasta: că Isus a spus Tatălui Său, cu adevărat: Aici este viaţa Mea, atât de preţioasă îmi e, căci viaţa Mea este fără de păcat. Ţi-am închinat-o Ţie cât am trăit, dar acum Ţi-o voi închina şi în moarte. El a coborât în mormânt spunând, „în mâinile Tale îmi încredinţez" - îmi dăruiesc, îmi predau - „duhul." Şi ştiţi ce s-a întâmplat. Deoarece El şi-a predat viaţa total şi a coborât în întunericul gros al morţii şi mormântului, Dumnezeu L-a înviat la o viaţă nouă, o glorie nouă şi o putere nouă. Dumnezeu L-a

înviat din mormânt la glorie. Moartea a fost secretul învierii. Şi dacă vrei să fii umplut de Duh şi de viaţă nouă în glorie trebuie mai întâi să mori faţă de tine. Apostolii au fost oameni aduşi la o totală lepădare de sine, oameni care pierduseră totul şi care erau gata să primească totul de la Dumnezeu în ceruri.

încă un gând: aceşti apostoli au fost oameni care au acceptat prin credinţă promisiunea Duhului făcută de Isus. Ştim că în ultima seară Hristos le-a vorbit despre Duhul Sfânt de mai multe ori, iar în momentul în care era gata de a se înălţa, El a spus din nou, „nu după multe zile veţi fi botezaţi cu Duhul Sfânt." Dacă i-ai fi întrebat pe acei ucenici: „Ce înseamnă aceasta?" sunt sigur că nu ar fi putut să-ţi spună. Nu au înţeles, probabil, atât de mult pe cât înţelegem noi astăzi. Nu aveau nici o idee despre ce urma să se întâmple. Dar s-au încrezut în cuvântul lui Isus, iar dacă ar fi simţit nevoia să discute sau să se certe in timpul acelor zece zile, sunt sigur că şi-au zis: „Dacă în timpul cât a fost pe pământ a făcut aşa lucruri minunate pentru noi, acum că este în slavă va face lucruri infinit mai minunate." Şi au aşteptat aceasta.

Acum aş dori ca să accepţi această promisiune prin credinţă şi să zici: Această promisiune a umplerii cu Duhul Sfânt este pentru *mine*. O accept ca din mâna lui Isus. S-ar putea să nu o înţelegi; poate nu vei simţi ceea ce ai dori să simţi; s-ar putea să te simţi slab şi păcătos şi departe de Isus; dar poţi veni acum să zici - şi ai dreptul să zici: „Această promisiune este pentru *mine."* Eşti gata să faci aceasta? Eşti pregătit ca prin credinţă să te încrezi în această promisiune, în cuvântul şi în dragostea lui Isus?

Sunt sigur că există mulţi credincioşi care se străduiesc să afle ce le lipseşte, care poate că s-au predat total şi din inimă lui Isus, care îl iubesc, care s-au smerit până în ţărână. Dar ceea ce lipseşte este că nu au învăţat să spună simplu: „El a promis, El va face."

Daţi-mi voie să adaug, ca o încurajare, că atunci când primeşti o promisiune de la Dumnezeu ea valorează la fel de

mult ca şi o împlinire. O promisiune te va aduce în contact direct cu Dumnezeu. Nu trebuie decât să-L onorezi încrezându-te în promisiune şi ascultându-L, şi dacă mai ai nevoie de vreo pregătire, Dumnezeu va şti de ea; dacă va mai trebui să ţi se deschidă ceva El o va face, dacă te încrezi în El pentru aceasta. încrede-te în promisiune şi spune: Această plinătate a Duhului Sfânl este pentru mine.

Apoi, ultimul pas cu ucenicii a fost acesta - *în baza acelei promisiuni ei au aşteptat uniţi în rugăciune.* Să-L aştepţi pe Dumnezeu în rugăciune! Ei au aşteptat şi s-au rugat la unison; rugăciunea şi cererea s-au ridicat către Dumnezeu odată cu lauda. Ei aşteptau ca Dumnezeu în ceruri să facă ceva. Aş vrea să vă pot spune importanţa acestui lucru. Am cunoscut creştini care citesc şi înţeleg şi gândesc şi doresc şi vor să ceară şi să apuce şi totuşi le scapă acel lucru spre care se întind. De ce? Pentru că nu aşteaptă ca Dumnezeu să li—1 dea.

Nu privi spre ceea ce gândeşti şi înţelegi, cu scopul de a obţine o binecuvântare ca urmare a acestui fapt. Priveşte spre Dumnezeu şi aşteaptă ca El să facă ceva. Nu este de ajuns să crezi. Observ că mulţi oameni confundă credinţa cu binecuvântarea pe care ar trebui să o aducă prima. Prin credinţă eu trebuie să „moştenesc promisiunile." O, crede şi încrede-te în Dumnezeu; apoi priveşte spre El pentru a căpăta binecuvântarea. „Fiţi plini de Duh."

*n*u cred că există un mod mai clar de a prezenta / _/ binecuvântarea plinătăţii Duhului Sfânt decât acela de a sublinia minunatele modificări pe care le-a adus Ziua Cincizecimii în vieţile ucenicilor. Aceasta este una dintre cele mai frumoase lecţii de studiu a întregii Scripturi - cei doisprezece oameni instruiţi de Hristos rămânând în aparenţă aşa de departe de viaţa pe care ar trebui să o trăiască; şi apoi dintr-odată, prin intervenţia binecuvântată a Duhului Sfânt, fiind transformaţi aşa cum Dumnezeu i-a dorit să fie.

Priviţi mai întâi la *schimbarea pe care Pogorârea Duhului Sfânt a adus-o în relaţia lor cu Isus.* în timpul vieţii Sale pământeşti ei nu au putut să-L cuprindă în ei înşişi. El era acolo, undeva afară, despărţit de ei - foarte aproape, foarte iubitor; şi totuşi, dacă îmi este permis a spune cu toată reverenţa, ce eşec a fost învăţătura lui Hristos pentru ei până la venirea Duhului Sfânt! Hristos îi învăţase smerenia de nenumărate ori. El a spus,

„învăţaţi de la Mine, căci sunt blând şi smerit cu inima." Din nou şi din nou El le zisese, „Cel ce se
15
PREDARE TOTALA
va smeri va fi înălţat." Cu toate acestea iată-i la masa Cinei sfiinte **contrazicflndu-se** care să aibă întâietate. Hristos nu le cucerise mândria**.** Nu aceasta cerea învăţătura divină. Atunci care era **explicaţia?** Una singură: Hristos se găsea încă în afara **lor** El nu **putea să** pătrundă în inimile lor pentru a locui acolo. Era **imposibil; nu** venise încă vremea. Salvatorul divin, **atotputernic şi binecuvântat era alături** de ei dar în acelaşi timp in **afara lor.şi cât de diferiţi** erau de El! Aceasta pentru a ne **arăta că nici o învăţături din exterior,** nici chiar de la Hristos **însuşi,** şi nici **chiar cuvintele** Sale **din** Sfânta Scriptură nu ar putea să ne dea adevărata şi deplina binecuvântare, până când nu lucrează în noi Duhul Sfânt.
Dar ce schimbare a avut loc în Ziua Cincizecimii! „în ziua aceea veţi cunoaşte că Eu sunt în voi." Ce înseamnă aceasta? Hristos în noi, în acelaşi fel cum te-ai afla tu în interiorul casei tale? Nu. Eu locuiesc într-o casă, dar o pot părăsi ca să plec în altă parte. Casa şi cu mine nu suntem legaţi în mod vital, organic. însă Domnul Isus a venit pentru a fi parte din acei ucenici - o spun cu reverenţă - pentru a le umple inimile şi gândurile; dacă îl avem pe Hristos cel viu în noi, tu şi cu mine beneficiem de mult mai mult decât ceea ce au avut Petru, Iacov şi loan pe când era Isus cu ei pe pământ.
Dar cum a survenit acea schimbare? Prin Duhul Sfânt. „în ziua aceea" - când se va pogon Duhul Sfânt - „veţi cunoaşte că Eu sunt în voi; căci Tatăl vă va iubi şi Eu vă voi iubi şi Noi vom veni şi vom locui în voi."
O! Nu tânjeşte inima ta după aşa ceva? M-am tot gândit la Isus în Betleem, şi la Isus pe Calvar, apoi la Isus pe tron, şi m-am închinat Lui, L-am iubit şi m-am bucurat în El în mod deosebit. Dar în tot acest timp am dorit ceva mai bun, ceva mai profund, ceva mai intim. Nu doreşti şi tu la fel - să îl ai pe Hristos cel viu în tine? Tocmai aceasta îţi va da Duhul Sfânt. Renunţă la tine pentru această binecuvântare - de a fi plin de Duh, ca Isus să poată domni în tine. Inima ta nu tânjeşte spre aceasta? Isus *în tine* - acelaşi Isus Care este Cel Atotputernic,
16
BINECUVÂNTAREA PLINĂTĂŢII DUHULUI SFÂNT
Care a murit pe crace şi Care sade pe tron, binevoind a **deveni** viaţa noastră.
în acest scop vine Duhul Sfânt. Isus a spus, „El Mă va proslăvi, pentru că va lua din ce este al Meu şi vă va descoperi." Şi ce este slava lui Isus? Este dragostea şi puterea Sa. Iar Duhul Sfânt îl va revela în noi pe Isus, astfel încât dragostea minunată a lui Hristos va deveni un atribut şi o realitate în divina Sa apropiere iar acea putere a lui Isus va avea supremaţia în noi. Cunoaşteţi frumoasa rugăciune din Efeseni 3, ca Tatăl să-i întărească în putere prin Duhul Lui în omul dinlăuntru, aşa încât Hristos să locuiască în inimile lor. Marea putere a Duhului Sfânt o poate face. Duhul aduce prezenţa lui Isus în noi.
Apoi, al doilea gând legat de schimbarea survenită în ucenici: nu numai că Isus era în afara lor, dar El nu era întotdeauna cu ei. Nu puteau fi cu El în orice clipă. Vă amintiţi cum, la un moment dat, îi trimite de cealaltă parte a mării, pe când El rămâne pe munte să se roage. Altădată i-a luat pe trei dintre ei pe munte, restul rămânând la poale, unde a trebuit să facă faţă fariseilor, nereuşind să alunge un demon. Au venit perioade de despărţire iar la urmă a venit acea moarte îngrozitoare, acea cumplită separare de ei în această lume. Da, Hristos era viaţa lor - uneori cu Hristos, alteori fără El; uneori aproape de El, alteori îmbulziţi de mulţime, neputând ajunge la El.
însă *prezenţa lui Isus prin Duhul Sfânt este continuă şi veşnică.* Inima ta nu doreşte acest lucru? Oare nu ştiţi cum e să trăieşti uneori o săptămână sau o lună într-o bucurie care să-ţi încânte inima? Apoi vine o modificare, vin norii şi întunericul - nu ştii din ce cauză - uneori cu o suferinţă trupească sau o depresie, alteori cu îngrijorările sau greutăţile vieţii acesteia sau alteori ca urmare a conştientizării propriului eşec. O, aş vrea să vă spun şi să înţeleg şi eu bine! Isus vă iubeşte cu adevărat; nu doreşte să fie despărţit de voi nici o clipă; nu poate îndura aşa ceva. Vrem să credem în această dragoste a lui Isus. Nici o mamă nu este atât de încântată de bebeluşul pe care îl ţine în
17
PREDARE TOTALA
braţe precum este Hristos de tine. Doreşte să fie cât mai **apropiat** de line şi să aibă o părtăşie neîntreruptă cu tine. **Conftientizează aceasta** şi spune, „Vreau ca acest lucru să <k\ IUI **posibil, ca** prin ajutorul lui Dumnezeu să am parte de **plinătatea Duhului Sfânt,** pentru ca Isus să locuiască mereu în **II.....1 mi B**
l'n\ 1(1 **din** nou In ***schimbarea*** *care s-aprodus în viaţa lor* ***lăuntrică*** **Pflnl la Rusalii au** avut parte de o viaţă de eşecuri şi **slăbiciuni.** Ani **menţionat mândria** lor. Hristos a trebuit să-i **mustra pentru mândria lor de mai** multe ori. Ştiţi cum tânjeau să-I fie credincioşi **fi** lotuşi **mândria** lor şi siguranţa de sine constituiau cauza eşecului continuu. Petru I-a zis, „Doamne, nu mă voi lepăda niciodată de Tine," şi toţi ceilalţi au spus la fel; dar după câteva ore s-au dezis, ca rezultat al mândriei şi siguranţei de sine. Ei nu cunoşteau răutatea propriei lor firi. Isus făcuse totul ca să-i înveţe smerenia, dar nu reuşise, de unde şi slăbiciunea lor. Petru spusese: „Cu Tine sunt gata să merg chiar şi în temniţă şi la moarte," dar la cuvântul unei servitoare a început a se jura şi a declara că nu L-a cunoscut niciodată pe Om. Ce mare slăbiciune!
Dar ce schimbare odată cu Ziua Cincizecimii! Nu voi afirma că au obţinut victorie asupra păcatului, deoarece nu

cred că s-a realizat sub forma unei lupte directe. însă când Duhul Sfânt - Duhul Domnului - a devenit viaţa lor, ei au fost umpluţi de tăria şi puterea lui Isus cel viu, care ne mântuie de păcat.
Ştiţi, lucrarea măreaţă a lui Isus este aceea de a şterge păcatul. Şi cum îl şterge El? Mulţi creştini consideră că Isus a făcut aceasta pe cruce. Alţii merg un pas mai departe, zicând: El şterge păcatul din cer; El mă curăţeşte şi mă păstrează. Dar adevărata ştergere a păcatului este aceasta: atunci când vine lumina, dispare întunericul. Prezenţa lui Isus în noi prin Duhul Sfânt este cea care ne poate face sfinţi. Iar ucenicii - ce schimbare a survenit în ei! îi vedeţi acum cât de curajoşi pot vorbi de atâtea ori în prezenţa celor care îi ameninţă cu moartea. "Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni,"

au spus ei. Ajung în temniţă unde sunt în stare să cânte laude lui Dumnezeu în miez d&noapte. O, minunată schimbare generată de Duhul Sfânt în vieţile lor!
Şi ce învăţăm de aici? Deseori vorbim de viaţa egocentrică şi de viaţa Duhului Sfânt. I-ai spus lui Dumnezeu - poate că ai spus-o deseori - „Doamne, cum pot scăpa de această viaţă egocentrică?" Ţi s-a *revelat?*A atins degetul lui Dumnezeu adâncurile inimii tale şi ai fost determinat să spui: O, Doamne, eşecul meu este de fapt încrederea mea în mine, încăpăţânarea şi automulţumirea mea? Iată acel eu blestemat care va avea un cuvânt de spus în orice privinţă şi nu există nici o putere care să-1 poată înlătura cu excepţia puterii prezenţei lui Isus.
S-ar putea să te îngrijoreze vreunele din definiţiile teologice, despre cum se realizează totul, cât de mult păcat rămâne şi cât este şters; dar cel mai important lucru care trebuie crezut este acesta: în ciuda faptului că nu poate fi explicat şi exprimat în totalitate, Duhul sfinţeniei care ni s-a dat este sfinţenia lui Isus în inima noastră - şi fii mulţumit cu aceasta. Umplut cu Duhul Sfânt, tu ai în tine puterea sfinţeniei lui Dumnezeu pentru a realiza lucrarea binecuvântată de sfinţire.
Al treilea gând privitor la această minunată binecuvântare a plinătăţii Duhului este *dragostea care i-a unit într-un singur trup.* Am amintit de disputa lor. între ei exista egoism, deseori lipsa de dragoste; dar odată cu pogorârea Duhului Sfânt - nu priviţi numai la ceea ce a făcut El pentru fiecare în parte - ei au fost transformaţi de Acesta într-un singur trup şi au devenit conştienţi că erau membrii unui singur Domn Isus şi s-au iubit unul pe celălalt astfel că au înfăptuit lucruri nemaiauzite pe vremea aceea. Cu toate că majoritatea din ei erau străini unul pentru celălalt, ei au început să-şi vândă bunurile şi să renunţe la avere şi să afirme că aveau totul în comun. Acesta era rezultatul pogorârii Duhul Sfânt, ca adevărata dragoste a lui Dumnezeu din cer să sălăşluiască în inimile lor.
Nu ţi se pare că cea mai mare dificultate a ta constă în relaţia cu semenii creştini? De cele mai multe ori, oamenii care

trebuie să lucreze împreună diferă atât în temperament cât şi în **caracter** şi cât de uşor apar divergenţele! Există oameni care se **diferenţiază** prin abordarea unui adevăr teologic sau a modului **practic** de **realizate** a lucrării lui Hristos, şi cum se mai **înfruntă prin cuvinte sau** scrieri! Vai, ce diferenţe există în
Biserica lui Hristos **pe pământ!** Ce separări continue chiar şi
printre cei care proclama iubirea de Dumnezeu, sfinţenia şi . **sfinţenia şi consacrarea deplină. Câ**ţi **creştini** sinceri există care au aşa de **multe de** spus unul despre celălalt! Ei pot să-mi arate unde am greşit **Iar eu pot să le Indic** greşelile lor; dar câţi sunt creştinii aceia care. fiind **radical diferiţi** unul de celălalt, să poată afirma, „Mai presus de toate diferenţele noastre există o unitate pe care trebuie să o exprimăm; dorini părtăşie neîntreruptă în prezenţa unicului nostru Tată."
Doreşti să ai o inimă din care să se reverse dragostea către oricare copil al lui Dumnezeu, către toţi copiii lui Dumnezeu din afara propriului tău cerc? Doreşti o inimă plină de o dragoste care să-i aprindă şi pe ceilalţi? Doreşti ca însăşi dragostea din ceruri să se reverse din tine? Doreşti ca iubirea jertfitoare a lui Isus să te cuprindă, astfel încât să poţi îndura şi să te poţi stăpâni, pentru a fi dispus să slujeşti şi să ajuţi tuturor, indiferent cât sunt de respingători sau urâcioşi, cu îndelungă răbdare, blândeţe, bunătate şi cu însăşi smerenia lui Hristos, Mielul lui Dumnezeu? Atunci ai nevoie să fii umplut cu Duhul Sfânt. Tânjeşte după El, cere-L, acceptă-L, nu te odihni până nu-L vei avea. Duhul este Duhul dragostei lui Dumnezeu şi este Duhul dragostei răstignite a lui Isus. Dacă primim Duhul Sfânt dragostea lui Dumnezeu va fi turnată peste inimile noastre iar Dumnezeu ne va contopi într-unui singur, cum n-am cunoscut niciodată.
încă un singur gând, iar acesta *se referă la lucrarea lor.* Vedeţi ce diferenţă a marcat Ziua Cincizecimii! Acesta este unul dintre cele mai importante lucruri atunci când eşti plin de Duhul Sfânt. Sunt mulţi lucrători creştini care pot mulţumi lui Dumnezeu pentru felul în care i-a călăuzit, dar care totuşi simt

că doresc ceva cu totul diferit. Nu am întotdeauna bucuria de a vorbi despre Isus, spun ei; nu conştientizez că Dumnezeu mă foloseşte ca pe o unealtă de a Sa. Şi totuşi Dumnezeu doreşte ca toţi lucrătorii Săi .să posede aşa ceva. Câţi învăţători de şcoală duminicală şi lideri de studii biblice conştientizează: Sunt slab, bâlbâit, ignorant, dar ştiu că Dumnezeul meu mă foloseşte, pentru că m-am predat în mâinile Sale şi am acceptat să fiu orice

pentru El; nu mă supăr - cu toate că lucrarea mea este slabă şi de multe ori mi-e ruşine de ea - căci m-am încredinţat ea unealtă în mâna lui Dumnezeu, pe care El să o folosească?
Nu crezi că ar fi o bucurie de neexprimat să lucrezi întotdeauna în spiritul acela de smerenie absolută, de dependenţă şi nimicnicie şi pe deasupra cu o încredere copilărească în faptul că Dumnezeu te va folosi? Cum vom obţine aşa ceva? Să ne uităm la apostoli. Ara citit că Domnul Isus i-a trimis să înfăptuiască trei lucruri - să predice Evanghelia, să vindece bolnavii şi să alunge demoni. La întoarcere ei au povestit despre ultimele două - vindecările şi alungarea demonilor; dar nu i-am auzit menţionând convertiri. Nu cred că predicarea Evangheliei a ajutat foarte mult. A trebuit să fie înfăptuită, dar nu ştiu să fi produs rezultate notabile.
Dar auziţi-i predicând Evanghelia după Ziua Cincizecimii - şi nu doar pe Petru; toţi proclamau minunatele lucrări ale lui Dumnezeu. Ce binecuvântare s-a revărsat! Şi a continuat. Ce curaj aveau şi ce mărinimie! Cum au pornit spre Samaria, spre Cezareea, apoi spre Antiohia, unde L-au aşteptat pe Dumnezeu; şi cum în doar câţiva ani a ajuns Evanghelia în Europa! Puterea Duhului Sfânt a fost cea care le-a realizat. Iar noi dorim acea putere pentru lucrarea noastră, pe lângă lumină spirituală şi înţelepciune pentru a putea vedea holdele întinse care ne stau înainte, chiar în imediata noastră vecinătate.
Mulţumesc lui Dumnezeu pentru interesul pe care El 1-a stârnit pentru lumea păgână şi pentru misiunile străine, dar mă tem că a rămas ceva neglijat. Nu sunt mulţimi în jurul caselor

şi bisericilor noastre despre care ştim că sunt nemântuite? Nu se simte nevoia de înţelepciune şi putere divină care să ne echipeze pentru această lucrare? Nu avem nevoie de inspiraţie şi lumină divină? Nu avem nevoie de putere, de o dragoste nouă şi de curaj pentru a predica, a aştepta şi a lucra, şi pentru a vedea că nu doar cei din estul îndepărtat, din Africa sau din alte părti **au** trebuinţă de Evanghelie, ci aceasta este necesară celor CU c;irc avem legături zilnic?
Dar este nevoie de un singur lucru. Duhul a înfăptuit totul, în Ziua Cincizecimii şi după aceea. Duhul a fost Acela care a dat curaj, El a dat înţelepciune, Duhul a dat mesajul şi tot El a dat puterea de convertire.
Şi acum mă adresez celor care simt nevoia de putere: Inima ta nu este pe de-a întregul pregătită să spună: Aceasta vreau. Văd aceasta. Isus nu m-a trimis la război pe cheltuiala mea; El nu mă trimite să predic şi să dau învăţătură prin puterile mele; Isus doreşte ca eu să beneficiez de plinătatea Duhului. Indiferent dacă eu conduc o mică şcoală duminicală sau un studiu biblic sau vreo lucrare mai amplă, singurul lucru de care am nevoie este puterea Duhului Sfânt; să fiu plin de Duh.
Eşti pregătit să primeşti aceasta din partea Domnului nostru Isus? Lui Ii face plăcere să o dăruiască. Dumnezeu nu găseşte plăcere mai mare decât a-L onora pe Fiul Său, iar aceasta este o onoare pentru Isus când sufletele sunt umplute cu Duhul Sfânt, deoarece atunci El dovedeşte ceea ce poate face pentru ele.
Dă-mi voie să-ţi ofer patru cuvintele sub forma a patru paşi. Spune mai întâi de toate: *Trebuie* să am plinătatea. Spune-I-o lui Dumnezeu din adâncul inimii tale. Dumnezeu mi-o porunceşte; nu-mi pot trăi viaţa aşa cum ar trebui în lipsa plinătăţii.
Apoi, pentru cel de-al doilea pas spune: *Pot* avea plinătatea. Este posibil: promisiunea este pentru mine. Stabileşte acest lucru şi înlătură orice îndoială. Aceşti apostoli,

cândva atât de plini de mândrie şi de egoism, au fost umpluţi de Duhul Sfânt deoarece ei s-au lipit de Isus. Şi, în **ciuda** păcătoşeniei tale, dacă te lipeşti de El, tu *poţi* avea plinătatea.
în al treilea rând spune: *Doresc* să am plinătatea. Pentru a obţine „mărgăritarul de mare preţ" trebuie să vinzi totul, trebuie să renunţi la totul. Eşti dispus, nu-i aşa? Totul, Doamne, numai să am acel lucru. Doamne, doresc să-1 am de la Tine în această scară.
Apoi urmează ultimul pas: *Voi avea* plinătatea. Dumnezeu doreşte mult să mi-o dea; o voi avea. Nu contează dacă vine imediat, precum un val sau în linişte deplină, sau dacă nu vine azi; Dumnezeu te pregăteşte în acest scop pentru ziua de mâine. Dar spune: *Voi avea* plinătatea. Dacă mă încred în Isus, El nu mă poate dezamăgi. Este însăşi natura Lui, este lucrarea Lui în ceruri, este plăcerea Lui de a dărui sufletelor Duhul Sfânt în plinătatea Sa. Cere-o deîndată: *Voi avea.* Domnul meu, este atât de solemn; este prea binecuvântat şi prea adevărat - Doamne, nu vei face Tu aşa ceva? Inima mea tremură spunând: *Voi avea plinătatea Duhului Sfânt.* Spune-I lui Dumnezeu, *„Tată, voi avea,* căci Numele Mântuitorului meu este Isus, care mantuieşte de orice păcat şi care umple cu Duhul Sfânt. Glorie Numelui Său!

„ Cât despre mine, fraţilor, nu v-am putut vorbi ca unor oameni duhovniceşti, ci a trebuit să vă vorbesc ca unor oameni lumeşti, ca unor prunci în Hristos. " - 1 Corinteni 1:4
(~~>Cf postolul începe capitolul spunând corintenilor despre *€Z^r* vj existenţa a două stări ale experienţei creştine. Unii creştini sunt *lumeşti,* alţii sunt *duhovniceşti.* Prin discernământul dăruit de Duhul Sfânt, Pavel a observat că cei din Corint erau lumeşti şi a dorit să le-o aducă la cunoştinţă. Veţi găsi cuvântul *lumesc* de patru ori în aceste patru versete.
Apostolul şi-a dat seama că predica lui nu ar fi de nici un folos dacă ar vorbi despre lucrurile duhovniceşti unor oameni lumeşti. Ei erau creştini, adevăraţi creştini, prunci în Hristos; dar exista un pericol mortal - erau *lumeşti.*

Astfel încât apostolul pare să zică: Nu vă pot învăţa adevăruri duhovniceşti despre viaţa duhovnicească; voi nu puteţi să le recepţionaţi, însă nu din cauză că ar fi fost neînţelepţi. Ei erau foarte deştepţi şi plini de cunoştinţă, dar incapabili să înţeleagă învăţătura duhovnicească. Ceea ce ne înfăţişează următoarea lecţie simplă: întreaga problemă a creştinilor din Biserica lui Hristos, care primesc uneori câte o binecuvântare pentru ca mai apoi să o piardă, se reduce la faptul că ei sunt *lumeşti,* iar tot ceea ce ne trebuie pentru a păstra binecuvântările este să devenim

duhovniceşti. Trebuie să alegem ce fel de viaţă creştină am dori să trăim - viaţa *lumească* sau cea *duhovnicească?* Alege-o pe cea de-a doua şi Dumnezeu va fi încântat să ţi-o ofere.

Acum, dacă dorim să înţelegem această învăţătură va trebui să începem prin a afla în detaliu ce este această stare lumească. Voi sublinia patru caracteristici marcante ale stării lumeşti.

Prima este aceea că *starea lumească este una de pruncie prelungită.* A trecut mult timp de când te-ai convertit şi ar fi trebuit să fii un om tânăr acum, dar totuşi mai eşti un prunc în Hristos. „V-am hrănit cu lapte, nu cu bucate tari, căci nu le puteaţi suferi." Ştiţi ce este un prunc şi cât de frumoasă este pruncia. Nu există ceva mai atractiv decât un copilaş de şase luni, cu obrăjorii săi bucălaţi, feţişoara sa zâmbitoare, lovind din picioruşe şi mişcând din degeţele. Ce privelişte minunată! Dar închipuiţi-vă că după şase luni copilaşul nu ar fi deloc mai mare? Părinţii şi-ar pune problema, „Ne este teamă că ceva nu este în regulă; copilul nu creşte." Iar dacă după alţi trei ani copilaşul nu ar fi nici acum mai dezvoltat, părinţii ar fi trişti. Ei ar spune: „Medicul a afirmat despre copil că suferă de o boală îngrozitoare: nu poate creşte."

Vedeţi, pruncia la timpul ei este cel mai minunat lucru de pe lume, dar continuată în exces devine o povară şi o durere, un semn de boală. Şi aceasta era starea multor creştini corinteni. Continuau să fie prunci.

Dar care sunt caracteristicile unui bebeluş? Sunt predominant două - un bebeluş nu se poate ajuta pe sine şi nu-i poate ajuta pe ceilalţi.

Un prunc nu se poate ajuta pe sine. Şi aceasta este viaţa multor creştini. Ei îşi transformă pastorul în doică duhovnicească. Este un lucru grav că aceşti prunci duhovniceşti îi ţin ocupaţi pe pastori tot timpul pentru a fi îngrijiţi şi hrăniţi de către aceştia, neputându-se ajuta singuri. Ei nu ştiu cum să se hrănească din Cuvântul lui Dumnezeu iar pastorul trebuie să-i hrănească. Ei nu ştiu ce înseamnă legătura cu Dumnezeu iar

pastorul trebuie să se roage pentru ei. Ei nu ştiu cum este să trăieşti ca unii care îl au pe Dumnezeu ca ajutor: ei vor întotdeauna să fie îngrijiţi. Fiţi atenţi ca nu cumva să fie cazul vostru. Ştiţi ce face un bebeluş - el ocupă întotdeauna timpul cuiva. Nu poate fi lăsat singur. Astfel că există mulţi prunci duhovniceşti care aşteaptă mereu ajutor. în loc să permită să fie instruiţi pentru a-L cunoaşte pe Dumnezeul lor şi a fi puternici, la ei se pune problema unei pruncii prelungite. Ei nu se pot njuta pe ei înşişi şi deci nu-i pot ajuta pe alţii. Nu citim chiar acest lucru în epistola către Evrei? Era exact aceeaşi situaţie; ni se spune că aceia, care fuseseră convertiţi de multă vreme şi care ar fi trebuit să fie deja învăţători, au nevoie să fie învăţaţi din nou despre adevărurile începătoare ale creştinismului.

Faptul că un prunc duhovnicesc de trei luni este lumesc şi nu înţelege pe deplin ce este păcatul, neavând încă parte de victorie, nu este un lucru de mirare, ne spune Pavel. Dar dacă un om continuă să rămână în aceeaşi stare an după an, fiind mereu înfrânt de păcat, atunci cu siguranţă că ceva este greşit. Nimic nu poate menţine un copil într-o stare prelungită de pruncie decât o boală de vreun fel. Şi dacă mereu avem de spus, „Nu sunt duhovnicesc," atunci haideţi să spunem totodată, „O, Doamne, sunt lumesc; mă aflu într-o stare patologică şi doresc să fiu ajutat să ies din ea."

A *doua* caracteristică a stării lumeşti este că *predomină păcatul si eşecul.* Păcatul iese la iveală. Ce dovadă ne oferă Pavel despre faptul că acei oameni erau lumeşti? Mai întâi îi mustră, apoi le adresează o întrebare, „Când între voi sunt zavistii, certuri şi dezbinări, nu sunteţi voi lumeşti? Când unul zice: 'Eu sunt al lui Pavel!' Şialtulzice: 'Eu sunt al lui Apolo!' iar altul: 'Eu al lui Chifa!' Nu sunteţi voi oameni din lume?" întreabă de fapt Pavel: nu este evident? Vă purtaţi exact ca ceilalţi oameni, nu acţionaţi ca unii duhovniceşti, născuţi din nou, care trăiesc în puterea şi dragostea Duhului Sfânt. Cunoaşteţi că Dumnezeu, care ne iubeşte locuieşte în lumină şi că porunca dragostei este cea mai mare, iar crucea lui Hristos

este în primul rând dovada dragostei lui Dumnezeu, de asemenea roadă Duhului Sfânt este dragostea. întreaga Evanghelie a lui Ioan se rezumă la *dragoste.* Iar dacă oamenii dau frâu liber .nervilor, mândriei, urii, certurilor, dacă auzi oameni vorbind de rău pe alţii, dacă cineva nu poate să-şi deschidă inima faţă de un frate ca să-1 ierte când a greşit, dacă o femeie poate vorbi despre vecinii ei cu dispreţ - toate acestea sunt roadele duhului lumii. Orice atingere a lipsei de iubire nu este altceva decât firea (carnea). Cuvântul lumesc - carnal -derivă din cuvântul latinesc care înseamnă carne, iar tot ce nu este dragoste reprezintă roadă sau lucrarea firii (cărnii). Firea este egoistă, mândră şi neiubitoare; astfel că orice păcat împotriva dragostei nu dovedeşte decât că omul este lumesc.

Vei spune, „Am încercat să o învinq, dar nu pot." Asupra acestui aspect doresc să atrag atenţia. Nu încerca să aduci roade duhovniceşti atâta timp cât eşti în starea lumească. Trebuie să ai Duhul Sfânt pentru a putea iubi, numai după aceea va fi depăşită această stare. El îţi va da puterea de-a umbla plin de dragoste.
Nu doar păcatele împotriva dragostei sunt cele care afectează, ci există atâtea alte păcate. De exemplu lumescul care, conform spuselor cuiva, a „îndulcit Biserica;" să luăm ca exemplu dragostea de bani; afacerile, care determină oamenii să recurgă la orice pentru a-şi spori averile; goana după lux, plăceri, poziţie. Ce reprezintă toate acestea dacă nu firea? Satisfacerea firii este exact ceea ce lumea consideră dezirabil şi în care îşi găseşte plăcerea; iar dacă trăieşti ca şi lumea este o dovadă că duhul lumii este în tine. Starea lumească este dovedită de puterea păcatului.
Cineva m-a întrebat recent cum poate fi obţinută părtăşia iubitoare cu Dumnezeu. Am răspuns, „Fratele meu, acesta nu poate fi obţinută nicidecum până când nu realizezi că ea trebuie să vină din afara stării lumeşti. Firea nu se poate bucura în Domnul; aici este problema ta. Nu trebuie să iei o hotărâre zicând sau scriind în jurnal, „Mă voi ruga mai mult." Aceasta

nu poate fi forţată. Dar lasă securea să cadă la **rădăcina pomului;** înlătură gândirea lumească. Cum o poţi înlătura? Tu însuţi nu poţi, dar permite-I Duhului Sfânt al lui Dumnezeu să **Vină,** condamnând păcatul şi aducând crucea lui Hristos şi dă-ţi **firea** morţii, iar apoi va intra Duhul lui Dumnezeu. Doar după aceea vei învăţa să iubeşti rugăciunea, pe Dumnezeu şi pe **Vecini,** şi vei fi plin de smerenie şi înclinaţii duhovniceşti şi (LI eşti." Starea lumească este rădăcina tuturor păcatelor.
Dacă vrem să recunoaştem cât mai bine această stare lumească trebuie să ţinem seama că *starea lumească poate i* ***oexista*** *cu daruri duhovniceşti deosebite.*
Reţineţi, este o mare diferenţă între darurile duhovniceşti şi binecuvântările duhovniceşti, iar acest fapt nu este înţeles de **mulţi.** Printre corinteni, de exemplu, erau multe daruri duliovniceşti minunate. în primul capitol Pavel zice, .Mulţumesc Dumnezeului meu... căci în El aţi fost îmbogăţiţi ui loate privinţele... şi cu orice cunoştinţă." Acesta era motiv de a-L lăuda pe Dumnezeu. Iar în a doua epistolă el spune mai apoi, „Nu duceţi lipsă de nici un dar, căutaţi să sporiţi şi în darul **dărniciei."** Iar în capitolul doisprezece el vorbeşte despre darul profeţiei, despre credinţa care poate muta munţii şi despre cunoştinţă, ca despre darurile pe care ei le căutau cu atâta ardoare; dar el le spune că toate acestea nu vor fi de nici un lolos dacă nu au dragoste. Ei se bucurau de daruri dar nu se interesau de binecuvântări. Dar Pavel le arată o cale cu mult **mai** bună - aceea de a învăţa să iubeşti şi să te smereşti. Dragostea este mai presus de toate, căci dragostea este cea mai aproape de Dumnezeu.
Este un lucru important de reţinut pentru noi că un om poate fi dotat cu darul profeţiei, poate fi un lucrător credincios şi de succes într-un anumit domeniu, printre cei săraci şi nevoiaşi, dar totuşi prin ascuţimea minţii sale, prin mândria **care-1** cuprinde şi prin altele, poate demonstra că indiferent de darurile sale minunate, de cele mai multe ori binecuvântările duhovniceşti lipsesc. Ai grijă ca Satan să nu te amăgească cu

gândul, „Dar lucrez pentru Dumnezeu, şi Dumnezeu mă binecuvântează, iar alţii mă admiră şi eu sunt mijlocul de ajutorare a altora." Dragul meu, faptul că un om lumesc are daruri duhovniceşti este un lucru deosebit de important deoarece acest lucru ar trebui să-1 îngenuncheze pe cel mai serios şi eficient om înaintea lui Dumnezeu cu gândul: „Nu cumva, după toată lucrarea Duhului lui Dumnezeu în mine prin daruri, mă supun firii, dovedind lipsă de smerenie, de dragoste sau de curăţie şi sfinţenie?" Facă Domnul să ne cerceteze şi să ne încerce!
Alt punct important este că starea lumească face imposibilă receptarea adevărurilor duhovniceşti de către om. Vedeţi, poate că sute de creştini flămânzi după Cuvânt ascultă predici zicând, „Ce adevăruri minunate, ce doctrine clare, ce expuneri frumoase ale Cuvântului lui Dumnezeu!" şi cu toate acestea nu progresează deloc; sau progresează puţin două-trei săptămâni apoi binecuvântarea dispare. Care este motivul? Există ceva rău la rădăcină; starea lumească împiedică receptarea adevărului duhovnicesc.
Mă tem că în bisericile noastre comitem deseori o mare greşeală. Predicăm creştinilor lumeşti ceea ce s-ar potrivi oamenilor duhovniceşti, iar ei consideră că este atât de frumos şi păstrează totul în raţiune zicând, „Este fantastic; ce imagine a adevărului poate să redea acest om!" însă vieţile lor rămân neschimbate; ei sunt lumeşti în ciuda învăţăturii duhovniceşti primite. Dacă există un lucru pe care ar trebui să-1 cerem de la Dumnezeu mereu, acesta ar fi, „Doamne, ajută-mă ca învăţăturile duhovniceşti să nu le receptez cu raţiune lumească!" Singura dovadă pe care o ai că eşti binecuvântat este faptul că treci din starea lumească în cea duhovnicească. Dumnezeu este dornic să o realizeze, deci să o cerem şi să o acceptăm.
Acum urmează cea mai importantă şi solemnă întrebare, *„Este posibil ca un om să treacă din starea lumească în cea duhovnicească? în ce fel? "* Cred că primul lucru care se cere

este ca omul să aibă o viziune cât de cât despre viaţa duhovnicească şi puţină credinţă pentru aceasta. Inimile noastre sunt atât de pline de necredinţă, fără ca noi să o ştim, aşa încât nu acceptăm faptul că am putea deveni

oameni duhovniceşti. Nu o credem.
Discutam cu un om cu multă experienţă creştină despre venirea mea în Anglia, iar el îmi spuse despre un tânăr promiţător, posesorul multor daruri, dar despre care prietenul meu nu putea înţelege de ce nu se putea bucura de o mai mare binecuvântare. Cei doi au petrecut toată ziua încercând să afle ce îl împiedica pe tânăr să aibă parte de o binecuvântare sporită. Doar pe parcurs au descoperit că esenţa problemei o reprezenta necredinţa. El nu credea că este posibil să trăiască o viaţă consacrată. El nu era sigur că Dumnezeu era pregătit să-i ofere binecuvântarea. Pe parcursul zilei însă, în timp ce discutau şi se rugau, tânărul a realizat ce însemna să te încrezi in Dumnezeu pentru a primi puterea unei vieţi de predare totală si a primit binecuvântare de la Dumnezeu; iar de atunci încoace ;i fost de zece ori mai binecuvântat în lucrare decât fusese vreodată. Trebuie să crezi că dacă eşti pregătit şi dornic, Dumnezeu va putea să facă din tine un om duhovnicesc.
Cuvântul ne vorbeşte despre două puteri de viaţă - a firii (sau a cărnii) şi a Duhului: firea - viaţa noastră sub puterea păcatului; Duhul - viaţa lui Dumnezeu care vine să înlocuiască v iaţa ta. Ceea ce trebuie să facem şi ceea ce ne spune Biblia este sa supunem morţii întreaga noastră viaţă cu tot ce înseamnă putere în ea, pentru a nu mai fi nimic şi pentru a primi viaţa lui llristos şi a Duhului Sfânt, care să lucreze totul pentru noi. **Trebuie** să crezi că aceasta poate fi realitate.
Vei zice, „Aceasta este atât de măreţ, de sfânt şi de glorios, nu cred că am s-o pot ajunge." Nu, nu vei putea; dar Dumnezeu **ţi-o** va trimite. Străduniile tale reprezintă cel mai mare pericol; l u nu vei reuşi, dar dacă crezi că Dumnezeu vrea ca într-un mod supranatural, conform dragostei Sale veşnice, să-ţi ofere linierea Duhului Sfânt din ceruri, atunci El va face pentru tine

mai mult decât vei putea tu să ceri sau să gândeşti.
Eu cred că este posibil ca omul să trăiască zilnic prin călăuzirea Duhului Sfânt. Am citit în Cuvântul lui Dumnezeu că Domnul revarsă dragostea Sa în inimă prin Duhul Sfânt. Am citit în Cuvântul lui Dumnezeu că toţi cei care sunt călăuziţi de Duhul Sfânt sunt copii ai lui Dumnezeu. Am citit în Cuvântul lui Dumnezeu că dacă ne naştem din nou trebuie să umblăm în Duh sau călăuziţi de Duhul Sfânt. înseamnă că *este* posibil; este viaţa la care ne cheamă Dumnezeu şi pentru care ne-a răscumpărat Hristos. După ce Şi-a vărsat sângele S-a înălţat la cer pentru a trimite oamenilor Săi Duhul. După ce a fost preamărit, prima Sa lucrare a fost aceea de a trimite Duhul Sfânt. Dacă vei începe să te încrezi în puterea de ispăşire a sângelui lui Hristos şi în puterea slăvitului Isus de a-ţi pune în inimă Duhul Sfânt, atunci tu ai făcut deja primii paşi în direcţia cea bună.
Dacă totuşi te vei simţi vreodată apăsat, ţine-te strâns de Isus. El te poate umple de Duh Sfânt, deoarece El ţi-a poruncit „fiţi plini de Duh."
Dar în al doilea rând, nu este de-ajuns ca un om să aibă o viziune despre viaţa duhovnicească care ar trebui trăită; este la fel de necesar ca *omul să fie încredinţat de starea sa lumească.* Aceasta este o lecţie dificilă şi serioasă dar necesară. Există o foarte mare diferenţă între păcatele celui neconvertit şi cele ale credinciosului. în calitate de neconvertit a trebuit să fii convins de păcatele tale şi să ţi le mărturiseşti. Dar de care lucru ai fost cel mai încredinţat? De grozăvia păcatului, apoi în foarte mare măsură de vina păcatului şi de pedeapsa acestuia. Dar n-ai prea fost conştient de păcatele lăuntrice, spirituale. Nu aveai cunoştinţă de ele. Dumnezeu nu face de obicei acest lucru la convertire. Deci cum va scăpa omul de acestea două - păcatele mai ascunse şi păcătoşenia profundă, interioară? Iată cum: după ce a devenit creştin, Duhul Sfânt îl convinge de viaţa lumească, iar omul se va întrista şi se va ruşina de ea, strigând întocmai precum Pavel, „O, nenorocitul de mine! Sunt un credincios, dar

Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?" Va căuta ajutor şi se va întreba, „De unde-mi va veni scăparea? O va căuta în multe feluri, prin luptă şi eforturi; dar nu va avea parte de ea până când nu va putea să îngenuncheze predat total la picioarele lui Isus. Reţine că dacă vrei să devii un om duhovnicesc, dacă vrei să fii plin de Duh, atunci aceasta trebuie să vină de la I Jumnezeu din ceruri. Doar singur Dumnezeu o poate realiza.
Cât de schimbate ar fi trăirea, rugăciunea şi predicarea noastră dacă prezenţa Duhului Sfânt, care umple eternitatea şi universul ni s-ar revela! în acest scop Dumnezeu doreşte să ne aducă într-o stare de zdrobire totală. Cineva îmi spunea: „Este **groaznic** acel imperativ de a muri." Da, este groaznic, dacă ar **trebui** să-1 împlineşti prin propriile puteri. O, de-ai înţelege că Dumnezeu L-a dat pe Isus la moarte, şi că Dumnezeu vrea să te **lădească** în Isus, astfel ca tu să fii eliberat de puterea Nestemată a firii! Să crezi că a fi complet zdrobit şi **deznădăjduit** este o binecuvântare, pentru ca să poţi învăţa să te încrezi doar în Dumnezeu. Pavel a spus odată: „Am purtat pedeapsa păcatului în mine, pentru ca să învăţ să nu mă încred m mine însumi, ci în Dumnezeu, care învie morţii." Acesta este locul unde trebuie să ajungi prin condamnarea firii tale **pământeşti** - „Firea pământească predomină şi triumfă în mine şi **nu** pot s-o înving. Îndură-Te, Dumnezeul meu! Doamne, .i|iilă-mă!" Şi Dumnezeu *te va ajuta.* Trebuie să doreşti să te In Iiini înaintea lui Dumnezeu cu convingere şi mărturisire.
Apoi urmează al treilea lucru - şi acesta este *să crezi că **poţi** trece de la starea ta lumească, firească, la cea duiovnicească într-o clipă.* Oamenii vor să depăşească starea **lumească *printr-o*** *creştere spre* cea

duhovnicească şi niciodată im vor reuşi. Caută mai multe predici şi mai multă învăţătură, cre**zând** că aşa pot să-şi modifice treptat starea. Copilul acela **despre** care vă spuneam a rămas în stadiu de prunc de şase luni; avea o boală şi necesita vindecare. Abia după aceea ar fi urmat **creşterea.** Deci starea lumească este starea unei groaznice boli.
unul firesc este un prunc în Isus. El este un copil al lui

Dumnezeu, aşa ne spune Pavel, dar el suferă de această boală, în consecinţă neputând creşte. Cum va veni vindecarea?
Trebuie să vină prin Dumnezeu; iar Dumnezeu doreşte foarte mult să ţi-o dea chiar în ceasul acesta.
Un om care devine *duhovnicesc* nu va fi unul cu o *imediată maturitate duhovnicească.* Nu pot aştepta acelaşi lucru de la un creştin tânăr care posedă plinătatea Duhului Sfânt ca de la un creştin matur care cunoaşte plinătatea Duhului de douăzeci de ani. Există multă creştere şi maturitate în viaţa duhovnicească. Dar când vorbesc despre *un singur pas,* eu vreau să spun că tu poţi să-ţi schimbi poziţia, iar în loc să trăieşti o viaţă lumească, poţi să păşeşti într-o clipă în cea duhovnicească.
De observat motivul pentru care sunt folosite cele două expresii. în omul firesc există ceva din natura duhovnicească; dar ştiţi că unui corp i se atribuie o denumire conform elementului predominant. Un obiect poate fi utilizat în două sau trei scopuri, dar cel mai probabil va căpăta denumirea sa după cel care predomină. Un obiect poate avea o serie de caracteristici, dar va purta numele celei mai pregnante. Deci Pavel spune cu alte cuvinte acelor corinteni: „Voi, pruncilor în Hristos, sunteţi lumeşti; sunteţi sub puterea firii, dând frâu liber nervilor şi antipatiei, fără a creşte sau a fi capabili de a recepta adevărurile duhovniceşti, indiferent de darurile pe care le aveţi."
Omul duhovnicesc este un om care nu a atins perfecţiunea; mai este loc încă de multă creştere. Dar dacă îl priveşti, caracteristica predominantă a naturii şi a vieţii sale constă în *supunerea sa faţă de Duhul Sfânt.* El nu este perfect, dar este un om care a adoptat o poziţie corectă, spunând: „Doamne Dumnezeule, m-am predat pentru a fi călăuzit de Duhul Sfânt. Tu m-ai acceptat şi m-ai binecuvântat, iar acum Duhul Sfânt mă conduce."
Să conştientizăm că prin ajutorul lui Dumnezeu noi putem să ne părăsim poziţia veche şi să adoptăm una nouă.
Poate că aţi auzit povestea, deseori folosită în cadrul

serviciilor de evanghelizare, despre omul care a fost convertit de un pastor care a trasat o linie şi i-a vorbit despre acest subiect. Era un om bolnav pe care un pastor îl vizita cu regularitate şi îi vorbea despre sângele lui Hristos. „O, da," răspundea omul, „ştiu despre sângele lui Hristos, care ne poate mântui; şi despre iertare şi faptul că dacă Dumnezeu nu ne iartă noi nu putem intra în ceruri." Cu toate acestea pastorul observase că omul nostru nu era câtuşi de puţin conştient de păcat. La orice îi spunea pastorul el zicea „Da," dar nu o spunea cu convingere şi nu putea cuprinde noţiunea de păcat. Pastorul povesti că atunci când simţi că disperarea începuse să-i dea târcoale, el se rugă într-o zi: „O, Doamne, ajută-mă să-i arăt omului acestuia starea sa." Şi dintr-o dată i-a venit un gând. Cum pe jos în încăpere era nisip, pastorul a trasat o linie cu un băţ, de o parte a ei a scris cuvintele „Păcat", „Moarte", „Iad" iar tic cealaltă „Hristos", „Viaţă", „Cer." Bătrânul a întrebat, „Ce faci?" Pastorul i-a răspuns: „Ascultă! Crezi că vreuna din literele de pe partea stângă s-ar putea ridica să treacă de cealaltă parte a liniei?" „Bineînţeles că nu," a fost răspunsul. Apoi pastorul a spus cu seriozitate, „Exact la fel nu poate nici păcătosul care se află pe partea stângă să treacă singur dincolo. Această linie desparte întreaga omenire, iar cei care sunt mântuiţi se află pe partea dreaptă, iar nemântuiţii pe partea slângă. Hristos este Cel care trebuie să te ia din partea stângă şi să te treacă pe cea dreaptă. De care parte eşti tu?" Nu s-a auzit nici un răspuns. Pastorul s-a rugat cu el apoi a plecat rugând pe Dumnezeu să binecuvânteze acel om. Revenind a doua zi i-a adresat întrebarea, „Ei bine, prietene, de care parte eşti?" Răspunsul veni imediat cu un oftat, „De partea greşită." Dar nu după multă vreme omul nostru a primit cu bucurie Evanghelia |j L-a acceptat pe Hristos.
în mod similar tu nu poţi să te eliberezi de fire sau să scapi ele ea; însă Hristos te poate trece în viaţa cea nouă. Aparţii lui 11 ristos şi El îţi aparţine; dar ceea ce îţi trebuie este să I te predai iar El îţi va descoperi puterea crucii Sale, pentru a-ţi conferi

victorie asupra firii. Predă-te Lui prin mărturisirea păcatelor, complet neputincios, şi vino la picioarele Mielului lui Dumnezeu. El îţi poate da eliberarea.
Cu aceasta am ajuns la ultimul meu gând. Primul a fost acela că omul trebuie să vadă viaţa duhovnicească; al doilea, omul trebuie să-şi recunoască şi să-şi mărturisească starea lumească; al treilea, omul trebuie să vadă că nu este decât un pas de la una spre cealaltă; şi ultimul, el trebuie să facă pasul decisiv prin credinţa că Isus arc puterea să-l păstreze. Da, nu este vorba doar despre o imagine; nu există vreo consacrare care să stea în puterea noastră, nici nu este vreo predare prin puterea voinţei noastre. Nu. Acestea sunt clemente care pot fi prezente, dar partea cea mai minunată este că va trebui să ne încredem în Hristos pentru mâine, poimâine şi totdeauna; trebuie să avem viaţă din Dumnezeu în noi. Dorim o viaţă care să reziste oricărei ispite până în ultima /i. Dorini

ca prin harul lui Dumnezeu să experimentăm ceea ce poale să facă în noi puterea mântuitoare nespus de mare a lui Hristos şi ceea ce poate să facă Dumnezeu pentru noi.
Dumnezeu aşteaptă. Hristos aşteaptă, Duhul Sfânt aşteaptă. Nu vezi greşeala şi motivul pentru care ai rătăcit prin pustie? Nu vezi ţara promisă în care Dumnezeu te va păstra şi te va binecuvânta? Aminteşte-ţi de istoria lui Calcb, Iosua şi a spionilor. Zece oameni au afirmat: Nu vom putea să cucerim niciodată acele popoare. Doi au spus: Vom putea, căci Dumnezeu a promis. Porneşte la drum cu promisiunile lui Dumnezeu. Ascultă cuvântul lui Dumnezeu: „Legea Duhului de viaţă în Hristos Isus m-a izbăvit de legea păcatului şi a morţii." Bazează-te pe cuvinte ca acestea şi spune-ţi că Dumnezeu va înfăptui prin Duhul Sfânt pentru tine ceea ce El a promis.
Nu contează dacă nu ai parte de o nouă experienţă, de un nou sentiment sau de emoţie şi lumină, ci aparent de întuneric. Bazează-te pe Cuvântul lui Dumnezeu, al Dumnezeului veşnic. Dumnezeu, în calitate de Tată, a promis Duhul Sfânt oricăruia

dintre copiii Săi flămânzi. Atunci crezi că ţie nu ţi-L va da? Cum nu va da El Duhul Sfânt celor ce I-L cer? Cum ar putea să nu o facă? Căci pe cât de adevărat este că Isus a fost jertfit pentru tine pe Calvar iar tu ai crezut în sângele Lui, pe atât de adevărat este că Duhul Sfânt a fost trimis pentru tine. Dcschide-ţi inima şi „fii plin de Duhul Sfânt." încrede-te în sângele lui Hristos pentru curăţire, mărturiseşte natura lumească a fiecărui păcat şi aruncă-l în sângele cu putere veşnică, apoi crede că Hristos Cel viu te va binecuvânta cu binecuvântările Duhului Său.

Puşi deoparte prin Duhul Sfânt

„In Biserica din Antiohia erau nişte proroci şi învăţători: Barnaba, Simeon, numit Niger, Luciu din Cirena Manaen... şi Saul. Pe când slujeau ei Domnului şi posteau, Duhul Sfânt a zis: „Puneţi-Mi deoparte pe Barnaba şi pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat. " Atunci după ce au postit şi s-au rugat, şi-au pus mâinile peste ei şi i-au lăsat să plece. Barnaba şi Saul, trimeşi de Duhul Sfânt, s-au coborât la Seleucia... " - Faptele Apostolilor 13:1-4

din istorisirea textului de mai sus vom extrage nişte gânduri referitoare la ceea ce doreşte Dumnezeu de la noi şi ceea ce ar face Dumnezeu pentru noi. Măreaţa învăţătură a acestor versete este aceasta: *Duhul Sfânt este executorul lucrării lui Dumnezeu pe pământ.* Dacă vrem să lucrăm corect pentru Dumnezeu şi El să binecuvânteze lucrarea noastră, va trebui să avem o relaţie corectă cu Duhul Sfânt; să-I acordăm zilnic locul de cinste care îi aparţine.
în primul rând, în pasajul nostru vedem că *Dumnezeu are propriile planuri în ceea ce priveşte împărăţia Sa.* Biserica Sa din Antiohia fusese fondată. Dumnezeu avea anumite planuri şi intenţii cu privire la Asia şi Europa. El le-a conceput; ele îi aparţineau şi El le făcea cunoscute slujitorilor Săi. Vorbim despre campania noastră de evanghelizare; însă marele nostru Conducător organizează campania, iar generalii şi ofiţerii Săi nu cunosc întotdeauna planurile. Ei primesc deseori ordine secrete sau trebuie să aştepte până vin ordine de la El. Dumnezeu din cer are dorinţe şi o voie a Sa în ceea ce privesc

lucrarea care trebuie făcută şi felul în care va fi îndeplinită. Binecuvântat este omul care pătrunde secretele lui Dumnezeu şi lucrează sub călăuzirea lui Dumnezeu.
Cu câţiva ani în urmă, la Wellington, am deschis un Institut de Misiune - considerat a fi o clădire frumoasă. La serviciul nostru de inaugurare directorul a rostit ceva ce nu aveam să uit niciodată. „Anul trecut ne-am strâns aici pentru a aşeza piatra de temelie, şi ce se putea vedea? Nimic în afară de pietriş, moloz, cărămizi şi resturile unei clădiri vechi care fusese demolată. Acolo am aşezat piatra de temelie şi puţini ştiau ce fel de clădire avea să fie înălţată. Nimeni nu o cunoştea perfect în detaliu cu excepţia unui singur om, şi acela era arhitectul. în mintea lui toiul era limpede, iar când au venit la lucru constructorul, zidarul şi tâmplarul ci au primit ordinele de la el, şi cel mai simplu muncitor a trebuit să respecte ordinele sale; iar structura s-a ridicat până când s-a **finalizat** această frumoasă clădire. Exact la fel," a continuat el, „această clădire pe care o inaugurăm azi este doar piatra de temelie a unei lucrări a cărei finalitate doar Dumnc/.cu o cunoaşte." însă Dumnezeu îşi arc muncitorii şi planurile foarte bine elaborate, poziţia noastră fiind aceea de a aştepta ca Dumnezeu să ne comunice voia Sa atât cât ne este necesar la timpul respectiv.
Trebuie pur şi simplu să fim credincioşi prin ascultare, executând ordinele Sale. Dumnezeu arc un plan cu Biserica Sa pe pământ! Dar vai! Mult prea des ne facem noi planurile noastre şi credem că ştim ceea ce ar trebui făcut. îl rugăm pe Dumnezeu să binecuvânteze eforturile noastre firave, în loc să refuzăm să mergem dacă Dumnezeu nu merge înaintea noastră. Dumnezeu a planificat lucrarea şi extinderea împărăţiei Sale. Această lucrare I s-a încredinţat Duhului Sfânt - „...lucrarea la care i-am chemat." De aceea să ne ajute Dumnezeu ca să ne temem să atingem „chivotul lui Dumnezeu," atunci când nu suntem călăuziţi de Duhul Sfânt.
Apoi al doilea gând. *Dumnezeu doreşte şi poate să dezvăluie slujitorilor Săi care este voia Sa.* Da, binecuvântat fie

Domnul, încă ne mai vin mesaje de sus. După cum citim aici ce a spus Duhul Sfânt, tot aşa El va vorbi Bisericii Sale şi poporului Său. A făcut-o de multe ori: a venit la indivizi şi i-a trimis în câmpuri de lucrare pe care alţii la început nu le-au înţeles şi nu le-au aprobat; pe căi şi prin metode pe care majoritatea nu le aprecia. Dar Duhul Sfânt mai dă şi astăzi învăţătură poporului Său. Mulţumim lui Dumnezeu pentru călăuzirea Duhului Sfânt în cadrul societăţilor misionare, în căminele noastre, în nenumăratele forme de lucrare; dar cred că suntem cu toţii gata să mărturisim că avem *prea putină* cunoştinţă despre călăuzirea Duhului.
Nu cereţi de la Dumnezeu numai putere. Mulţi creştini au planul lor propriu de lucru, dar Dumnezeu trebuie să trimită puterea. Omul lucrează după voinţa lui, dar Dumnezeu trebuie să dea harul - motivul pentru care Dumnezeu deseori dă aşa de puţin har şi succes. Dar haideţi să ne ocupăm locul în faţa lui Dumnezeu şi să spunem: Ceea ce este înfăptuit după voia lui Dumnezeu nu va duce lipsă de puterea Sa; ceea ce este făcut după voia lui Dumnezeu va avea binecuvântarea Lui. Deci să lăsăm ca prima dintre dorinţele noastre să fie de a primi revelaţia voii lui Dumnezeu.
Dacă mă vei întreba, „Este uşor să primeşti mesaje de sus şi să le înţelegi?" îţi voi răspunde: Este uşor pentru cei ce sunt în bună părtăşie cu cerul şi care cunosc arta de a-L aştepta pe Dumnezeu. De câte ori nu întrebăm: „Cum poate şti cineva voia lui Dumnezeu?" Şi oamenii vor ca atunci când sunt într-o dilemă să se roage cu sinceritate ca Dumnezeu să le răspundă imediat. Dar Dumnezeu poate să dezvăluie voia Sa doar unei inimi smerite, blânde şi golite. Dumnezeu poate să-Şi dezvăluie voia în situaţii de dilemă sau greutăţi deosebite unei inimi care a învăţat să-L asculte şi să-L cinstească cu fidelitate în cele mai mici lucruri şi în viaţa de zi cu zi.
Astfel ajung la cel de-al treilea gând... *Observaţi modul în care Duhul revelează voia lui Dumnezeu.* Ce citim aici? Un număr de oameni slujesc Domnului şi postesc şi Duhul Sfânt

vine şi le vorbeşte. Unii oameni înţeleg acest pasaj foarte mult în stilul în care acţionează un comitet contemporan de misionari. Vedem că există un câmp liber de lucru, am avut misiuni în alte câmpuri şi acum ne vom îndrepta spre acel câmp. De fapt noi suntem cei care am hotărât aceasla şi apoi ne rugăm în acest scop. Dar situaţia era foarte diferită în acele zile din vechime. Mă îndoiesc că vreunul dintre ei s-a gândit la Europa, căci ceva mai târziu chiar şi Pavel a încercat să revină în Asia, dar a fost înştiinţat de Duhul Sfânt prin viziune de noapte despre voia lui Dumnezeu. Priviţi-i pe acei bărbaţi. Dumnezeu făcuse minuni; El a extins Biserica până la Antiohia şi a revărsat binecuvântări multe şi bogate. Iar acum aceşti oameni slujesc Domnului cu rugăciuni şi post. Ce puternic sunt convinşi că totul trebuie să vină direct din cer. O, Doamne, par a spune ei, noi suntem servii Tăi, şi aşteptăm prin post şi rugăciune ca Tu să ne vorbeşti. Care este voia Iii CU privire la noi?
Nu a fost la fel şi în cazul lui Petru? Era pe acoperişul casei, postind şi rugându-se şi nici nu se gândea la viziune sau la porunca de a merge în Cezareea. Nu ştia care ar fi fost lucrarea lui. Dumnezeu să ne ajute ca aceasla să devină şi poziţia noastră; şi fie ca să realizăm că voia lui Dumnezeu va fi descoperită acelor inimi care s-au predat total lui Isus, inimi care s-au despărţit de lume şi chiar şi de obişnuitele exerciţii religioase şi care privesc spre Domnul prin rugăciune intensă.
Verbul „a posti" apare de două ori: „...au postit şi s-au rugat..." (versetul 3). Când te rogi îţi place să te retragi în cămăruţa ta, conform poruncii lui Isus, şi să închizi uşa. Laşi afară şi afacerile şi firma şi plăcerile şi orice te-ar putea distrage, căci doreşti să fii singur cu Dumnezeu. Dar lumea materială te urmează sub o anume formă chiar şi aici. Trebuie să mănânci. Aceşti oameni au dorit să se izoleze de influenţa laturii materiale şi vizibile şi au postit. Ceea ce ei mâncau era îndeajuns pentru a satisface nevoi fireşti, dar din râvna sufletelor lor au dorit să confere expresie renunţării lor la cele
pământeşti, prin post înaintea lui Dumnezeu. O, **fie** 11 Dumnezeu să ne dăruiască acea râvnă de a ne desprinde de toate pentru a privi spre Dumnezeu, ca Duhul să ne dezvăluie voia binecuvântată a Domnului.
Al *patrulea* gând. Care este acum voia lui Dumnezeu după cum o revelează Duhul Sfânt? Se cuprinde în câteva cuvinte: *a fi pus deoparte pentru Duhul Sfânt.* Aceasta este cheia mesajului ceresc. „Puneţi-Mi deoparte pe Barnaba şi pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat." Lucrarea este a Mea şi îmi pasă de ea, i-am ales pe aceşti oameni şi i-am chemat şi doresc ca voi, ca reprezentanţi ai Bisericii lui Hristos pe pământ, să îi puneţi deoparte pentru Mine.
Priviţi cele două aspecte ale acestui mesaj ceresc. Oamenii trebuiau să fie puşi deoparte pentru Duhul Sfânt, iar Biserica trebuia să facă această lucrare de separare. Duhul Sfânt a încredinţat-o unor oameni care aveau să o îndeplinească într-un sens corect. Ei stăruiau în părtăşie duhovnicească iar Duhul a putut să le spună: „Faceţi voi lucrarea de separare." Aceştia erau oameni pregătiţi de Duhul Sfânt, iar El a putut afirma despre ei „puneţi-i deoparte pentru Mine."
Aici ajungem tocmai la baza problemei, la esenţa nevoii noastre în calitate de lucrători. Se pune întrebarea printre noi, „Care este cerinţa pentru ca puterea lui Dumnezeu să fie mai vizibilă în noi, pentru ca binecuvântarea Domnului să fie revărsată din abundenţă asupra sărmanilor oameni nenorociţi şi asupra păcătoşilor pe drumul pierzării, între care ne desfăşurăm lucrarea?" Iar răspunsul din cer ne spune: Eu vreau oameni puşi deoparte pentru Duhul Sfânt. Ce implică acest lucru? Ştim că sunt două duhuri pe pământ. Hristos

ne-a spus atunci când a vorbit despre Duhul Sfânt, „Lumea nu-L poate primi." Pavel zice, „Nu am primit duhul lumii, ci Duhul lui Dumnezeu." Aceasta este cea mai mare necesitate a fiecărui lucrător creştin - eliberarea de duhul lumii şi umplerea cu Duhul lui Dumnezeu, care să domine viaţa lăuntrică şi întreaga fiinţă.
Sunt sigur că mulţi sunt aceia care strigă către Dumnezeu

pentru a primi Duhul Sfânt sub forma unui duh de putere pentru lucrarea lor, iar când simt acea doză de putere şi binecuvântare ei mulţumesc Domnului. Dar Dumnezeu doreşte ceva mai mult şi mai înălţător. Dumnezeu vrea ca noi să dorim Duhul Sfânt ca pe un duh de putere în inima şi viaţa noastră care să biruie eul, să îndepărteze păcatul şi să formeze în noi chipul binecuvântat şi minunat al lui Isus.
Este o mare diferenţă între puterea Duhului ca dar şi puterea Duhului pentru binecuvântarea unei vieţi sfinte. S-ar putea ca un om să posede deseori o măsură din puterea Duhului, dar dacă nu va avea o doză mare de Duh ca duh de binecuvântare şi sfinţenie, lucrarea sa va scoate la iveală defecte. S-ar putea ca el să devină un mijloc de convertire, însă el nu va putea ajuta niciod;ilă pe alţii spic un standard superior de viaţă spirituală, iar când ci nu va mai exista s-ar putea ca o marc parte din **lucrarea** sa să nu se **mai regăsească.** Dar un om care este pus **deoparte pentru** Duhul Slânl este gala dc-a spune: Tală, lasă **ca** Duhul Slănl să aibă deplina stăpânire peste mine,
în **căminul** meu, în **temperamentul meu, în fiecare** cuvânt rostit de **mine în fiecare gând al inimii** mele. **In fiecare** sentiment faţă
de **semenii mei;** fie ca Duhul Slânl să **aibă drepturi** depline. Este aceasta **dorinţa** inimii laie - de a fi un **bărbat** sau o femeie pusă deoparte şi predată Duhului Sfânt? Mă rog să asculţi de vocea cerului. **„Puneţi-Mi** deoparte," a spus Duhul Sfânt. Da, *pus deoparte* pentru Duhul Sfânt. Fie ca acest cuvânt să pătrundă până în cele mai adânci fibre ale fiinţei noastre pentru cercetare; şi dacă Dumnezeu ne descoperă că acolo, undeva, există egoism, încăpăţânare şi laudă de sine, atunci să ne smerim înaintea Lui.
Eşti tu pus deoparte pentru Duhul Sfânt? A fost aceasta dorinţa ta cea mai arzătoare? A fost aceasta predarea ta? A fost aceasta ceea ce ai aşteptat prin credinţă în puterea Domnului nostru Isus, Cel înviat şi atotputernic? Dacă nu, aici este chemarea credinţei şi aici este cheia binecuvântării - a fi pus deoparte pentru Duhul Sfânt.

Facă Dumnezeu ca bisericile noastre, societăţile noastre misionare, consiliile şi comitetele noastre să fie constituite din bărbaţi şi femei potriviţi slujbei de misionari, puşi deoparte pentru Duhul Sfânt. Putem să-L rugăm pe Dumnezeu şi pentru acest lucru; şi mă încred în Dumnezeu că El ne va călăuzi astfel încât fiecare să se pună deoparte pentru Duhul Sfânt şi să ceară fraţilor şi surorilor sale să se strângă în rugăciune comună în acest scop. Fie ca Domnul să ne facă vrednici de a face lucrarea unul pentru celălalt.
Apoi urmează cel de-al cincilea gând al meu: Acest parteneriat sfânt cu Duhul în lucrarea Sa devine o chestiune de conştiinciozitate şi de acţiune. Aceşti oameni au pus deoparte pe Pavel şi pe Barnaba; apoi este scris despre ultimii doi că au plecat spre Seleucia, trimişi de Duhul Sfânt. O, ce părtăşie! Duhul Sfânt în ceruri înfăptuind o parte din lucrare, iar oamenii pe pământ realizând cealaltă parte. După ordinarea oamenilor pe pământ este scris în Cuvântul lui Dumnezeu că ei au fost trimişi de Duhul Sfânt.
Şi observaţi cum această părtăşie determină noi rugăciuni şi post. O perioadă de timp ei au stat înaintea Domnului şi au postit, iar Duhul Slânl Ic vorbeşte, iar ei trebuie să facă o **Lucrare** şi să mire în parteneriat şi iată-i din nou strânşi pentru şi mai multă rugăciune şi post. Acesta este spiritul în care ei ascultă de porunca Domnului lor. Şi aceasta ne învaţă că nu numai la început de lucrare creştină, ci pe tot parcursul, noi avem nevoie să fim puternici în rugăciune. Dacă există vreun gând referitor la Biserica lui Hristos care îmi revine din când în când copleşindu-mă de tristeţe, dacă există vreun gând referitor la viaţa mea de care îmi este ruşine, dacă există vreun gând pe care simt că Biserica lui Hristos nu 1-a acceptat şi nu 1-a fundamentat, dacă există vreun gând care să mă facă să mă rog Domnului „O, învaţă-ne, prin harul Tău, lucruri noi" - atunci acela este despre minunata putere pe care rugăciunea este menită a o avea în împărăţie. Ne-am folosit aşa de puţin de ea. Cu toţii am citit expresia Creştinului din deosebita lucrare

a lui **Bunyan, atunci când a aflat că are înlăuntrul** pieptului său
cheia care va deschide **temniţa.** Avem cheia care poate descuia temniţa oraşului sau satului nostru şi pe cea a **păgânismului.** Dar suntem mult mai preocupaţi de lucrarea noastră decât de rugăciune. Credem mai mult în a vorbi oamenilor decât în a vorbi lui Dumnezeu. Să învăţăm de la aceşti oameni că lucrarea pe care ne-o porunceşte Duhul s-o facem ne cheamă la post şi rugăciune sporită, la o nouă separare de duhul şi plăcerile lumii, la o nouă consacrare lui Dumnezeu şi părtăşiei Lui. Acei oameni s-au dedicat postului şi rugăciunii, iar dacă în lucrările noastre creştine de rând ar exista mai multă rugăciune, atunci ar exista şi mai multă binecuvântare în viaţa noastră lăuntrică. Dacă am simţi, dovedi şi mărturisi lumii că „Singura mea sursă de putere rezidă în a mă afla în contact direct cu Dumnezeu în fiecare clipă, lăsându-L pe Dumnezeu să lucreze în mine" -dacă acesta ar fi spiritul nostru, n-ar fi, prin harul lui Dumnezeu, vieţile noastre mai sfinte? Nu ar rodi ele

mai îmbelşugat?
Nu cunosc o avertizare mai serioasă în Cuvântul lui **Dumnezeu** decât cea care se găseşte în Galateni 3, unde Pavel întreabă, „După ce aţi început prin Duhul, vreţi acum să sfârşiţi prin firea pământească?" Înţelegi ce înseamnă aceasta? Un grozav pericol în lucrarea creştină, la fel ca şi în viaţa creştină începută cu multă rugăciune şi cu Duhul Sfânt, este acela de a reveni treptat la firea pământească; şi vine cuvântul „După ce aţi început prin Duhul, vreţi acum să sfârşiţi prin firea pământească?" Pe vremea când eram la începuturile noastre în dilemă şi neajutoraţi ne rugam mult lui Dumnezeu iar El răspundea şi ne binecuvânta şi organizaţia noastră progresa şi cercul de lucrători se lărgea; dar treptat organizaţia şi lucrarea şi graba au pus atâta stăpânire pe noi încât puterea Duhului Sfânt, prin care am început pe când eram doar un mic grup, aproape că s-a pierdut. O, vă rog, luaţi bine seama! Doar cu rugăciune şi post nou, cu mai multă rugăciune şi post acest grup de ucenici a dus la îndeplinire porunca Duhului Sfânt. „Suflete

al meu, priveşte doar spre Dumnezeu." Aceasta este lucrarea noastră cea mai mare şi mai importantă. Duhul Sfânt vine ca răspuns la rugăciunile pline de credinţă.
Atunci când Isus Cel înălţat S-a suit pe tron, timp de zece zile pragul tronului a fost locul unde ucenicii Săi aşteptau şi stăruiau către El. Şi aceasta este legea împărăţiei - Regele pe tron, slujitorii la pragul tronului. Fie ca Dumnezeu să ne găsească întotdeauna acolo.
Acum *cel de pe urmă* gând. Ce binecuvântare minunată este revărsată atunci când Duhului Sfânt I se permite să călăuzească lucrarea, atunci când ea este îndeplinită prin ascultare de El! Cunoaşteţi istoria lucrării în care au fost trimişi Barnaba şi Saul. Ştiţi ce putere îi însoţea. Duhul Sfânt îi trimisese, iar ei mergeau din loc în loc cu mari binecuvântări. Duhul Sfânt era conducătorul lor. O, ce binecuvântare se odihnea asupra slujbei lor pentru Dumnezeu!
Haideţi să învăţăm să credem că Dumnezeu are o binecuvântare pentru noi. Duhul Sfânt, în mâinile căruia Dumnezeu a încredinţat lucrarea, a fost numit „puterea executivă a Sfintei Treimi." Duhul Sfânt nu numai că are putere, dar El are Duhul dragostei. El este la lucru deasupra acestei lumi întunecate, deasupra ţării noastre şi a oricărui domeniu şi El este dornic să binecuvânteze. Şi de ce nu avem parte de mai multă binecuvântare? Nu poate fi decât un singur răspuns. Nu I-am dat Duhului Sfânt cinstea care ar fi trebuit. Poate vreunul din noi să zică, „Nu e adevărat?" Nu e oare orice inimă atentă gata să strige „Doamne, iartă-mă, căci nu am onorat Duhul Sfânt aşa cum ar fi trebuit s-o fac, L-am întristat, am permis eului şi firii şi voinţei proprii să lucreze acolo unde ar fi trebuit cinstit Duhul Sfânt. Dumnezeu să mă ierte pentru că am permis eului, firii şi voinţei proprii să ocupe locul pe care Dumnezeu 1-a destinat Duhului Sfânt." O, păcatul este mai mare decât ne închipuim! Nu e de mirare că este atâta slăbiciune şi eşec în Biserica lui Hristos!

Pocăinţa lui Petru

„Domnul S-a întors şi S-a uitat ţintă la Petru. Şi Petru şi-a adus aminte de vorba pe care i-o spusese Domnul: 'înainte ca să cânte cocoşul te vei lepăda de Mine de trei ori.' Şi a ieşit afară şi a plâns cu amar. " - Luca 22:61, 62

Acesta a fost punctul de cotitură din viaţa lui Petru.
Hristos îi spusese, „Tu nu poţi veni acum după Mine." Petru nu se găsea în starea potrivită pentru a-L urma pe Hristos, deoarece el nu fusese adus în punctul de a muri faţă de sine; nu se cunoştea pe sine şi de aceea el nu-L putea urma pe Hristos. Dar când a ieşit afară şi a plâns cu amar atunci a intervenit marea schimbare. Hristos îi spusese ceva mai înainte, „După ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întăreşti pe fraţii tăi." Aici este punctul în care Petru s-a întors de la eu la Hristos (convertire). Mulţumesc lui Dumnezeu pentru istoria lui Petru. Nu cunosc vreun om din Biblie care să ne dea mai multă mângâiere. Există speranţă pentru oricine care se uită la caracterul lui, atât de plin de eşecuri, şi la ceea ce a făcut Hristos din el prin puterea Duhului Sfânt. Dar să reţinem că Petru, înainte de a fi umplut de Hristos cu Duhul Sfânt şi a fi transformat într-un om nou, a trebuit să iasă afară şi să plângă cu amar, el trebuia să fie smerit. Dacă vrem să înţelegem acest lucru cred că trebuie să ne uităm la patru aspecte. Primul, să-l

observăm pe *Petru ca ucenic devotat a lui Isus;* apoi, *Petru trăindu-şi viaţa egocentrică;* apoi *Petru în pocăinţă* şi în final, *ce a făcut Hristos din Petru prin Duhul Sfânt.*
Deci să-1 privim în primul rând pe Petru ca ucenic devotat al lui Hristos. Isus i-a spus lui Petru să renunţe la mreaja sa şi să-L urmeze. Petru a făcut-o deîndată, putând spune mai târziu pe drept, „Iată că noi am lăsat totul şi Te-am urmat." Petru era un om al *predării totale;* el a renunţat la tot pentru a-L urma pe Isus. Petru era de asemenea un om al *adevăratei ascultări.* Când Hristos i-a spus, „Depărteaz-o la adânc şi aruncaţi-vă mrejile pentru pescuire," Petru pescarul ştia că nu sunt peşti acolo, deoarece se trudiseră toată noaptea şi nu prinseseră nimic; dar el a zis, „La cuvântul Tău voi arunca mrejile." El s-a supus cuvântului lui Isus. Mai mult, el era un om cu *mare credinţa.* Când L-a văzut pe Hristos mergând pe mare a spus, **„Doamne, dacă** eşti Tu, **porunceşte-mi** să vin la Tine pe ape;" **iar la chemarea lui** Isus el a păşit afară din barcă şi a umblat pe apă.**Apoi Petru era**

un om cu *pătrundere spirituală.* Când **Hristos i-a întrebat ucenici,** „Dar voi cine ziceţi că sunt?" Petru a putut răspunde: „Tu eşti Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu" iar Hristos i+a spus, „Ferice de tine, Simone, fiul lui **iona, fiindcă nu carnea şi sângele ţi-au** descoperit lucrul acesta,
ci Tatăl Meu care este în ceruri..... iar Hristos a vorbit despre el
ca despic **o piatră,** şi **despre faptul Că** el ţine cheile împărăţiei. Petru era un om **minunat, un** ucenic **devotat** lui Isus. Şi totuşi cât de multe îi lipseau lui **Petru.**
Priviţi apoi la *Petru trăindu-şi viaţa egocentrică, mulţumindu-şi eul, încrezându-se în sine, căutând slava de sine.* Vă aduceţi aminte că imediat după ce Hristos i-a zis, „Nu carnea şi sângele ţi-a descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri," Isus a început să vorbească despre suferinţele Sale, iar Petru a îndrăznit să spună, „Să Te ferească Dumnezeu, Doamne! Să nu Ţi se întâmple aşa ceva!" Apoi Hristos a trebuit să spună, „înapoia Mea, Satano... Căci gândurile tale nu sunt gândurile lui Dumnezeu, ci gânduri de-ale oamenilor." Aici îl

POCĂINŢA LUI PETRU

avem pe Petru cu voinţa sa, încrezându-se în **propria** i înţelepciune, de fapt înterzicându-I lui Hristos să **meargă** la moarte. Cum de s-a întâmplat aceasta? Petru se încredea în sine şi în propriile gânduri privitor la lucrurile divine. Vedem **mai** târziu, şi încă de mai multe ori, cum se iscă disputa printre ucenici care să fie cel mai mare, iar Petru se găsea printre ei gândind că avea dreptul să ocupe acest loc. El pusese onoarea lui mai presus decât a celorlalţi. Petru avea o viaţă egocentrică puternică.
Când Hristos i-a vorbit despre suferinţele Sale, zicând „înapoia Mea, Satano," El a continuat aşa „Dacă voieşte cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea şi să mă urmeze." Nimeni nu poate să-L urmeze fără a face acest lucru. Trebuie o completă lepădare de sine. Ce înseamnă aceasta? Când Petru s-a lepădat de Hristos, citim că a spus de trei ori, „Nu-L cunosc pe acest om." Cu alte cuvinte: „Nu am nimic a face cu El; El şi cu mine nu suntem prieteni; neg a avea vreo legătură cu El." Hristos i-a spus lui Petru că trebuie să se lepede de sine. Eul trebuie ignorat şi orice pretenţie a sa trebuie respinsă. Aceasta este esenţa adevăratei ucenicii; dar Petru nu a înţeles aceasta şi nu a putut-o urma. Şi ce s-a întâmplat? în ultima seară Hristos i-a spus, „înainte ca să cânte cocoşul de două ori, te vei lepăda de Mine de trei ori." Dar cu ce siguranţă de sine a răspuns Petru, „Chiar dacă toţi Te vor părăsi, eu nu. Cu Tine sunt gata să merg chiar şi în temniţă şi la moarte." Petru a afirmat-o cu sinceritate şi chiar ar fi intenţionat să o facă; dar Petru nu se cunoştea pe sine.
Cântăm acel imn „Nimic necurat!" şi ne gândim probabil la păcate individuale care se interpun între noi şi **Dumnezeu.** Dar ce vom face cu viaţa eului care este complet necurată, cu propria noastră natură? Ce vom face cu acea fire care esie complet supusă puterii păcatului? Avem nevoie de a ne **elibera** de ea. Petru nu ştia acest lucru astfel că el a **continuat** pun siguranţă de sine şi s-a lepădat de Domnul său.
Observaţi cum foloseşte Hristos acel ciivâni **lepăda de**
PREDARE TOTALA
două ori. Prima dată i-a spus lui Petru, *Leapădă-te de tine;* a
doua oară îi zice, *Tu te vei lepăda de Mine.* Ori una ori alta. Nu
avem de ales; fie ne lepădăm de Hristos, fie de noi înşine.
I Există două mari puteri care se luptă - firea în puterea
păcatului, şi Hristos în puterea lui Dumnezeu. Una din acestea
- trebuie să aibă supremaţia în noi.
Priviţi acum *pocăinţa lui Petru.* Petru s-a lepădat de Domnul său de trei ori, iar Domnul a privit spre el. Iar acea privire a lui Isus i-a zdrobit inima lui Petru, şi dintr-o dată în faţa sa i s-au înfăţişat păcatul groaznic pe care-1 făcuse, eşecul groaznic pe care-1 trăia şi adâncul în care căzuse, iar Petru „a ieşit afară şi a plâns cu amar."
Cine poate spune cum a fost acea pocăinţă? în cursul
următoarelor ore din acea noapte şi a doua zi, când 1-a văzut pe
Hristos răstignit şi îngropat, apoi următoarea zi, de Sabat - o, în
ce groaznică disperare şi ruşine trebuie să-şi fi petrecut acea zi!
Domnul meu nu mai este, speranţa mea nu mai este, şi m-am
lepădai de Domnul meu. După acea viaţă de dragoste, după
i părţăşie binecuvântată \£trei anp eu m-am lepădat de
Domnul meu Doamne ai milă de mme! Nu cred că putem să ne
DĂM SEAMA ÎN ce adâncuri de smerenie căzuse Petru. Dar
acesta a fost punctul dE Cotitură şi schimbarea; iar în prima zi a
săptămânii Hristos a fost văzut de Petru iar seara el L-a întâlnit
din nou împreună cu ceilalţi. Mai lâr/iu, la Marea Galileii El
l-a **întrebat Mă Iubeşti? până când** Petru s-a întristat la
gândul ca Domnul îi reaminteşte de lepădarea lui întreită; şi spuse cu tristeţe, dar cu sinceritate, „Doamne, Tu toate le ştii;
ştii că te iubesc."
Apoi Petru a fost pregătit pentru *lepădarea de sine,* iar acesta este ultimul meu gând. Hristos l-a condus împreună cu ceilalţi la picioarele tronului şi l-a lăsat să aştepte acolo; apoi în Ziua Cincizecimii a venit Duhul

Sfânt iar Petru a devenit un alt om. Dar gândul nostru să nu se oprească doar la: „Văd schimbarea în Petru, în curajul lui, în puterea şi clarviziunea sa asupra Scripturii şi văd binecuvântarea cu care predică în acea

zi." Mulţumim Domnului pentru acestea. Dar pentru Petru era ceva mult mai profund şi mai bun. întreaga natură a lui Petru a fost schimbată.
Dacă vrei să vezi aceasta citeşte prima epistolă a lui Petru. Ştii în ce constau pe vremuri eşecurile lui Petru. Când îi spusese lui Hristos, „Tu nu trebuie să suferi, nu se poate aşa ceva," el a dovedit că nu avea o concepţie despre ce însemna să treci spre viaţă prin moarte. Hristos a spus „Leapădă-te de tine," şi cu toate acestea el s-a lepădat de Domnul său. Când Hristos l-a avertizat „Te vei lepăda de Mine" iar el insista că nu o va face niciodată, Petru a dovedit cât de puţin cunoştea ce zace în el. Dar când îi citesc epistola şi îl aud zicând, „Dacă sunteţi batjocoriţi pentru Numele lui Hristos, ferice de voi! Fiindcă Duhul slavei, Duhul lui Dumnezeu se odihneşte peste voi;" atunci pot spune că nu mai este vechiul Petru, ci acela este însuşi Duhul lui Hristos care respiră şi vorbeşte prin el. Citesc cum spune „Şi la aceasta aţi fost chemaţi; fiindcă şi Hristos a suferit pentru voi şi v-a lăsat o pildă, ca să călcaţi pe urmele Lui," atunci înţeleg ce schimbare a survenit în Petru. în locul lepădării de Hristos el a găsit bucurie şi plăcere în lepădarea de sine, în răstignirea eului. Astfel în Faptele Apostolilor citim că, atunci când a fost chemat în faţa Sinedriului, el a putut spune cu tărie, „Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni!" şi a putut să se întoarcă împreună cu ceilalţi apostoli şi să se bucure că au fost consideraţi demni să sufere pentru numele lui Hristos. Priviţi la Petru complet schimbat, Petru cel mulţumit şi încrezător în sine, avid, plin acum de Duhul şi viaţa lui Isus. Hristos făcuse aceasta pentru el prin Duhul Sfânt. Această povestire ar trebui să fie cea a fiecărui lucrător creştin care să fie într-adevăr transformat în binecuvântare de către Dumnezeu. Această povestire este o profeţie a ceea ce ar putea primi oricare dintre noi de la Dumnezeu din ceruri. Atunci când indivizii sunt binecuvântaţi lucrarea prosperă, iar trupul va fi sănătos şi puternic.
Acum haideţi să parcurgem pe scurt învăţătura care se

desprinde din cele spuse.
Prima lecţie este: S-ar putea să fii un lucrător creştin sincer, devotat şi în oarecare măsură rodnic, în care puterea firii să fie însă foarte mare. Petru, înainte de a-L tăgădui pe Isus, a alungat demonii şi a vindecat bolnavi. Apoi există unii care L-au slujit pe Dumnezeu cu rodnicie şi îl laudă pentru binecuvântări; dar, la fel ca şi în cazul lui Petru, firea are putere şi spaţiu de desfăşurare. Avem nevoie să conştientizăm că din cauza vieţii nesupuse a eului din noi puterea lui Dumnezeu nu se poate desfăşura în noi aşa cum a prevăzut-o El. Dumnezeu doreşte mult să-şi dubleze binecuvântările Sale, să dăruiască har înzecit prin noi. Dar există ceva care II împiedică iar acest ceva este viaţa eului nostru. Vorbim despre mândria lui Petru şi siguranţa de sine a lui Petru. Totul îşi avea rădăcina în acest singur cuvânt: eul. Hristos a spus „leapădă eul," dar Petru nu a înţeles şi nu a ascultat; şi de aici i s-au tras toate eşecurile.
Deci după cum spuneam, s-ar putea să existe copii ai lui Dumnezeu, slujitori ai lui Dumnezeu - s-ar putea să fie pastori, oameni cu putere şi poziţie şi talent, sau oameni simpli şi umili care lucrează cu sinceritate pentru Dumnezeu, dar în care predomină eul. Ce gând plin de seriozitate şi ce necesitate **urgenta** pentru noi de a ne ruga: O, Doamne, descoperă-mi
aceasta **pentru** ca să nu mai continuu a trăi o viaţă plină de mine **.s-a întâmplat** multor oameni care erau în lucrare de douăzeci de ani, care ocupaseră poate o poziţie proeminentă, ca Dumnezeu să le **deschidă** ochii iar ei să fie profund ruşinaţi şi
să îngenuncheze zdrobiţi înaintea Domnului. O, ce ruşine, ce
tristeţe amară şi ce durere i-a cuprins, până ce şi-au dat seama că există izbăvire! Petru a ieşit afară şi a plâns cu amar şi câţi n-or fi acei creştini în care puterea eului are încă supremaţia.
A *doua* lecţie este aceea că descoperirea puterii eului este lucrarea Domnului nostru binecuvântat.
Cum de s-a întâmplat ca Petru cel carnal, cel încăpăţânat, Petru cel îndrăgostit de sine să devină un om al Cincizecimii şi scriitorul epistolelor sale? Datorită faptului că Hristos se ocupa

de el, Hristos îl supraveghea, îl învăţa şi-1 binecuvânta. Avertismentele pe care Isus i le dăduse făceau parte din V învăţătură; iar la sfârşit a fost acea privire plină de dragoste, în suferinţa Lui, Hristos nu-1 uitase, ci se întoarse spre el privindu-1, iar „Petru a ieşit afară şi a plâns cu amar." Iar acest Hristos care 1-a condus pe Petru spre Ziua Pogorârii Duhului Sfânt mai aşteaptă încă pentru a prelua oricare inimă doritoare să se predea în mâna Sa.
'
Eşti tu cel care zici: „Aceasta este problema mea: întotdeauna puterea eului, mulţumirea de sine, propria voinţă şi conştiinţa de sine; cum voi scăpa de ea?" Răspunsul meu este, Isus Hristos este acela care te poate scăpa de ea; nimeni altcineva decât Isus Hristos nu poate da izbăvirea de puterea eului. Şi ce îţi cere El ţie? îţi cere ca să

te smereşti înaintea Lui.

Predare totală

„Ben-Hadad, împăratul Siriei, şi-a strâns toată oştirea; avea cu el treizeci şi doi de împăraţi, cai şi care. S-a suit, a împresurat Samaria şi a început lupta împotriva ei. A trimes în cetate soli la Ahab, împăratul lui Israel, să-i spună: Aşa vorbeşte Ben-Hadad: Argintul şi aurul tău sunt ale mele, nevestele şi cei mai frumoşi copii ai tăi sunt tot ai mei. " împăratul lui Israel a răspuns: „împărate, domnul meu, fie cum zici! Sunt al tău cu tot ce am. " - 1 împăraţi 20:1-4

ceea ce a cerut Ben-Hadad era o *predare totală;* iar Ahab a dat ceea ce i s-a cerut - *predarea totală.* Aş vrea să folosesc aceste cuvinte, „împărate, domnul meu, fie cum zici! Sunt al tău cu tot ce am" ca şi cuvinte ale predării totale, cu care oricare copil al lui Dumnezeu ar trebui să se dedice Tatălui. Dacă inimile noastre doresc aceasta, nu există limite la ceea ce ar putea face Dumnezeu pentru noi, iar binecuvântarea Domnului se va odihni peste noi.

Predare totală - haideţi să vă spun cum am ajuns la această expresie. în Scoţia, mă aflam într-o părtăşie în care discutam despre condiţia Bisericii lui Hristos şi despre marea nevoie a Bisericii şi a credincioşilor, printre cei cu care discutam se găsea un om care avusese mult de a face cu instruirea lucrătorilor creştini, aşa că l-am întrebat părerea lui despre care ar fi cea mai stringentă necesitate a Bisericii. El a răspuns simplu şi hotărât: *„Predarea totală lui Dumnezeu este singurul lucru."* Cuvintele m-au marcat într-un mod deosebit. Iar omul începuse să-mi povestească cum, dacă această condiţie exista în

lucrătorii cu care avusese contact, chiar dacă nu înaintau în lucrare, ei erau dornici de a învăţa şi de a fi ajutaţi şi întotdeauna făceau progrese; pe când ceilalţi care nu întruneau această condiţie de cele mai multe ori nu înaintau şi părăseau lucrarea.

i Condiţia pentru a obţine binecuvântare din plin de la Dumnezeu

t este *predarea totală* Lui.

Acum, Dumnezeu din ceruri va răspunde rugăciunilor pe care le-ai înălţat pentru binecuvântarea ta şi a celor din jur doar cu această condiţie: *Doreşti să te predai total în mâna Sa?* Care va fi răspunsul nostru?

Daţi-mi voie mai întâi să spun că *Dumnezeu ne-o cere.* Fundamentul acesteia se află în însăşi natura lui Dumnezeu. Dumnezeu nici n-ar putea să n-o facă. Cine este Dumnezeu?

I El este Izvorul vieţii, singura Sursă de existenţă, de putere, de

| bunătate, iar în tot universul nu este nimic bun decât ceea ce

0 lucrează Dumnezeu. Dumnezeu a creat soarele, luna, stelele, florile, copacii şi iarba; şi nu sunt ele toate predate total lui Dumnezeu? Nu permit ele ca Dumnezeu să lucreze în ele după placul Lui? Când Dumnezeu îmbracă crinul cu frumuseţe, nu este acesta predat, dăruit lui Dumnezeu pe măsură ce El lucrează la frumuseţea lui? Iar copiii răscumpăraţi ai lui

. Dumnezeu - o, vă puteţi imagina că Dumnezeu îşi poate |înfăptui lucrarea Sa dacă ei sunt pe jumătate sau doar parţial jjpredaţi Lui? Dumnezeu nu poate. Dumnezeu este viaţă şi

1 dragoste şi binecuvântare, putere şi frumuseţe infinită, şi Dumnezeu se delectează comunicând cu fiecare copil care este

^ pregătit să-L primească. Dar, ah! Această unică lipsă de predare totală este tocmai singurul lucru care îl împiedică pe Dumnezeu. Dar acum El vine şi ne-o cere în calitatea Lui de Dumnezeu.

Ştiţi ce înseamnă predarea totală în vocabularul uzual. Ştiţi că aceasta reprezintă dedicare specială, unui scop sau serviciu precis. Dacă am un stilou în buzunar, şi acesta este dedicat în totalitate unicei lucrări de scriere, trebuie să fie total predat mâinii mele pentru ca să pot scrie corect cu el. Dacă este ţinut

şi de o altă persoană, eu nu voi putea scrie corect cu el. Haina îmi este total dedicată învelirii corpului. Şi crezi că în fiinţa ta nemuritoare, în natura divină primită de tine odată cu naşterea din nou, Dumnezeu ar putea lucra, zilnic şi în fiecare oră, dacă nu ai fi total predat Lui? Nu ar putea. Templul lui Solomon a fost complet al Domnului atunci când I-a fost dedicat. Şi fiecare din noi este un templu al lui Dumnezeu, în care Dumnezeu va locui şi va lucra cu putere cu o singură condiţie - predare totală faţă de El. Dumnezeu o cere, Dumnezeu este vrednic de ea, iar fără ea Dumnezeu nu-Şi poate înfăptui lucrarea Sa binecuvântată în noi.

Dar, în al doilea rând, Dumnezeu nu o cere doar, ci *Dumnezeu însuşi o va lucra.* Sunt sigur că sunt multe inimi care spun: O, dar această predare totală implică aşa de multe! Cu puţin timp în urmă am primit un bileţel în care autorul scrisese, „Am trecut prin aşa de multe încercări şi suferinţe şi totuşi a mai rămas aşa de mult eu în mine, dar nu îndrăznesc o predare totală a acestuia, căci ştiu că mă va costa mult necaz şi agonie!" Vai, vai! Cum au copiii lui Dumnezeu astfel de gânduri despre El, gânduri aşa de dure. Dumnezeu nu-ţi cere predarea totală prin putere proprie sau prin puterea voinţei tale: Dumnezeu este dispus să o lucreze pentru tine. Nu citim oare: „Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, şi vă dă, după plăcerea Lui, şi voinţa şi înfăptuirea?" Crede că însuşi

Dumnezeu Cel veşnic va / veni în inima ta, pentru a scoate afară ce este greşit, pentru a învinge ce este păcătos şi pentru a lucra ceea ce îi este plăcut • ochilor Săi. Dumnezeu însuşi va lucra.
Priviţi la bărbaţi ai Vechiului Testament, cum ar fi Avraam. Credeţi că Dumnezeu 1-a găsit pe acel om, pe tatăl celor credincioşi şi prietenul lui Dumnezeu, printr-o coincidenţă şi că Avraam însuşi a fost acela care, fără intervenţia lui Dumnezeu, avea o astfel de credinţă şi ascultare şi devotament? Ştiţi că nu este aşa. Dumnezeu 1-a crescut şi 1-a pregătit ca instrument pentru slava Sa. Nu Dumnezeu a fost Acela care I-a spus lui Faraon: „Te-am ridicat înadins, pentru ca să se arate puterea

Mea în tine?" Iar dacă Dumnezeu a afirmat aceasta despre el, cu atât mai mult o va spune *despre fiecare copil al Lui.* Vino, având această dorinţă; iar dacă te temi zicând „O, dorinţa mea nu este destul de înflăcărată, nu sunt gata să accept toate provocările, nu mă simt destul de curajos pentru a cuceri tot ce e de cucerit," atunci, te rog, învaţă să-L cunoşti pe Dumnezeul tău şi să te încrezi în El pe deplin. Spune: Doresc ca Tu să-mi dai dorinţa. Dacă ai vreo reţinere sau te temi că te-ar costa vreun sacrificiu, vino degrabă înaintea lui Dumnezeu şi demonstrează cât de plin de har este El; şi nu te teme că îţi va cere ceea ce nu-ţi va da. Dumnezeu se oferă să lucreze această predare totală în tine. Toate aceste căutări, această sete şi dorinţă a inimii tale sunt atracţia magnetului divin, Isus Hristos. El a trăit o viaţă de predare totală, El te conduce, El locuieşte în inima ta prin Duhul Său Cel Sfânt. Nu te vei încrede tu în lucrarea de predare totală pe care o va face Dumnezeu în tine pentru El?
Al treilea gând. Dumnezeu nu numai că o cere şi o lucrează în noi, dar *El o şi acceptă atunci când îi este adusă.* Dumnezeu o lucrează în locaşul tainic al inimii noastre, El ne îndeamnă prin puterea ascunsă a Duhului Său Sfânt să venim şi să ne exprimăm, iar noi trebuie să aducem şi să-I prezentăm Lui această predare totală. S-ar putea ca din punct de vedere al sentimentelor şi conştiinţei tale aceasta să pară ceva departe de perfecţiune şi s-ar putea să te îndoieşti, să eziţi şi să spui: Oare este totală? Dar nu uitaţi că a existat cândva un om căruia Isus i-a zis: „Toate lucrurile sunt cu putinţă celui ce crede," iar acesta s-a temut şi a strigat, „Cred, Doamne! Ajută necredinţei mele!" A fost o credinţă care a triumfat asupra diavolului, iar demonul a fost alungat. Şi dacă spui: „Doamne, mă dăruiesc Ţie printr-o predare totală," chiar dacă o faci cu o inimă tremurândă, cu gândul că nu simţi putere, determinare, sau asigurare, tu vei reuşi. Puterea Duhului Sfânt va lucra chiar şi atunci când tu tremuri.
Nu aţi învăţat încă lecţia că Duhul Sfânt lucrează cu mare

i

putere atunci când latura omenească pare mai slabă? Priviţi la Domnul Isus în Ghetsimani. Citim că „prin Duhul Cel veşnic" S-a dat pe Sine jertfa lui Dumnezeu. Duhul atotputernic al lui Dumnezeu I-a dat puterea pentru aceasta. Şi totuşi ce agonie şi teamă, ce tristeţe adâncă L-a cuprins şi cum S-a rugat! La suprafaţă nu poţi vedea nici o urmă a puterii Duhului, însă Duhul lui Dumnezeu era acolo. La fel şi în cazul tău - când eşti slab, tremuri şi te lupţi, dar ai credinţă în lucrarea tainică a Duhului lui Dumnezeu - să nu te temi, ci să te predai.
Când te vei dedica printr-o predare totală, aceasta va trebui să fie cu încredinţarea că Dumnezeu o acceptă. Este un lucru deosebit de important şi deseori atât de neglijat.-credincioşii ar trebui să fie mai preocupaţi de Dumnezeu în această chestiune de~predare. Poate nu vei simţi şi nu vei conştientiza, însă Dumnezeu va prelua conducerea dacă te vei încrede în El.
Un al patrulea gând. Dumnezeu nu numai că cere, lucrează şi acceptă predarea când I-o ofer dar *El o şi păstrează.* Aceasta reprezintă marea problemă a multora. Oamenii spun: „Am fost deseori mişcat de o predică sau o convenţie şi m-am dăruit lui Dumnezeu, dar a trecut. Ştiu că poate să dureze o săptămână sau poate o lună, dar păleşte şi după o vreme dispare complet."
Este din cauză că tu nu crezi că atunci când Dumnezeu a început lucrarea de predare totală în tine, atunci când Dumnezeu a acceptat predarea ta, El Se leagă să o ocrotească şi să o păstreze.
în această problemă de predare sunt două părţi -*Dumnezeu şi cu mine* - eu sunt un vierme, iar Dumnezeu este Iehova Cel veşnic şi omnipotent. Vierme, te vei teme tu să te încrezi în acest Dumnezeu puternic? Dumnezeu este de partea ta. Unul din slujitorii lui Dumnezeu a compus odată o cântare, astfel încât oricine să poată auzi vocea Domnului întrebând: „Crezi că pot Eu face aceasta, că te voi putea păstra necurmat, zi după zi, şi clipă de clipă?"
***•**

Mea în tine?" Iar dacă Dumnezeu a afirmat aceasta despre el, cu atât mai mult o va spune *despre fiecare copil al Lui.* Vino, având această dorinţă; iar dacă te temi zicând „O, dorinţa mea nu este destul de înflăcărată, nu sunt gata să accept toate provocările, nu mă simt destul de curajos pentru a cuceri tot ce e de cucerit," atunci, te rog, învaţă să-L cunoşti pe Dumnezeul tău şi să te încrezi în El pe deplin. Spune: Doresc ca Tu să-mi dai dorinţa. Dacă ai vreo reţinere sau te temi că te-ar costa vreun sacrificiu, vino degrabă înaintea lui Dumnezeu şi

demonstrează cât de plin de har este El; şi nu te teme că îţi va cere ceea ce nu-ţi va da. Dumnezeu se oferă să lucreze această predare totală în tine. Toate aceste căutări, această sete şi dorinţă a inimii tale sunt atracţia magnetului divin, Isus Hristos. El a trăit o viaţă de predare totală, El te conduce, El locuieşte în inima ta prin Duhul Său Cel Sfânt. Nu te vei încrede tu în lucrarea de predare totală pe care o va face Dumnezeu în tine pentru El?
Al treilea gând. Dumnezeu nu numai că o cere şi o lucrează în noi, dar *El o şi acceptă atunci când îi este adusă.* Dumnezeu o lucrează în locaşul tainic al inimii noastre, El ne îndeamnă prin puterea ascunsă a Duhului Său Sfânt să venim şi să ne exprimăm, iar noi trebuie să aducem şi să-I prezentăm Lui această predare totală. S-ar putea ca din punct de vedere al sentimentelor şi conştiinţei tale aceasta să pară ceva departe de perfecţiune şi s-ar putea să te îndoieşti, să eziţi şi să spui: Oare este totală? Dar nu uitaţi că a existat cândva un om căruia Isus i-a zis: „Toate lucrurile sunt cu putinţă celui ce crede," iar acesta s-a temut şi a strigat, „Cred, Doamne! Ajută necredinţei mele!" A fost o credinţă care a triumfat asupra diavolului, iar demonul a fost alungat. Şi dacă spui: „Doamne, mă dăruiesc Ţie printr-o predare totală," chiar dacă o faci cu o inimă tremurândă, cu gândul că nu simţi putere, determinare, sau asigurare, tu vei reuşi. Puterea Duhului Sfânt va lucra chiar şi atunci când tu tremuri.
Nu aţi învăţat încă lecţia că Duhul Sfânt lucrează cu mare

putere atunci când latura omenească pare mai slabă? Priviţi la Domnul Isus în Ghetsimani. Citim că „prin Duhul Cel veşnic" S-a dat pe Sine jertfă lui Dumnezeu. Duhul atotputernic al lui Dumnezeu I-a dat puterea pentru aceasta. Şi totuşi ce agonie şi teamă, ce tristeţe adâncă L-a cuprins şi cum S-a rugat! La suprafaţă nu poţi vedea nici o urmă a puterii Duhului, însă Duhul lui Dumnezeu era acolo. La fel şi în cazul tău - când eşti slab, tremuri şi te lupţi, dar ai credinţă în lucrarea tainică a Duhului lui Dumnezeu - să nu te temi, ci să te predai.
Când te vei dedica printr-o predare totală, aceasta va trebui să fie cu încredinţarea că Dumnezeu o acceptă. Este un lucru deosebit de important şi deseori. Atât de neglijat. -credincioşii ar trebui să fie mai preocupaţi de Dumnezeu în această chestiune de predare.-Poate nu vei simţi şi nu vei conştientiza, însă Dumnezeu va prelua conducerea dacă te vei încrede în El.
Un al patrulea gând. Dumnezeu nu numai că cere, lucrează şi acceptă predarea când I-o ofer dar *El o şi păstrează.* Aceasta reprezintă marea problemă a multora. Oamenii spun: „Am fost deseori mişcat de o predică sau o convenţie şi m-am dăruit lui Dumnezeu, dar a trecut. Ştiu că poate să dureze o săptămână sau poate o lună, dar păleşte şi după o vreme dispare complet."
Este din cauză că tu nu crezi că atunci când Dumnezeu a început lucrarea de predare totală în tine, atunci când Dumnezeu a acceptat predarea ta, El Se leagă să o ocrotească şi să o păstreze.
în această problemă de predare sunt două părţi -*Dumnezeu şi cu mine* - eu sunt un vierme, iar Dumnezeu este Iehova Cel veşnic şi omnipotent. Vierme, te vei teme tu să te încrezi în acest Dumnezeu puternic? Dumnezeu este de partea ta. Unul din slujitorii lui Dumnezeu a compus odată o cântare, astfel încât oricine să poată auzi vocea Domnului întrebând: „Crezi că pot Eu face aceasta, că te voi putea păstra necurmat, zi după zi, şi clipă de clipă?"

Şi ce spunea refrenul acela minunat?
Clipă de clipă păstrat în dragostea lui Isus; Clipă de clipă am viaţă de sus.
Dacă Dumnezeu permite soarelui să te lumineze clipă de clipă, cum nu va lăsa El să strălucească viaţa Lui peste tine? Şi de ce nu ai trăit-o până acum? Deoarece nu te-ai încrezut în Dumnezeu pentru ea şi nu te predai total lui Dumnezeu cu această încredere.
Viaţa unei predări totale are greutăţile ei. Nu vreau să neg acest aspect. Da, are chiar ceva mai mult decât greutăţi; este de ifapt o viaţă absolut imposibilă unui om. Dar prin harul şi /puterea lui Dumnezeu, prin puterea Duhului Sfânt care locuieşte în noi, aceasta este viaţa la care am fost destinaţi, o viaţă posibilă pentru noi.
Haideţi să credem că Dumnezeu o va rjăstra pentru noi. La împlinirea a nouăzeci de ani George Miiller a fost întrebat care este secretul fericirii sale şi al binecuvântării pe care i-o dăruise Dumnezeu. El a spus că bănuieşte a fi două motive. în primul rând faptul că prin harul lui Dumnezeu a putut să-ş(păstreze uri cuget curat înaintea lui Dumnezeu în fiecare zi; înaTdoilea rând faptulvcăji fost un iufirtor ăl Cuvântului lui Dumnezeu^Un cuget curat reprezintă ascultare sinceră de Dumnezeu zi de zi; iar părtăşia cu Dumnezeu zilnic prin Cuvântul Său şi prin rugăciune - aceasta este viaţa unei predări totale.
O astfel de viaţă are două aspecte - unul din ele este *predarea totală faţă de lucrarea pe care Dumnezeu doreşte să o îndeplinesc,* iar celălalt este *a-L lăsa pe Dumnezeu să lucreze ceea ce doreşte El să înfăptuiască.*
în primul rând, *să fac ceea ce doreşte Dumnezeu să îndeplinesc.* Predă-te în totalitate voinţei lui Dumnezeu. Tu cunoşti parţial această voie; niciodată nu cunoşti îndeajuns şi nicidecum totul. însă spune-I Domnului Dumnezeu: Prin harul Tău doresc să îndeplinesc voia Ta în toate, în fiecare clipă a

zilei. Spune: Doamne, orice cuvânt pe care-1 voi rosti să fie spre slava Ta, orice clipă a trăirii mele să fie spre slava Ta, orice sentiment din inima mea să fie spre slava Ta şi conform voii Tale binecuvântate. S-ar putea ca cineva să mă întrebe: „Crezi că este posibil?" O să-i răspund, „Care este promisiunea lui Dumnezeu şi ce va putea face Dumnezeu pentru a umple un vas total dedicat Lui?" Dumnezeu aşteaptă ca să ne binecuvânteze aşa cum nici nu ne imaginăm. Urechea n-a auzit şi ochiul n-a văzut lucrurile pregătite de Dumnezeu pentru cei care se încred în El. Dumnezeu a pregătit lucruri nemaiauzite, lucruri la care nici nu te poţi gândi; binecuvântări mult mai minunate şi mai măreţe decât ai putea să-ţi imaginezi. Vino deîndată şi spune: Mă predau totalmente Domnului, voii Sale, pentru a îndeplini ceea ce doreşte El de la mine. Dumnezeu va fi Acela care îţi va da puterea de a duce până la capăt predarea.
Pe de altă parte, vino şi spune: Mă predau totalmente Domnului *pentru a-I permite să lucreze în mine şi dorinţa şi înfăptuirea după plăcerea Sa,* conform promisiunii Sale. Da, Dumnezeul Cel viu doreşte să lucreze în copiii Săi într-un fel pe care noi nu putem să-1 înţelegem, dar pe care ni-1 dezvăluie Cuvântul lui Dumnezeu; El doreşte să lucreze în noi în fiecare moment al zilei. Dumnezeu este dispus să ne păstreze viaţa; însă predarea noastră totală trebuie să fie plină de încredere simplă, copilărească, nemărginită.
Ultimul gând. Această predare totală lui Dumnezeu *ne va binecuvânta în mod minunat.* Ceea ce a spus Ahab duşmanului său, regelui Ben-Hadad - „împărate, domnul meu, fie cum zici! Sunt al tău cu tot ce am!" - nu vom zice noi Dumnezeului şi Tatălui nostru iubitor? Dacă o vom spune, atunci binecuvântarea lui Dumnezeu se va revărsa peste noi. Dumnezeu doreşte să fii despărţit de lume; eşti chemat să ieşi din lumea care îl urăşte pe Dumnezeu. Ieşi pentru Dumnezeu şi spune: Doamne, orice pentru Tine. Dacă vei spune aceasta în rugăciune în auzul Domnului, El va accepta predarea ta şi te va învăţa semnificaţia ei.

Repet, Dumnezeu te va binecuvânta. Te-ai rugat pentru binecuvântare, dar ţine minte, trebuie să existe o predare totală. Aceasta poate fi observată atunci când servim ceai. De ce turnăm ceaiul în ceaşcă? Pentru că ea este goală şi pregătită pentru ceai. Dar ia pune în ea cerneală, oţet sau vin. Vei mai turna ceaiul în acel vas? întocmai exemplului, va putea Dumnezeu să te umple, să te binecuvânteze dacă nu eşti complet dedicat Lui? Nicidecum. Crede că Dumnezeu are binecuvântări minunate pregătite pentru tine dacă vei zice, chiar de va fi cu voinţă tremurândă însă cu o inimă încrezătoare: O, Doamne, accept cerinţele Tale, sunt al Tău cu tot ceea ce am. Sufletul meu tânjeşte după o predare totală prin harul Tău.
S-ar putea să nu ai sentimente prea puternice sau clare în ceea ce priveşte predarea, aşa cum ai fi dorit să ai; dar smereşte-te sub privirea Lui şi recunoaşte că ai întristat Duhul Sfânt prin voinţa, eforturile şi încrederea în eul tău. închină-te cu umilinţă înaintea Lui mărturisind toate acestea şi roagă-L să-ţi înduplece inima şi să te smerească. Apoi, în acelaşi timp, primeşte în inima ta învăţătura lui Dumnezeu conform căreia „nimic bun nu zace în mine" şi faptul că nimic nu-ţi poate fi de folos decât o viaţă nouă care să-ţi fie dată. Trebuie să te lepezi de sine odată pentru totdeauna. Puterea vieţii tale va trebui să se regăsească mereu în negarea eului, numai aşa Hristos va veni şi va prelua conducerea în fiinţa ta.
Când a fost eliberat Petru? Când s-a realizat schimbarea? Schimbarea a început odată cu plânsul lui; iar Duhul Sfânt a coborât şi i-a umplut inima. Dumnezeu Tatăl găseşte plăcere în a ne oferi puterea Duhului Sfânt. în noi locuieşte Duhul lui Dumnezeu. îi mărturisim acest lucru lui Dumnezeu şi îl lăudăm pentru aceasta; dar îi mărturisim şi faptul că am întristat Duhul. Apoi ne plecăm genunchii înaintea Tatălui pentru a-L ruga să ne întărească din plin prin Duhul în omul dinlăuntru, să ne umple cu puterea Sa. Şi pe măsură ce Duhul ni-L revelează pe Hristos, Isus va veni să locuiască în inimile noastre pentru

totdeauna iar viaţa eului va fi îndepărtată.
Pleacă-te înaintea lui Dumnezeu în umilinţă şi mărturiseşte-I starea întregii Biserici. Nu sunt cuvinte să descrie starea tristă a Bisericii lui Hristos pe pământ. Să ne gândim puţin la creştinii din jurul nostru. Aşa puţină putere, atât de puţin devotament faţă de Dumnezeu, aşa de puţină înţelegere a adevărului conform căruia un creştin este un om complet predat voii lui Dumnezeu! O, avem nevoie să mărturisim păcatele oamenilor lui Dumnezeu din jurul nostru şi să ne smerim. Suntem membrii acelui trup bolnăvicios iar această stare ne va împiedica şi ne va frânge dacă nu ne îndreptăm spre Dumnezeu pentru a ne rupe de părtăşia cu lucrurile lumeşti, de răceala unuia faţă de celălalt, dacă nu ne vom dărui pe de-a întregul lui Dumnezeu.
Cât de multe se înfăptuiesc în spirit lumesc şi prin puterea eului! Câtă lucrare, zi de zi, în care se manifestă în mod continuu energia umană - voinţa noastră şi gândurile noastre referitoare la lucrare - dar prea puţină aşteptare pentru călăuzire din partea lui Dumnezeu şi pentru puterea Duhului Sfânt! Haideţi să mărturisim. Dar odată cu mărturisirea stării Bisericii şi a slăbiciunii şi păcătoşeniei lucrării, haideţi să revenim la noi înşine. Cine este acela care doreşte cu adevărat să fie eliberat de puterea vieţii egocentrice, care recunoaşte într-adevăr că este vorba despre puterea eului şi a firii şi doreşte să arunce totul la picioarele lui Hristos? Există eliberare.

Am aflat despre cineva care a fost un creştin serios şi care a vorbit despre „grozăvia" gândului de predare şi moarte. Dar tu nu gândeşti aşa, nu? Moartea a reprezentat calea spre slavă pentru Hristos. Pentru bucuria ce-I era pusă înainte, El a îndurat crucea. Crucea a fost locul de naştere a gloriei Sale nemuritoare. îl iubeşti tu pe Isus? Doreşti tu din toată inima să fii în Hristos, dar totuşi nu doreşti să fii ca El? Moartea să fie pentru tine lucrul cel mai dorit de pe pământ: moartea faţă de sine şi părtăşie cu Hristos. Despărţirea - crezi că este un lucru greu să fii complet liber de lume iar prin această separare să fii

unit cu Dumnezeu şi dragostea Sa; prin separare să fii pregătit pentru trăirea şi umblarea cu Dumnezeu în fiecare zi? Cu siguranţă ar trebui spus: „Orice pentru a fi adus la separare, la moarte, pentru o viaţă de părtăşie deplină cu Dumnezeu şi Hristos." O, aruncă această viaţă a eului şi a firii la picioarele lui Isus. Apoi încrede-te în El. Nu te preocupa să înţelegi totul, . ci apropie-te prin credinţa vie că Hristos va veni la tine cu l[1] puterea morţii şi a vieţii Sale; apoi Duhul Sfânt îl va aduce pe * Hristos pe de-a întregul în inima ta - Hristos răstignit şi Hristos ‚[5] înviat şi trăind în slavă.

HRISTOS, VIAŢA NOASTRĂ

„...Hristos, viaţa voastră... " - Coloseni3:4

sunt sigur că mulţi din aceia care s-au angajat în acest act de predare au simţit la fel ca mine: O, Doamne, cât de puţin o înţelegem! şi apoi s-au rugat: Doamne Dumnezeule, trebuie să preiei cârma pentru ca noi să aflăm ceea ce înseamnă cu adevărat. Dar noi credem, după cum am spus, că prin credinţă din partea noastră Dumnezeu ne primeşte, cu toate că experienţa şi puterea acelei predări totale nu vor veni dintr-odată şi că este de datoria noastră să ne păstrăm neclintită atitudinea noastră înaintea lui Dumnezeu până când experienţa şi puterea vor veni.

Dar daţi-mi voie să adaug în acest punct că *dacă această predare va trebui păstrată şi trăită, ea trebuie să aibă parte de venirea lui Hristos cu putere nouă în viaţa noastră.* Doar în Hristos putem sta aproape de Dumnezeu şi numai în Hristos Dumnezeu poate să ne păstreze aproape. Trebuie să avem „Hristos, viaţa noastră." Ceea ce avem nevoie este ca, ce vom cere lui Dumnezeu să înfăptuiască în alţii, să fie complet înfăptuit în noi înşine. Vrem să-L lăsăm pe Dumnezeu să ni-L

descopere pe Hristos pentru ca El să preia conducerea în noi, apoi Hristos va putea lucra prin noi mai mult decât vom putea cere sau gândi.

Ideile pe care vreau să vi le înfăţişez pentru ilustrarea acestui mare adevăr „Hristos, viaţa noastră" sunt patru la număr, foarte simple. Dacă dorim să înţelegem aceste cuvinte, să considerăm mai întâi, *Hristos înaintea noastră ca Exemplu pentru noi;* în al doilea rând, *Hristos pentru noi ca împăcarea noastră;* al treilea, *Hristos cu noi ca Mântuitor al nostru;* şi în ultimul rând, *Hristos în noi ca Puterea şi Viaţa noastră.*

Dacă vrem ca Hristos să fie viaţa noastră trebuie mai înainte de toate să-L avem pe *Hristos înaintea noastră ca Exemplu.* Când vorbesc despre Hristos ca viaţă a mea, nu trebuie să fie ceva vag, nedefinit, ci trebuie să *cunosc.* Viaţa întotdeauna se manifestă prin conduită şi acţiune, iar dacă Hristos vine în mine ca viaţă a mea, atunci acest fapt nu va fi doar ceva ascuns în inima mea, ci dovedit prin fiecare acţiune şi în fiecare clipă a existenţei mele. Iar dacă vreau să ştiu cum se va manifesta această viaţă şi care vor fi sentimentele, cuvintele şi acţiunile mele dacă voi avea viaţa lui Hristos, atunci eu trebuie să îmi îndrept privirile asupra vieţii pământeşti a Domnului Isus şi să o studiez. Şi pe măsură ce studiez viaţa şi umblarea Fiului preaiubit al lui Dumnezeu, eu trebuie să-mi reamintesc că, înainte de a-L înălţa la cer, Dumnezeu L-a trimis să trăiască aici pe pământ, pentru ca prin viaţa Lui eu să am o imagine, o revelaţie, o reprezentare completă a ceea ce doreşte Dumnezeu să fiu eu şi să facă El din mine. Aceasta este lumina în care va trebui studiată viaţa lui Hristos în Evanghelii - nu singura, însă cea mai importantă.

Şi ce găsesc atunci când mă uit la Hristos? Am discutat mai devreme despre predarea totală faţă de Dumnezeu. Aceasta a fost însăşi esenţa vieţii lui Isus. El a venit ca un om pe care Dumnezeu L-a trimis în lume şi ca un om care nu avea nimic altceva de făcut decât să împlinească voia lui Dumnezeu; şi El a venit ca Unul care nu avea nimic pentru Sine, ci care

depindea zilnic de Dumnezeu şi care aştepta ca Dumnezeu să-L înveţe, să vorbească prin El şi să-I arate lucrările pe care le avea de înfăptuit. „Fiul nu poate face nimic de la Sine." El a trăit o viaţă complet predată lui

Dumnezeu. Voinţa lui Dumnezeu, onoarea lui Dumnezeu, împărăţia lui Dumnezeu -El a trăit şi a murit pentru ele, dar nefiind împovărat de aceasta, neevadând ocazional pentru a căuta relaxare în câte ceva din lume, neuitând de părtăşia cu Dumnezeu - aşa cum mulţi creştini o fac. Religia pentru ei este o povară, un stres şi o obligaţie; doar e atât de încântător să te relaxezi numai un pic şi să lepezi povara! O, nu! Dumnezeu era bucuria lui Hristos şi Izvorul de apă vie pentru El; era plăcerea şi puterea Lui să trăiască în şi pentru Dumnezeu. Voia lui Dumnezeu era hrana, înviorarea şi tăria Sa.

Dumnezeu vine la toţi aceia care întreabă: „Dumnezeul meu, am depus jurământul de predare totală, iar Tu cunoşti că în ciuda faptului că am făcut-o cu tremur şi slăbiciune am fost sincer; dar, Dumnezeul meu, ce înseamnă ea? Cum trebuie să trăiesc acea viaţă?" Iar Tatăl va arăta spre Fiul preaiubit şi va zice, „Acesta este Fiul meu iubit, în care îmi găsesc toată plăcerea. De El să ascultaţi, pe El să-L urmaţi, ca El să trăiţi, lăsaţi-L pe Hristos să devină legea voastră de viaţă."

Să ne îndreptăm inimile către Dumnezeu în rugăciune, pentru ca El să ne cerceteze şi să ne descopere dacă într-adevăr viaţa lui Hristos a fost legea după care ne-am ghidat în viaţa noastră. Nu vorbesc despre deprinderi, ci să ne întrebăm: Am spus cu adevărat: O, ce binecuvântare ar fi? O, aceasta este ce doresc şi ce aştept de la Dumnezeu? Doresc să trăiesc pentru Dumnezeu aşa cum a trăit Hristos? Aproape că sună prea măreţ şi obraznic. Dar ce doreşte să ne spună Isus prin afirmaţia Sa deseori repetată: Faceţi ce am făcut Eu; să vă iubiţi unii pe alţii cum v-am iubit Eu; după cum am împlinit Eu poruncile Tatălui, aşa şi voi, dacă veţi asculta de poruncile Lui, veţi rămâne în dragostea Mea? Ce înseamnă cuvintele Duhului Sfânt „Să aveţi în voi gândul acesta, care era şi în Hristos Isus: El măcar că

avea chipul lui Dumnezeu, totuşi n-a socotit ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci... S-a smerit şi S-a făcut ascultător până la moarte, şi încă moarte de cruce?" Gândul lui Hristos trebuie să devină gândirea, dispoziţia şi viaţa mea.

Sunt mulţi aceia care doresc viaţă veşnică în ceruri din partea lui Hristos, dar care nu doresc aici pe pământ viaţa pe care a trăit-o Hristos. Şi există mulţi credincioşi care şi-au notat - vai - „Nu poate să existe imitare sau urmare exactă a lui Hristos;" aceştia nu doresc apropierea de Isus. Dar dacă ai spus vreodată cu sinceritate: „Tată, Tu ai drept asupra inimii mele, iar ea Ţi se predă Ţie total de acum înainte," atunci haide şi spune: Viaţa lui Hristos trebuie să devină viaţa mea.

în al doilea rând, dacă dorim să aflăm ce înseamnă aceasta, „Hristos, viaţa noastră," nu trebuie să ne uităm doar la Hristos şi la lucrarea Sa ca exemplu pentru noi, ci la Hristos ca şi împăcarea noastră. în viaţa Sa Hristos a pregătit calea pe care să umblăm. Ne-a lăsat un exemplu de urmat; ne-a marcat calea pe care să ne mişcăm în drumul nostru spre viaţa veşnică. Dar aceasta n-ar fi fost destul, deoarece noi eram izolaţi de acea cale şi viaţă din cauza păcatului şi a blestemului său, moartea. Astfel că Hristos, după ce a pregătit şi trasat calea binecuvântată, a acceptat suferinţa şi moartea pe Calvar, predând până la moarte voia Sa lui Dumnezeu. Acolo El a purtat păcatele şi blestemul nostru şi pedeapsa care ne dădea pacea a căzut asupra Lui, ca prin rănile Lui noi să fim vindecaţi. Şi-a dăruit sângele Lui scump, „sângele unui legământ veşnic," pentru ca prin el să ne dobândească intrare în prezenţa lui Dumnezeu. Iar acum Hristos se înfăţişează ca Mare Preot al nostru, pentru ca să aducă în inimile noastre, în calitate de Mântuitor viu, puterea divină a acelei împăcări. Şi de câte ori ne vom gândi să ne apropiem mai mult de Dumnezeu, să îi slujim şi să ne dăruim mai mult Lui, şi va veni gândul „Eu, în păcătoşenia mea, eu, cu greşelile mele şi alunecările mele de când m-am convertit şi L-am primit pe Hristos, eu, cu natura mea păcătoasă, pot eu

avea într-adevăr părtăşie zi de zi cu Isus?", atunci răspunsul să fie: Am fost „apropiaţi prin sângele lui Isus." „Să ne apropiem... având îndrăzneală prin sângele lui Isus."

Ţi-e teamă să te predai total deoarece te simţi prea nedemn? Atunci gândeşte-te la aceasta: vrednicia ta nu se află în tine, nici în intensitatea sau sinceritatea consacrării tale; vrednicia ta este în Hristos Isus. Citim în Cuvântul lui Dumnezeu că „altarul este cel care sfinţeşte darul," şi ştim că Hristos nu este doar Preot şi Jertfă, „Mielul care a fost junghiat," ci Hristos cel viu este El însuşi Altarul. Şapte zile altarul trebuia să fie sfinţit printr-o stropire de şapte ori cu sânge; iar după aceea Dumnezeu a spus: Acesta va fi un altar preasfânt: orice se va atinge de altar va fi sfinţit. Iar în Noul Testament învăţăm că „altarul sfinţeşte darul." Hristos este Altarul nostru. Te temi şi întrebi: Poate Dumnezeu să mă accepte cu slăbiciunea mea? Vino, copil al lui Dumnezeu, şi nu te teme. Aşează-te pe Hristos, Altarul Cel viu, veşnica împăcare, care te poate îndreptăţi în orice moment; şi odihneşte-te acolo. Odihneşte-te în Hristos, în credinţă şi cuget curat. Indiferent cât de nevrednic şi de slab aş fi eu, altarul sfinţeşte darul, iar în Hristos şi odihnindu-mă în El, Dumnezeu îmi acceptă slăbiciunea mea, şi eu sunt plăcut înaintea Sa. Caută să păstrezi acest adevăr, nu doar ca o doctrină pentru mângâierea şi mântuirea celor pierduţi, atunci când le spui că există iertare completă şi imediată, ci caută să o păstrezi ca pe o putere care îţi asigură acces permanent înaintea lui Dumnezeu. „Dacă umblăm în lumină, sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curăţeşte de orice păcat." Doar în Hristos, uşa spre inima Tatălui meu este deschisă în orice clipă; doar în sângele Mielului binecuvântat al lui Dumnezeu, revărsarea vieţii divine poate pătrunde în orice moment în inima

mea şi a ta.
Dar în al treilea rând, nu-L am pe Hristos înaintea mea doar ca Exemplu şi ca împăcare, ci îl am pe *Hristos cu mine ca Mântuitor, Prieten, Conducător şi Călăuză a mea.* Da, aceasta a fost valoroasa promisiune a Domnului nostru înaintea de a se

înălţa. „Iată, Eu sunt cu voi în toate zilele." Iar cu puţin mai înainte El spusese, ucenicii neputând să înţeleagă încă: „Acolo unde sunt doi sau trei strânşi în Numele Meu, voi fi şi eu în mijlocul lor."
Ceea ce avem nevoie să înţelegem este următorul lucru: Isus Hristos este mai aproape de noi decât cel mai apropiat prieten. De am avea numai timp destul pentru a ne abate privirea şi inima de la această lume, de la atâtea feţe zâmbitoare şi prieteni care ne înconjoară, de la toate acele bucurii care ne atrag şi de la dragostea care ne întâmpină, pentru a le focaliza constant cu smerenie şi încredere asupra chipului, dragostei şi bucuriei lui Isus, El va putea să ni Se dezvăluie pe Sine, astfel încât inimile noastre să fie pline de cunoştinţa *Isus este cu mine.* Ştiţi cât de puternică este conştiinţa unui tată, de exemplu, în fiecare dimineaţă când se trezeşte gândul lui este: eu am copii preaiubiţi, eu am o soţie preaiubită, am o familie; ne reunim la micul dejun. Este atât de firesc acest lucru încât întreaga inimă este plină de el, nu este nevoie de alt gând în plus. Este posibil ca Hristos să fie prezent la fel de apropiat şi de concret cum sunt cei dragi din jurul meu pe pământ? Hristos poate, Hristos doreşte să o facă iar Hristos este vrednic pentru ca să-L lăsăm să o facă.
Isus Hristos vrea să locuiască cu tine, să umble cu tine, doreşte să poată înfăptui binecuvântata Sa lucrare pentru tine. Doreşte să fie împreună cu tine ca tovarăş al tău, pentru ca tu să nu mai fii niciodată singur. Nici o încercare, nici o greutate, nici foc şi nici apa prin care va trebui să treci nu vor exista, fără ca promisiunea lui Iehova în Vechiul Testament „Eu voi fi cu tine" să nu se împlinească pentru tine prin Isus Hristos. Nu există bătălie pe care trebuie să o duci cu păcatul sau ispita, nu există slăbiciune care să te facă să tremuri gândindu-te la ceea ce eşti, căci îl vei avea pe Hristos alături de tine în orice moment - Isus Hristos Conducător, pentru a-ţi arăta calea pe care trebuie să mergi; Isus Hristos Tovarăş, pentru a te mângâia prin prezenţa Lui şi a-ţi înviora inima; Isus Hristos Mântuitor, ocrotindu-te cu

atotputernicia Sa şi lucrând în tine toate lucrurile plăcute lui Dumnezeu. O, facă Dumnezeu să vedem că acea viaţă de predare totală este o viaţă care poate fi trăită în Hristos Isus, o viaţă care poate fi trăită deoarece Hristos însuşi ne va purta de grijă şi ne va ocroti.
Apoi ultimul gând: *Hristos în noi ca Viaţa şi Puterea noastră.* Aceasta încununează totul. De obicei proaspătul convertit înţelege prea puţin acest fapt. Mulţi credincioşi au avut parte multă vreme de experienţe cu Hristos ca Sprijin şi Călăuză, dar nu au ajuns încă să conştientizeze celălalt fapt: Hristos în mine, propria mea viaţă şi propria-mi putere. Şi totuşi aceasta este ce ne spune apostolul Pavel prin marea taină a Evangheliei, taină care a fost ţinută ascunsă generaţii şi veacuri, dar care a fost revelată acum; taina oamenilor lui Dumnezeu, despre care el spune „bogăţiile slavei tainei acesteia, adică Hristos învoi." Bogăţiile şi slava Dumnezeului nostru în ceruri se manifestă faţă de tine astfel - Dumnezeu doreşte ca să-L ai pe Hristos, Fiul Lui, trăind în tine. O, de-am ajunge aici dintr-o dată - nu să cerem o mică binecuvântare, un început de binecuvântare, ci să ne deschidem întreaga viaţă acestei revărsări, acestei călăuziri, acestei puteri de sfinţire a lui Isus Hristos. Hristos este puterea lui Dumnezeu, iar noi dorim mai mult din Hristos, îl vrem pe Hristos în plinătatea Sa, îl vrem pe Hristos revelat în noi prin Duhul Sfânt; iar apoi puterea lui Dumnezeu va lucra în noi şi prin noi.
Ioan Botezătorul predica despre Hristos, ca fiind Acela care va boteza „cu Duhul Sfânt şi cu foc." Aceasta îmi spune că din Hristos va trebui să se reverse peste noi Duhul Sfânt într-o măsură tot mai proaspătă şi mai mare; iar dacă doreşti ca puterea Duhului lui Dumnezeu să fie revelată în viaţa şi, în biserica ta sau, mai departe, în păgânism, ea trebuie să vină dintr-o relaţie mai apropiată cu Hristos, o părtăşie mai intimă cu El, o mai mare dezvăluire a vieţii lui Hristos în oamenii creştini. Va veni apoi sigur şi binecuvântarea. Nu a zis Isus: „Acela care crede în Mine, din el vor curge râuri de apă vie?" Şi aceasta nu

se face prin credinţă, *prin încredinţarea că Hristos vine şi locuieşte în inimă,* devenind El însuşi Izvorul din care se va revărsa Duhul Sfânt? Ce citim în ultimul capitol al Apocalipsei lui Ioan? „Şi mi-a arătat un râu cu apa vieţii, limpede ca cristalul, care ieşea din scaunul de domnie al lui Dumnezeu şi al Mielului." Da, Mielul a mers şi s-a aşezat pe tronul slavei şi din el au curs râurile de apă vie. Mielul este Acela care ne va conduce pe tine şi pe mine spre izvoarele apei vii şi le va dărui inimilor noastre, astfel ca să avem puterea de a lucra printre oameni - nu puterea raţiunii, nu puterea dragostei omeneşti, nu râvnă, seriozitate şi osteneală, ci puterea care vine din Dumnezeu.
Eşti pregătit pentru acea putere? Eşti gata să te predai total lui Dumnezeu şi să o primeşti? Poţi spune cu adevărat: Doamne, sunt întru totul predat Ţie. Slab, tremurând, dar Doamne, Dumnezeule, m-am predat. Am primit prea puţin din ceea ce ştiu că poate oferi Dumnezeul meu, dar ca vas gol, curat şi smerit mă prostern la picioarele Tale din nou, zi după zi, clipă de clipă, şi îl aştept pe Dumnezeu? Şi, copile al lui Dumnezeu, ceea ce

ochiul nu a văzut, urechea nu a auzit şi la inima omului nu s-a suit, ceea ce tu nu ai putut să-ţi imaginezi, aceea va face Dumnezeu pentru cei care îl aşteaptă şi pentru cei care îl iubesc.
Să aştepţi multe de la Dumnezeu şi să ai o părtăşie mai intimă cu El. Cum se poate aceasta? Isus Hristos o poate face pentru tine. Hristos este viaţa noastră. El va trăi în tine aceeaşi viaţă pe care a trăit-o pe pământ. încrede-te că El o va face după cum a promis. Vino cu orice păcat şi orice piedică, cu orice neajuns şi cu orice ar provoca autocondamnare şi aruncă-le la picioarele Lui, şi crede că sângele curăţeşte şi Isus oferă iertare. Crede; apoi aşteaptă şi acceptă faptul că însuşi Dumnezeu îl va revela pe Hristos în tine prin puterea Duhului Sfânt.

PUTEM IUBI ZIUA ÎNTREAGĂ

„Roadă Duhului este dragostea. " - Galateni 5:22
unul dintre cele mai importante motive din cauza căruia Dumnezeu nu poate binecuvânta este *lipsa de dragoste.* Când trupul este împărţit nu poate exista putere.
Pe vremea marilor lor bătălii religioase, când olandezii au ţinut piept atât de nobil Spaniei, unul din moto-uri a fost „Unitatea conferă putere." Şi doar atunci când oamenii lui Dumnezeu vor sta ca un singur trup, unul singur înaintea lui Dumnezeu prin legătura dragostei unul faţă de celalalt în profundă afecţiune, unul singur înaintea lumii cu o dragoste vizibilă lumii - doar atunci ei vor avea puterea să-şi asigure binecuvântarea cerută de la Dumnezeu. Dacă un vas este crăpat în multe locuri el nu poate fi umplut. Poţi să iei un ciob, o parte dintr-un vas, şi să scurgi puţină apă în el; dar dacă vrei ca vasul să fie plin, acesta trebuie să fie întreg. Aceasta este valabil în cazul Bisericii lui Hristos, iar dacă mai este încă nevoie să ne rugăm pentru ceva, atunci este aceasta: Doamne, topeşte-ne, unindu-ne într-unui singur prin puterea Duhului Sfânt; fă ca Duhul Sfânt, Cel Care la Rusalii a făcut din toţi o inimă şi-un

suflet, să-Şi înfăptuiască lucrarea Sa printre noi. Slavă Domnului că putem să ne iubim unii pe alţii cu o dragoste divină, căci „roadă Duhului este dragostea." Predaţi-vă dragostei şi Duhul Sfânt va veni; primiţi Duhul, iar El vă va învăţa să iubiţi şi mai mult.
Oare de ce este roadă Duhului dragostea? *Deoarece Dumnezeu este dragoste.* Şi ce înseamnă aceasta? Este însăşi natura şi fiinţa lui Dumnezeu de a se bucura dezvăluindu-Se pe Sine. Dumnezeu nu este egoist, Dumnezeu nu păstrează nimic pentru Sine. Natura lui Dumnezeu este întotdeauna de a se dărui. Prin soare, lună şi stele, prin fiecare floare pe care o vezi şi fiecare pasăre de pe cer, prin fiecare peşte din mare. Dumnezeu dăruieşte viaţă creaţiei Sale. Şi îngerii din jurul tronului Său, serafimii şi heruvimii care sunt flăcări de foc - de unde au ei slava lor? Este datorită faptului că Dumnezeu este dragoste şi El le împărtăşeşte din strălucirea şi binecuvântarea Sa. Şi noi, copiii Lui răscumpăraţi - Dumnezeu se bucură să reverse peste noi din dragostea Sa. Din veşnicie Dumnezeu L-a avut pe singurul Său Fiu, iar Tatăl I-a dat toate lucrurile şi nu a ţinut nimic numai pentru Sine. „Dumnezeu este dragoste."
Unul dintre părinţii Bisericii a afirmat că nu există mod mai bun de a înţelege trinitatea decât sub forma unei revelaţii de dragoste dumnezeiască - Tatăl Cel iubitor, Izvorul dragostei; Fiul Cel preaiubit, Rezervorul dragostei, în care a fost turnată dragostea; şi Duhul Sfânt, dragostea cea vie care I-a unit pe Cei doi şi apoi s-a revărsat peste lume. Duhul Cincizecimii, Duhul Tatălui şi Duhul Fiului este dragoste. Iar atunci când Duhul Sfânt vine la noi sau la alţii, nu va fi El în aceeaşi măsură Duhul dragostei, aşa după cum este în Dumnezeu? Bineînţeles că da, El nu-şi poate schimba natura Sa. Duhul lui Dumnezeu este dragoste, iar „roadă Duhului este dragostea."
De ce aceasta? Pentru că tocmai ea este cea mai mare necesitate a umanităţii, acesta este lucrul pe care l-a înfăptuit răscumpărarea lui Hristos: *a readus lumii acesteia dragostea.* De ce a păcătuit omul la începuturi? Pentru că a triumfat

egoismul - el a fost preocupat de sine însuşi în loc de Dumnezeu. Şi priviţi! Adam începe dintr-odată să o acuze pe femeie că l-a dus în rătăcire. Dragostea pentru Dumnezeu dispăruse, dragostea faţă de om dispăruse. Priviţi din nou; unul dintre primii doi copii ai lui Adam devine ucigaşul fratelui său. Nu ne spune aceasta că păcatul a furat lumii dragostea? Cât de mult ne-a dovedit istoria lumii că dragostea a dispărut! Domnul Isus Hristos a venit din ceruri ca Fiul dragostei lui Dumnezeu. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea că a dat pe singurul Lui Fiu." Fiul lui Dumnezeu a venit ca să ne arate ce înseamnă dragostea şi a trăit o viaţă de dragoste aici pe pământ în părtăşie cu ucenicii Lui, în milă faţă de săraci şi necăjiţi, în dragoste chiar faţă de duşmanii Săi; şi El a murit din dragoste. Iar când S-a înălţat la ceruri pe Cine a trimis la noi? Duhul dragostei, pentru a înlătura egoismul, invidia şi mândria, pentru a aduce dragostea lui Dumnezeu în inimile oamenilor. „Roadă Duhului este dragostea."
Care a fost pregătirea în vederea promisiunii Duhului Sfânt? Cunoaşteţi promisiunea din Ioan 14. Dar reamintiţi-vă ce o precede în capitolul 13. înainte ca Hristos să promită Duhul Sfânt, El a dat o nouă poruncă despre care a spus lucruri minunate. Unul dintre lucruri a fost: „Cum v-am iubit Eu aşa să vă iubiţi şi voi unii pe alţii." Pentru ei această dragoste până la moarte urma să le fie singura lege de conduită şi interacţiune unul faţă

de celălalt. Ce mesaj pentru acei pescari, pentru acei oameni plini de mândrie şi egoism! „învăţaţi să vă iubiţi," le-a spus Isus, „după cum v-am iubit Eu pe voi." Şi prin harul lui Dumnezeu ei au făcut întocmai. Atunci când a sosit ziua Rusaliilor ei erau o inimă şi un suflet. Hristos făcuse aceasta pentru ei.
Ce altceva a mai spus? „Prin aceasta vor cunoaşte toţi că sunteţi ucenicii Mei, dacă veţi avea dragoste unii pentru alţii." Hristos a spus ucenicilor Săi de fapt, „Vă dau un semn distinctiv şi acest semn este *dragostea;* acesta va fi simbolul vostru. Este singurul lucru în cer sau pe pământ prin care

oamenii Mă pot recunoaşte." Dar nu cumva am început să ne temem că *a dispărut dragostea de pe pământ!* Că dacă am întreba lumea „Ne-aţi văzut purtând semnul *dragostei?'* ea ne-ar răspunde: Nu. Haideţi să cerem lui Dumnezeu să putem purta semnul distinctiv al lui Isus, *dragostea.* Dumnezeu poate să ni-1 dea.
„Roadă Duhului este dragostea." De ce? *Fiindcă nimic în afară de dragoste nu poate să înlăture şi să învingă egoismul nostru.* Eul este marele blestem, fie în relaţia noastră cu Dumnezeu, fie cu semenii sau cu fraţii creştini; ne gândim la noi înşine şi căutăm propriul eu. Eul este cel mai mare blestem. Dar, lăudat fie Dumnezeu, Hristos a venit pentru a ne mântui de eu. Uneori vorbim despre eliberarea de sine - şi lăudăm pe Dumnezeu pentru fiecare cuvânt care poate fi spus în această privinţă pentru a ne fi de ajutor. Dar mă tem că unii oameni cred că eliberarea de sine înseamnă cam aşa ceva: De acum încolo nu o să mai am probleme cu mine slujindu-L pe Dumnezeu; dar ei uită că *eliberarea de sine înseamnă să fii un vas care îşi revarsă dragostea spre top în fiecare zi.*
Iată motivul pentru care mulţi oameni se roagă pentru puterea Duhului Sfânt şi primesc atât de puţin; căci s-au rugat pentru putere de lucru şi putere de binecuvântare, dar nu s-au rugat pentru puterea unei depline eliberări de sine. Aceasta nu se referă doar la eul neprihănit în relaţia cu Dumnezeu, ci şi la urâciosul eu în interacţiunea cu oamenii. Dar *există* eliberare. „Roadă Duhului este dragostea." Vă aduc glorioasa promisiune a lui Hristos, aceea că El poate să ne umple inimile cu dragoste.
Mulţi dintre noi ne străduim deseori din răsputeri să iubim, încercăm să ne forţăm să iubim şi nu afirm că aceasta ar fi rău; e mai bine decât nimic. Dar sfârşitul acesteia va fi întotdeauna foarte trist. Voi avea în continuu parte de eşec, aceasta o poate mărturisi oricine. Motivul este simplu: pentru că nu am învăţat niciodată să cred şi să accept adevărul că Duhul Sfânt poate să toarne dragostea lui Dumnezeu în inima mea. Acel text binecuvântat; cât de des a fost el limitat! - „Dragostea lui

Dumnezeu ne-a fost turnată în inimile noastre." De multe ori a fost înţeles cam aşa: „Este vorba despre dragostea lui Dumnezeu *faţă de mine."* O, ce limitare! Acesta este doar începutul. Dragostea lui Dumnezeu întotdeauna va însemna dragostea lui Dumnezeu în întregul ei, în plinătatea ei ca putere în noi, o dragoste a lui Dumnezeu faţă de mine care dă naştere tot la dragoste şi care se revarsă spre semenii mei în acelaşi fel - dragostea lui Dumnezeu faţă de mine şi dragostea mea faţă de Dumnezeu şi dragostea faţă de semenii mei. Cele trei sunt una; nu poţi să le separi. Crede că dragostea lui Dumnezeu poate fi turnată în inima ta şi a mea, aşa încât să putem iubi ziua întreagă.
„Ah," vei spune, „ce puţin am înţeles acest lucru!" De ce este un miel întotdeauna blând? Deoarece aceasta îi este natura. Trebuie să facă vreun efort mielul ca să fie blând? Nu. De ce nu? Pentru că *este* aşa de frumos şi blând. Va trebui un miel să înveţe cum să fie blând? Nu. De ce îi vine aşa de uşor? Pentru că este firea lui. Iar un lup - de ce nu trebuie un lup să se străduiască să fie fioros şi să-şi înfigă colţii în săracul miel sau săraca oaie? Pentru că aceasta îi este natura. Nu trebuie să prindă curaj, căci firea de lup este prezentă.
Şi cum voi putea eu să învăţ să iubesc? Doar atunci când Duhul lui Dumnezeu îmi umple inima cu dragostea lui Dumnezeu, şi încep să doresc dragostea lui Dumnezeu într-un fel complet diferit de cum am căutat-o până acum, în mod egoist ca pe o plăcere şi o bucurie şi o fericire pentru mine însumi, doar atunci când încep să învăţ că „Dumnezeu este dragoste" şi o cer şi o primesc în mine ca pe o putere de jertfă de sine, doar atunci când încep să văd că slava mea, binecuvântarea mea, este de a fi ca Dumnezeu şi ca Hristos, prin renunţare la tot ce este în mine în favoarea semenilor mei. Fie ca Dumnezeu să ne înveţe aceasta! O, dumnezeiasca binecuvântare a dragostei cu care Duhul Sfânt ne poate umplea inimile! „Roadă Duhului este dragostea."
Vei întreba din nou: De ce trebuie să fie aşa? Iar răspunsul

meu va fi: *Fără acest lucru nu vom putea trăi viaţa dragostei de fiecare zi.* Cât de des trebuie să vorbim despre temperament atunci când vorbim despre viaţa consacrată, astfel încât unii oameni au spus uneori „Dai prea multă importanţă temperamentului." Nu cred că se poate da prea multă importanţă temperamentului. Ştiţi ce indică limbile unui ceasornic. Ele îmi spun ce se află în interiorul ceasului; şi dacă văd că ele nu se mişcă, sau dacă indică ora greşită sau dacă ceasul rămâne în urmă sau o ia înainte, atunci voi spune că ceva în interiorul ceasului nu este în regulă. Iar temperamentul este exact ca şi indicaţia pe care o primim în cazul cu ceasul. Temperamentul va dovedi dacă dragostea lui Isus umple inima. Cât de mulţi sunt aceia cărora li se pare uşor să fie sfinţi şi bucuroşi în biserică sau la ora de rugăciune sau în lucrarea pentru Domnul, dar nu şi în viaţa

cotidiană cu soţia şi copiii: mai uşor să fie sfinţi şi bucuroşi în afara căminului decât în interiorul lui. Unde este dragostea lui Dumnezeu? în Hristos. Dumnezeu a pregătit pentru noi o mântuire minunată în Hristos şi El doreşte să facă ceva supranatural din noi. Am învăţat noi să dorim acest lucru, să-1 cerem şi să-1 aşteptăm în plinătatea lui?

Apoi mai este *limbai* Uneori ne referim la limbă când vorbim despre o viaţă mai bună sau mai liniştită, dar ia gândiţi-vă ce libertate acordă mulţi creştini limbii lor. Ei spun: Eu am dreptul să gândesc ce-mi place! Iar atunci când vorbesc unul despre celălalt, despre vecinii lor, atunci când vorbesc despre alţi creştini, cât de des se aud remarci dure! Cât de des găsim între creştini, care sunt uniţi prin aceeaşi lucrare pentru Domnul, critici aspre, judecăţi aspre, păreri pripite, cuvinte dure, dispreţ reciproc tainic, acuze reciproce tainice. Dar după cum dragostea unei mame acoperă copiii şi se bucură de ei şi are o compasiune plină de bunătate faţă de slăbiciunile şi eşecurile lor, întocmai ar trebui ca în fiecare inimă de credincios să existe o dragoste maternă faţă de fiecare frate şi soră în Hristos. A fost acesta ţelul tău? Ai căutat tu aceasta?

Ai cerut tu vreodată aşa ceva? Isus Hristos a spus, „Cum v-am iubit Eu... să vă iubiţi şi voi..." Şi nu a strecurat-o printre celelalte porunci ci a spus cu adevărat, „Aceasta este o poruncă nouă, singura poruncă: iubiţi-vă unii pe alţii după cum v-am iubit Eu."

Şi care ar fi cauza pentru care Duhul lui Dumnezeu nu poate veni în plinătatea puterii? Să nu fie posibil? Vă amintiţi ilustraţia pe care am folosit-o, referitoare la vas. Pot turna puţină apă într-un ciob, o parte a unui vas; dar dacă vreau ca vasul să fie plin el trebuie să nu fie spart. Iar copiii lui Dumnezeu, ori de câte ori se strâng, indiferent de care biserică sau misiune sau societate ar aparţine, trebuie să se iubească profund, altfel Duhul lui Dumnezeu nu-şi poate înfăptui lucrarea. Vorbim despre întristarea Duhului lui Dumnezeu prin lumesc, ritualuri, formalism, greşeli şi indiferenţă; dar ceea ce întristează Duhul mai presus de toate acestea este această lipsă de dragoste.

De ce suntem învăţaţi că „roadă Duhului este dragostea"? Fiindcă Duhul lui Dumnezeu a venit pentru a face din viaţa noastră cotidiană o demonstraţie de putere divină şi o revelaţie a ceea ce poate înfăptui Dumnezeu pentru copiii Săi. Gândiţi-vă la Biserică în ansamblul ei! Ce separări! Gândiţi-vă la diferitele trupuri. Să luăm problema sfinţeniei, problema sângelui ispăşitor, problema botezului şi a Duhului - ce diferenţe se creează printre credincioşi din cauza acestor probleme! Nu mă îngrijorează faptul că există diferenţe de opinii. Nu avem cu toţii aceeaşi constituţie şi temperament şi minte. însă cât de des se nasc ura, amărăciunea, acuzele, separările, urâciunea din adevărurile cele mai sfinte ale Cuvântului lui Dumnezeu! Exact aşa a fost pe timpul Reformei, între bisericile luterană şi calvinistă. Ce amărăciune exista legată de subiectul Cinei Domnului, care trebuia să fie semnul legăturii tuturor credincioşilor! Şi aşa, de-a lungul veacurilor, cele mai scumpe adevăruri ale lui Dumnezeu au devenit munţi care ne-au despărţit. Dacă vrem să ne rugăm cu putere şi dacă

vrem ca Duhul Sfânt să se coboare cu putere şi dacă dorim cu adevărat ca Dumnezeu să reverse Duhul Său, atunci noi trebuie să ne legăm faţă de Dumnezeu să ne iubim unii pe ceilalţi cu o dragoste cerească. Sunteţi pregătiţi pentru aşa ceva? Doar aceea este dragoste adevărată care este suficient de largă să cuprindă pe toţi copiii lui Dumnezeu, pe cei mai indezirabili, nevrednici, urâcioşi nesuferiţi şi dificili. Jurământul nostru de predare totală lui Dumnezeu trebuie să însemne predare totală faţă de dragostea dumnezeiască pentru ca ea să ne umple; pentru a fi slujitori ai dragostei, pentru a iubi pe oricare copil al lui Dumnezeu din jurul nostru. „Roadă Duhului este dragostea."

Dumnezeu a făcut ceva minunat când L-a dat la dreapta lui Hristos pe Duhul Sfânt, ca să coboare la noi din inima Tatălui şi din dragostea Sa veşnică. Iar acum noi am degradat Duhul Sfânt la o simplă putere prin care să ne îndeplinim lucrarea noastră! Dumnezeu să ne ierte. O, de-am ţine Duhul Sfânt la loc de cinste, ca pe puterea care ne umple cu adevărata viaţă şi natură a lui Dumnezeu şi a lui Hristos! „Roadă Duhului este dragostea." întreb din nou: „Cum aşa?", iar răspunsul vine: *^ceasta este singura putere în care creştinii pot să-şi înfăptuiască lucrarea cu adevărat"* Da, acesta este lucrul de care avem nevoie. Nu doar dragostea care să ne unească ci o dragoste divină pentru cei pierduţi care ne înconjoară. Nu facem noi de atâtea ori multe lucrări creştine la fel ca oamenii care întreprind acte de caritate, dintr-un spirit firesc de compasiune faţă de semenii noştri sau pentru că ne-o cere pastorul sau prietenul nostru? Nu înfăptuim noi deseori lucrări creştine cuprinşi de un anume zel fără însă a avea botezul dragostei?

Oamenii întreabă de multe ori: „Ce este botezul cu foc?" Am răspuns nu numai o dată că nu cunosc nici un foc ca cel al lui Dumnezeu, focul dragostei eterne care a ars jertfa de pe Calvar. Biserica are nevoie de botezul dragostei şi pentru a avea parte de acest lucru trebuie să ne plecăm înaintea lui Dumnezeu mărturisind şi cerând: Doamne, fă ca dragostea din ceruri să-mi

inunde inima. Cum s-ar simţi diferenţa dacă dragostea lui Dumnezeu s-ar găsi în inimile noastre! Dragostea este un foc care arde indiferent de greutăţi. S-ar putea să fii un om timid, reţinut, care să nu poată vorbi bine, dar

dragostea nu se va stinge. Doamne, umple-ne de dragoste!
Repet. *Numai dragostea este aceea care ne face potriviţi lucrării de mijlocire.* Ştiţi care este cea mai grea şi mai importantă lucrare care trebuie făcută pentru biserica voastră, pentru oraşul sau ţara voastră? Este lucrarea de mijlocire; lucrarea de a merge înaintea lui Dumnezeu şi de a-ţi dedica timpul mijlocirii. Un om poate fi un creştin serios, un pastor serios şi poate să lucreze bine; dar, vai! Ce des trebuie să mărturisească cât de puţin ştie ce înseamnă să petreci timpul cu Dumnezeu! Fie ca Dumnezeu să ne dea darul măreţ al spiritului de mijlocire, al spiritului de rugăciune şi implorare!
Consider că există creştini care sunt prea puţin preocupaţi de această latură. Consider că există ore de rugăciuni, unde cei strânşi se roagă pentru membrii şi nu pentru toţi credincioşii. Faceţi-vă timp pentru a vă ruga pentru Biserica lui Hristos. Este corect să ne rugăm pentru păgâni: Dumnezeu să ne ajute să ne rugăm mai mult pentru ei. Este corect să ne rugăm pentru misionari şi lucrări de evanghelizare şi pentru cei neîntorşi la Dumnezeu. Dar Pavel nu a spus oamenilor să se roage pentru păgâni sau neconvertiţi. Pavel le-a spus să se roage pentru credincioşi. Fă ca aceasta să fie prima ta rugăciune a fiecărei zile: *Doamne, binecuvântează sfinţii Tăi de pretutindeni.* Starea Bisericii lui Hristos este nespus de jalnică. Rugaţi-vă pentru oamenii lui Dumnezeu ca El să-i viziteze; rugaţi-vă unii pentru alţii, rugaţi-vă pentru toţi credincioşii care încearcă să lucreze pentru Dumnezeu. Lăsaţi ca Dragostea să vă umple inimile. Rugaţi-L pe Hristos să vi-o împrospăteze în fiecare zi. încercaţi să conştientizaţi prin Duhul Sfânt al lui Dumnezeu: *Sunt pus de-o parte prin Duhul Sfânt, iar roadă Duhului este dragostea.*
Ai de mărturisit înaintea lui Dumnezeu lipsa de dragoste? Atunci fă-o şi spune-I: O, Doamne, mărturisesc lipsa mea de

dragoste şi inimă. Apoi după ce arunci această lipsă la picioarele Sale să crezi că sângele te curăţeşte, că Isus vine cu puterea Sa măreaţă de purificare şi mântuire pentru a te elibera şi că îţi va da Duhul Său cel Sfânt.
„ROADĂ DUHULUI ESTE DRAGOSTEA"

Imposibil pentru om, posibil pentru Dumnezeu

„Isus a răspuns: 'Ce este cu neputinţă la oameni, este cu putinţă la Dumnezeu. '" - Luca 18:27

tânărului bogat Hristos i-a zis, „Vinde tot ce ai... apoi, vino şi urmează-Mă." Tânărul a plecat întristat. Hristos S-a întors către ucenici şi a spus, „Cât de anevoie vor intra în împărăţia lui Dumnezeu cei ce au avuţii!" Am citit că ucenicii au fost foarte miraţi, zicând: dacă este atât de greu să intri în împărăţie atunci cine poate fi mântuit? Iar Hristos a dat acest răspuns: „Ce este cu neputinţă la oameni, este cu putinţă la Dumnezeu."
Aceste cuvinte cuprind două idei - aceea că *în ceea ce priveşte religia, în problema mântuirii şi a urmării lui Hristos printr-o viaţă sfântă, unui om îi este imposibil să o împlinească.* Apoi alături avem cea de-a doua idee, *ce este imposibil pentru om este posibil pentru Dumnezeu.*
Aceste două gânduri marchează cele două mari lecţii pe care le are de învăţat omul în viaţa de credinţă. De cele mai multe ori este nevoie de mult timp pentru a învăţa prima lecţie, aceea că în religie omul nu poate face nimic; că omului îi este imposibil de înfăptuit mântuirea. Şi pe cât de des omul învaţă

această lecţie, el nu o învaţă pe a doua - că ceea ce mi-a fost imposibil mie, a fost posibil pentru Dumnezeu. Binecuvântat este omul care învaţă ambele lecţii.
însuşirea acestor două lecţii marchează două etape în viaţa creştinului. O etapă este aceea când omul încearcă să facă totul perfect şi eşuează, apoi încearcă totuşi să facă ceva mai mult şi nu reuşeşte din nou, ca mai apoi să continue să încerce având parte doar de eşecuri. Dar de cele mai multe ori nu învaţă lecţia nici chiar în această situaţie. *Că este imposibil.* Petru a petrecut trei ani în şcoala lui Hristos, dar el nu învăţase *deloc că este imposibil,* până când nu s-a lepădat de Domnul său şi a ieşit şi a plâns cu amar. Numai după aceea a învăţat lecţia: *Omului îi este imposibil să-L slujească pe Dumnezeu şi pe Hristos.*
Priviţi pentru o clipă la omul care învaţă lecţia „ *imposibil pentru om."* La început se luptă cu această idee, apoi i se supune dar în silă şi în disperare; la sfârşit o acceptă de bunăvoie şi se bucură prin ea. La început de viaţă creştină proaspătul întors la Domnul nu are o concepţie despre acest adevăr. El a fost convertit, el are bucuria Domnului în inima sa, el începe să alerge în cursă şi să ducă bătălia; este sigur că va învinge pentru că este serios şi sincer şi Dumnezeu îl va ajuta. Cu toate acestea, cumva, destul de curând, el va eşua acolo unde nu s-ar fi aşteptat şi păcatul îl învinge. El este dezamăgit, dar se gândeşte: Nu am fost destul de veghetor, nu am fost destul de hotărât. Şi din nou se va lega cu jurământ, şi din nou se va ruga, şi cu toate acestea va cădea din nou. Se va întreba: Nu sunt eu oare născut din nou? Nu am eu viaţa lui Dumnezeu în mine? Apoi gândeşte mai departe: Ba da, şi îl am pe Hristos cu mine ca să mă ajute; eu pot trăi viaţa de sfinţenie.
După o perioadă de timp creştinul va ajunge la un alt fel de gândire. El începe să observe că o astfel de viaţă este imposibilă, dar nu acceptă acest lucru. Sunt o mulţime de creştini care ajung în acest punct: Eu nu pot. Dar

Dumnezeu niciodată nu a aşteptat de la mine lucruri pe care eu nu le pot face. Dacă însă le spui acestor oameni că Dumnezeu totuşi

aşteaptă aşa ceva, lor li se va părea un mister. Ei nu-1 pot pricepe pe deplin şi astfel sub această impresie de „eu nu pot" ei dau frâu liber gândurilor de disperare. Vor face tot ce le stă în putinţă, dar niciodată nu se vor aştepta să ajungă prea departe.
însă Dumnezeu îşi conduce copiii spre o a treia etapă. Omul ajunge să cuprindă acest cuvânt, *„imposibil,"* în tot adevărul său, dar în acelaşi timp va spune, „Trebuie să o fac şi o voi face - este imposibil pentru om şi cu toate acestea eu trebuie să o fac;" atunci când sufletul proaspăt renăscut va începe să-şi exercite întreaga sa putere şi să strige în rugăciune plin de dorinţă, „Doamne, ce să însemne asta? - cum pot eu fi eliberat de puterea păcatului?" Aceasta este starea omului născut din nou descrisă în Romani 7. Acolo îl veţi regăsi pe omul creştin dându-şi toate silinţele să trăiască o viaţă sfântă. Legea lui Dumnezeu i-a fost revelată ca fiind aceea care coboară spre cele mai adânci dorinţe ale inimii, iar omul îndrăzneşte să spună: După omul dinlăuntru îmi place legea lui Dumnezeu. Este prezentă în mine dorinţa după bine. Inima mea iubeşte legea lui Dumnezeu iar voinţa mea a ales această lege. Ar putea un astfel de om să eşueze, având o inimă care îşi găseşte plăcere în legea lui Dumnezeu şi o voinţă îndreptată înspre bine? Da. Aceasta ne învaţă Romani 7. Este nevoie de ceva în plus. Nu este suficient să mă delectez cu legea Domnului după omul dinlăuntru şi să vreau ceea ce vrea Dumnezeu, ci am nevoie de o omnipotenţă divină care să lucreze acestea în mine. Exact aceasta ne învaţă apostolul Pavel în Filipeni 2: „Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi şi vă dă după plăcerea Lui şi voinţa şi înfăptuirea." De observat contrastul. în Romani 7 omul născut din nou spune: Dorinţa este vie în mine, dar înfăptuirea - constat că aceasta îmi este imposibilă. Vreau, dar nu pot înfăptui. Dar în Filipeni 2 avem un om care a fost călăuzit mai departe de atât, un om care înţelege că atunci când Dumnezeu pune în noi voinţa nouă, El dă şi puterea de a înfăptui ceea ce cere această voinţă. Haideţi să recepţionăm aceasta ca pe o primă lecţie

importantă în viaţa spirituală: Este imposibil pentru mine, Dumnezeul meu; fa să fie un sfârşit al firii şi a întregii ei puteri, un sfârşit al eului, şi fie ca slava mea să fie slăbiciunea mea. Slăvit fie Dumnezeu pentru învăţătura divină care ne face lipsiţi de putere!
Când am folosit acel termen *predare totală,* nu cumva ai fost condus către un sfârşit al eului, nu cumva ai simţit ceva de genul: Nu văd cum aş putea trăi efectiv predat total Domnului în fiecare clipă a zilei - la masă, în casa mea, la serviciu, în mijlocul ispitelor şi a încercărilor? Dacă ai simţit că nu o poţi face atunci eşti pe calea cea bună. Acceptă această poziţie şi păstreaz-o înaintea lui Dumnezeu. Dorinţa şi desfătarea inimii mele, Doamne, este predarea totală, dar nu o pot împlini; îmi este imposibil să trăiesc acea viaţă, mă depăşeşte. învaţă că atunci când eşti complet neputincios Dumnezeu va veni să lucreze în tine atât voinţa cât şi înfăptuirea.
Acum urmează cea de-a doua lecţie. „Ce este cu neputinţă la oameni, *este cu putinţă la Dumnezeu."* Am spus că mulţi oameni care au învăţat lecţia „ *este cu neputinţă la oameni"* se lasă pradă disperării şi trăiesc o viaţă creştină nenorocită, lipsită de bucurie, putere sau victorie. Şi de ce aceasta? Pentru că nu se smeresc pentru a învăţa cealaltă lecţie: *la Dumnezeu toate lucrurile sunt cu putinţă.*
Viaţa ta de credinţă trebuie să fie zilnic o dovadă a faptului că Dumnezeu lucrează imposibilităţi; viaţa ta de credinţă trebuie să fie un şir de imposibilităţi făcute posibile şi reale de atotputernicia lui Dumnezeu. De aceasta are nevoie creştinul. El are un Dumnezeu atotputernic, pe care îl venerează, şi el trebuie să înţeleagă: Eu nu doresc un pic din puterea lui Dumnezeu, ci eu doresc - cu toată reverenţa -întreaga omnipotenţă a lui Dumnezeu pentru a mă păstra drept şi a trăi ca un creştin.
Creştinătatea în ansamblu este o lucrare a omnipotenţei lui Dumnezeu. Priviţi la naşterea lui Isus Hristos. Aceasta a fost o minune prin putere divină, iar Măriei i s-a spus, „La Dumnezeu

nimic nu este imposibil." Acolo era omnipotenţa lui **Dumnezeu** Priviţi la învierea lui Hristos. Suntem învăţaţi că **Dumnezeu I** înviat pe Hristos din morţi prin *desfăşurarea nemăsuratei **tării** a puterii Sale.*
Fiecare pom trebuie să crească pe rădăcina pe care a răsărit. Un stejar de trei sute de ani va creşte tot timpul pe singura rădăcină pe care a avut-o de la început. Creştinătatea a avut începuturile sale în omnipotenţa lui Dumnezeu şi în fiecare suflet va trebui să aibă continuarea sa în acea omnipotenţă. Toate posibilităţile unei vieţi creştine superioare îşi au originea într-o nouă înţelegere a puterii lui Hristos de a lucra întreaga voinţă a lui Dumnezeu în noi. Ai ajuns să te apropii într-atât de Dumnezeul cel atotputernic încât să cunoşti că în tine lucrează omnipotenţa? La exterior se vede prea puţin din ea. Apostolul Pavel spunea, „Eu însumi, când am venit în mijlocul vostru, am fost slab, fricos şi plin de cutremur. Şi învăţătura şi propovăduirea mea nu stăteau în vorbirile înduplecătoare ale înţelepciunii, ci într-o dovadă dată de Duhul şi de putere." Din partea omenească avea slăbiciune, din partea divină avea omnipotenţa. Iar aceasta este adevărat pentru oricare viaţă închinată Domnului; şi de-am învăţa mai bine această lecţie, de ne-am preda necondiţionat şi cu toată inima acestei învăţături, am învăţa câtă binecuvântare este trăirea alături de Dumnezeul atotputernic în fiecare zi şi în fiecare

clipă.
Aţi studiat vreodată în Biblie atributul omnipotenţei lui Dumnezeu? Cunoaşteţi faptul că omnipotenţa lui Dumnezeu a fost aceea care a creat lumea, care a creat lumina din întuneric şi care l-a creat pe om. Dar aţi studiat omnipotenţa lui Dumnezeu în lucrarea de mântuire?
Uitaţi-vă la Avraam. Când Dumnezeu l-a chemat să fie părintele acelui popor din care avea să se nască Hrislos, El i-a spus, „Eu sunt Dumnezeul Cel atotputernic. Umblă înaiiiic.-i Mea şi fii fără prihană." Şi Dumnezeu l-a învăţat pe Avraam să se încreadă în El ca în Cel Omnipotent; şi Avraam L-a crezut pe Dumnezeu, indiferent dacă aceasta a fost atunci când a plecat
89
PREDARE TOTALA
spre o ţară pe care nu o cunoştea, sau atunci când prin credinţă a locuit ca pelerin printre miile de canaaniţi - acea credinţă care a zis „Aceasta este ţara mea" - sau atunci când prin credinţă a aşteptat douăzeci şi cinci de ani pentru un fiu la bătrâneţe împotriva oricărei speranţe, sau atunci când l-a primit ca înviat din morţi pe Isaac pe Muntele Moria. El a avut o credinţă puternică, slăvind pe Dumnezeu, deoarece el se încrezuse în Acela care a promis putând împlini.
Cauza slăbiciunii tale în viaţa creştină rezidă în faptul că tu vrei să înfăptuieşti parţial şi să-L laşi pe Dumnezeu să te ajute. Aceasta nu se poate. Trebuie să ajungi să fii complet neputincios, să-L laşi pe Dumnezeu să lucreze, iar El va lucra în mod glorios. Aş putea să parcurg Scriptura şi să vă dovedesc acest lucru în cazul lui Moise, când a condus Israelul afară din Egipt, a lui Iosua, când i-a adus în ţara Canaan sau în cazul tuturor slujitorilor lui Dumnezeu din Vechiul Testament, cum s-au bazat pe omnipotenţa lui Dumnezeu de a realiza imposibilul. Iar acest Dumnezeu trăieşte astăzi, acest Dumnezeu este Dumnezeul fiecărui copil al Lui. Şi totuşi unii dintre noi dorim ca Dumnezeu să ne dea o mână de ajutor în timp ce noi lucrăm cât de bine putem, în loc să ajungem să înţelegem ceea ce doreşte Dumnezeu şi să spunem: Eu nu pot face nimic, Dumnezeu trebuie să facă şi va face totul. Ai spus vreodată: în închinare, în lucrare, în sfinţire, în ascultarea de Dumnezeu eu nu pot face nimic prin mine însumi, deci datoria mea este acea de a mă închina Dumnezeului omnipotent şi de a crede că El va lucra în mine în fiecare clipă? Fie ca Dumnezeu să ne înveţe aceasta! Ce este cu neputinţă la oameni, este cu putinţă la Dumnezeu.
Ai crezut vreodată că Dumnezeul Cel atotputernic poate să-L reveleze pe Hristos în inima ta şi să lase Duhul Sfânt să te călăuzească în aşa fel încât eul să nu mai aibă putere sau dominaţie asupra ta? Ai strigat vreodată, cu lacrimi de pocăinţă şi cu adâncă smerenie şi neputinţă: O, Doamne, îmi este imposibil; omul nu o poate face; dar, glorie numelui Tău, este

90
IMPOSIBIL PENTRU OM, POSIBIL PENTRU DUMNEZEU
posibil la Dumnezeu! Ai cerat vreodată eliberarea? Fă-o acum! Predă-te din nou cu totul în mâinile Dumnezeului dragostei veşnice; şi la fel de infinită ca dragostea Sa este puterea Sa de a înfăptui.
Dar revin. Când am discutat problema predării totale noi am sesizat următorul fapt: Aceasta este lipsa din Biserica lui Hristos şi din această cauză Duhul Sfânt nu ne poate umple. Am înţeles de ce nu putem trăi ca un popor complet pus deoparte pentru Duhul Sfânt; din această cauză nu pot fi învinse firea şi eul; noi nu putem înţelege deloc ce înseamnă să fii total predat lui Dumnezeu aşa cum a fost Isus. Dar „ceea ce este cu neputinţă la oameni, este cu putinţă la Dumnezeu". Trebuie să crezi că atunci când El preia conducerea în tine prin Hristos, Dumnezeu poate să te transforme într-un om al predării totale. Şi Dumnezeu poate să te păstreze aşa. El poate să te trezească direct sau indirect în fiecare dimineaţă din săptămână cu acest gând binecuvântat: Sunt în grija lui Dumnezeu; Dumnezeu lucrează în viaţa mea.
Ai obosit tot gândindu-te la sfinţenie? Ai dorit-o şi ai cerut-o, dar cu toate acestea pare atât de departe! Sfinţenia şi smerenia lui Isus - eşti atât de conştient cât de departe sunt de tine. Dar singura doctrină despre sfinţire conformă Bibliei, reală şi eficientă, este aceasta, „Ceea ce este cu neputinţă la oameni, este cu putinţă la Dumnezeu." Dumnezeu poate să sfinţească oameni; şi îi poate păstra în fiecare clipă prin puterea Sa sfinţitoare şi atotcuprinzătoare.
Dumnezeu din ceruri este Acela care ni-L poate revela pe Hristos ca Mântuitor de păcate, ca Viaţă şi Putere a noastră. Ce spune acea rugăciune a apostolului Pavel, „Ca El să vă binecuvânteze după bogăţiile slavei Sale" - este cert că va fi ceva nespus de minunat dacă este după bogăţiile slavei Sale -„ca să vă întăriţi cu putere prin Duhul Sfânt în omul dinlăuntru?" Nu observi că Dumnezeu este Acela care lucrează prin omnipotenţa Sa în inimile copiilor Săi credincioşi, astfel încât Hristos să devină un Mântuitor viu în inima ta?
91
PREDARE TOTALĂ
Ai încercat să crezi şi să te agăţi de acest lucru, dar n-ai reuşit. Şi aceasta din cauză că nu ai ajuns să crezi că „ceea ce este cu neputinţă la oameni, este cu putinţă la Dumnezeu." Va trebui să am o revărsare de dragoste într-un fel cu totul nou; inima mea trebuie să fie umplută cu viaţă de sus, din Izvorul dragostei veşnice, dacă vreau să se reverse continuu; apoi va fi la fel de firesc pentru mine să-mi iubesc semenii după cum este

firesc unui miel să fie blând şi unui lup să fie crud. Până ce nu sunt adus într-o asemenea stare încât, cu cât un om mă urăşte şi mă vorbeşte mai mult de rău, cu cât este mai urâcios şi mai antipatic, cu atât eu să-1 iubesc mai mult, până ce nu sunt adus într-o asemenea stare încât, cu cât sunt mai multe obstacolele, ura şi nerecunoştinţa, cu atât mai mult să triumfe puterea dragostei în mine - până ce nu ajung să văd toate acestea, eu nu am spus încă *„este cu neputinţă la oameni*'." Dar dacă ai fost determinat să zici: Această dragoste depăşeşte întru totul puterea mea; este absolut imposibil - atunci poţi veni înaintea lui Dumnezeu să spui „este cu putinţă la Dumnezeu." Este necesar ca un bărbat sau o femeie, care vor trebui să lucreze cu putere pentru alţii, să cunoască puterea lui Dumnezeu în propriul lor suflet. Aceasta să-ţi fie rugăciunea: Doamne, demonstrează-Ţi puterea Ta măreaţă în sufletul meu, zi de zi, în aşa fel încât să pot arăta oamenilor că Dumnezeu are toată puterea să mântuiască şi să păstreze.

Unii strigă către Dumnezeu pentru o mare trezire. De ar trezi Dumnezeu poporul Său credincios! Nu mă pot gândi primordial la toţi formaliştii neconvertiţi din biserică, la infideli sau sceptici sau la toţi cei care pier în jurul meu; ci inima mea se roagă mai înainte de orice: Dumnezeul Meu, trezeşte Biserica Ta şi poporul Tău. Vă implor prin îndurarea Domnului, rugaţi-vă pentru poporul lui Dumnezeu. Nu contează cât de slabi ar putea fi unii credincioşi; dacă sunt copii ai lui Dumnezeu sunt fraţii voştri. Rugaţi-vă pentru ei, ajutaţi-i să iasă din întuneric şi închisoare. Rugaţi-vă pentru Biserica lui Dumnezeu şi să credeţi că Dumnezeu va da binecuvântarea. Nu

degeaba mii de inimi tânjesc după sfinţenie şi consacrare: clc sunt premergătoare puterii lui Dumnezeu. Dumnezeu lucrca/ă mai întâi *voinţa* şi apoi *înjaptuirea.* Să fim încredinţaţi că omnipotentul Dumnezeu va lucra *înjaptuirea* în poporul Său mai mult decât putem noi cere. „Iar a Celui ce... poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi, a Lui să fie slava..." spune Pavel.

„Ceea ce este cu neputinţă la oameni, este cu putinţă la Dumnezeu." Pretutindeni în jurul nostru este o lume plină de păcat şi tristeţe şi diavolul este prezent. Dar să nu uităm, Hristos este pe tron, Hristos este mai puternic, Hristos a biruit şi Hristos va birui. Textul meu ne coboară: „Ceea ce este *cu neputinţă la oameni;"* dar mai pe urmă ne ridică - „este *cu putinţă la Dumnezeu."* încrede-te în Dumnezeul omnipotent nu doar pentru propria ta viaţa, ci pentru toate sufletele care ţi-au fost încredinţate. Nu te ruga niciodată fără a-I aduce laude omnipotenţei Sale, ci spune: Dumnezeule Mare, cer atotputernicia Ta. Iar răspunsul la rugăciune va veni, şi la fel ca Avraam, vei deveni puternic în credinţă, slăvind pe Dumnezeu, pentru că te-ai încrezut în El, Cel care a promis putând împlini.

După ce aţi început prin Duhul

când vorbim despre înviorarea, adâncirea sau întărirea vieţii spirituale ne gândim la ceva ce este slab, greşii sau păcătos; şi este foarte important să ne poziţionăm corect faţă de Dumnezeu mărturisind: O, Doamne, viaţa noastn'i spirituală nu este ceea ce ar trebui să fie!

Dacă privim în Biserică, vedem atât de multe semne de slăbiciune, eşec, păcat şi neajunsuri încât nu putem să nu ne întrebăm: De ce această situaţie? Oare de ce este necesar ca Biserica lui Hristos să trăiască asemenea stări inferioare? oare este cu adevărat posibil ca oamenii lui Dumnezeu să trăiască întotdeauna în bucurie şi putere alături de **Dumnezeul** lor? Fiecare inimă credincioasă va trebui să răspundă: *Este* **posibil**

Apoi urmează marea întrebare: Cum se face şi **care e** cauza pentru care Biserica lui Dumnezeu în ansamblu este atât de slabă, iar marea majoritatea a creştinilor nu TRĂIESC la nivelul privilegiilor lor? Trebuie să existe un **motiv . nu a dat**

Dumnezeu oare pe Hristos, Fiul Lui atotputernic, pentru ca El
să fie Păstrătorul fiecărui credincios, pentru **ca Hristos să fie**

realitate omniprezentă, pentru ca să ne comunice şi să împartă cu noi tot ce avem în Hristos? Dumnezeu L-a dat pe Fiul Său şi Dumnezeu L-a dat şi pe Duhul Său. Atunci cum de credincioşii nu ajung să trăiască la nivelul privilegiilor lor?

Un răspuns serios la această întrebare îl găsim în mai multe dintre epistole. .Sunt unele epistole, cum ar fi 1 Tesaloniceni, în care Pavel scrie concret creştinilor: Doresc ca voi să creşte{i, să nu duceţi lipsă de nimic, să sporiţi tot mai mult. Ei erau tineri şi aveau multe lipsuri în credinţa lor, însă până în acel moment starea lor era satisfăcătoare, ceea ce îl bucura mult pe apostol, care le scria de repetate ori: Mă rog lui Dumnezeu să nu duceţi lipsă de nimic, vă scriu ca să creşteţi tot mai mult. Dar există alte epistole în care el adoptă un ton mult diferit, în special în epistolele către Corinteni şi Galateni, prin care le comunică, într-un fel sau altul, singura cauză pentru care ei nu trăiau aşa cum ar fi trebuit să o facă creştinii: mulţi se aflau sub puterea firii pământeşti. Galateni 3:3 este unul dintre exemple. Apostolul le reaminteşte că ei au primit Duhul Sfânt prin predicarea credinţei. El le predicase pe Hristos; ei L-au primit pe Acel Hristos şi au primit Duhul Sfânt în toată puterea. Dar ce se întâmplase apoi? După ce au început prin Duhul, ei au încercat să ducă la bun sfârşit prin firea lor şi prin

propriile eforturi lucrarea pe care o începuse Duhul Sfânt. Aceeaşi învăţătură o regăsim şi în epistolele către Corinteni.
Acum, aici avem o descoperire importantă a celei mai grave lipse în Biserica lui Hristos. Dumnezeu a chemat Biserica lui Hristos să trăiască în puterea Duhului Sfânt iar Biserica trăieşte cea mai mare parte prin puterea firii omeneşti, prin voinţă, energie şi eforturi separate de Duhul lui Dumnezeu. Dacă Biserica va reveni la a recunoaşte că Duhul Sfânt este puterea şi ajutorul ei şi dacă Biserica va reveni la predarea totală şi va aştepta ca Dumnezeu să o umple cu Duhul Sfânt, atunci zilele ei de frumuseţe şi bucurie se vor reîntoarce.
Acest cuvânt către Galateni ne arată faptul că *începutul vieţii creştine constă în primirea Duhului Sfânt.* Ne arată *ce*

mare pericol ne paşte atunci când uităm că trebuie ***să trăim*** *prin Duhul* şi nu după îndemnurile firii. Ne arată **cacare sunt** *roadele şi dovezile căutării perfecpunii prin fire.* Apoi ne sugerează *modul de eliberare din această stare.*
Mai întâi, Pavel zice, „După ce aţi început prin Duhul Reţineţi, apostolul nu a predicat doar îndreptăţirea prin credinţă, ci şi faptul că oamenii îndreptăţiţi nu pot trăi decât prin Duhul Sfânt şi în acest scop Dumnezeu trimite fiecărui oui îndreptăţit Duhul Lui ca să-1 pecetluiască. Apostolul Pavel Ic spune într-adevăr de mai multe ori: Cum aţi primit Duhul Sfânt? A fost în urma predicării Legii sau a predicării credinţei? A putut chiar să atragă atenţia asupra perioadei aceleia în care a avut loc o mare trezire în urma predicării lui. Se manifestase puterea lui Dumnezeu, iar Galatenii au fost obligaţi să mărturisească: Da, avem Duhul Sfânt; primindu-L pe Hristos prin credinţă, tot prin credinţă am primit şi Duhul Sfânt.
Acum, mă tem că sunt mulţi creştini care nu prea cunosc faptul că atunci când au crezut au primit Duhul Sfânt. Foarte mulţi creştini pot afirma: Eu am primit iertare şi am primit pacea. Dar dacă i-ai întreba: Aţi primit şi Duhul Sfânt?, ei ar ezita, iar o bună parte din cei care ar spune *Da* ar face-o cu ezitare; şi ei ţi-ar mai spune că nu prea mai ştiu ce este **aceea** ;i umbla prin puterea Duhului Sfânt. Haideţi să înţelegem acesi mare adevăr: începutul unei vieţi creştine reale este primire;) Duhului Sfânt. Iar lucrarea fiecărui pastor creştin este cen |x-care a avut-o sfântul Pavel - de a reaminti oamenilor **lui:** Creştinilor, voi aţi primit Duhul Sfânt şi voi trebuie să inii ţi conform călăuzirii Sale şi în puterea Sa.
Dacă acei Galateni, care primiseră Duhul Sfânt cu **putere** erau acum tentaţi să rătăcească din cauza acelui pericol teribil de a sfârşi prin firea pământească ceea ce începuseră **prin** Duhul, cu atât mai mult sunt în pericol acei creştini **care nu sunt**
conştienţi că au primit Duhul Sfânt sau care. dacă **totuşi cunosc**
acest lucru, nu se gândesc prea mult la **aceasta** şi nici nu-l slăvesc pe Dumnezeu pentru El!

Dacă te întrebi serios, „Ce ar trebui făcut pentru restaurarea Bisericii lui Hristos?" atunci trebuie să accepţi imediat adevărul, conform căruia Duhul Sfânt va trebui cinstit mult mai mult. în fiecare credincios trebuie să existe o convingere permanentă profundă: Ceea ce am primit eu de la Dumnezeu nu a fost doar iertare în cer, ci pe Duhul Sfânt în inima mea, pentru ca El să locuiască acolo şi să fie tăria mea.
Dumnezeu dă creştinilor Duhul Sfânt cu intenţia ca fiecare zi a vieţii lor să fie trăită prin puterea Duhului Sfânt. Un om nu ar putea trăi nici măcar o oră de viaţă evlavioasă fără puterea Duhului Sfânt. Ar putea trăi o viaţă ireproşabilă şi consistentă, o viaţă de virtuţi şi slujire sârguincioasă; dar ca să trăiască o viaţă acceptabilă în ochii lui Dumnezeu, bucurându-se de mântuirea şi dragostea lui Dumnezeu, ca să trăiască şi să umble în puterea noii vieţi - aceasta nu o poate face decât dacă este condus de Duhul Sfânt în fiecare zi şi oră.
Dar acum ascultaţi care este pericolul. Galatenii primiseră Duhul Sfânt, dar ceea ce începuseră prin Duhul ei încercau să sfârşească prin firea pământească. Cum? Ei se supuneau din nou învăţătorilor iudei, care le spuneau că trebuie să fie circumcişi. Ei au început să-şi caute religia prin ritualurile exterioare. Astfel încât Pavel foloseşte acea expresie despre învăţătorii care i-au circumcis *„să se laude ei cu trupul vostru"* Uneori auziţi folosindu-se expresia *fire religioasă.* Ce se înţelege prin acesta? Este doar o expresie pentru a sublinia următorul gând: Natura mea omenească, voinţa mea şi efortul meu omenesc pot fi foarte active în religie, dar după ce m-am convertit şi am primit Duhul Sfânt s-ar putea ca eu să încerc să-L slujesc pe Dumnezeu prin propriile mele puteri. S-ar putea să fiu foarte sârguincios şi să realizez multe, dar cu toate acestea să fie mai mult lucrarea firii omeneşti decât lucrarea Duhului lui Dumnezeu. Ce gând serios este acesta, conform căruia omul poate, fără să conştientizeze, să fie deviat de pe traiectoria Duhului Sfânt pe traiectoria firii; că poate fi foarte sârguincios şi poate face mari sacrificii, dar toate acestea să fie

prin puterea voinţei omeneşti! Cea mai importantă întrebare **pe** care să o punem lui Dumnezeu atunci când ne **autoexaminăm** să fie aceea de a afla dacă viaţa noastră religioasă este **trăita** predominant în puterea firii sau în puterea Duhului Sfânl l Iu om ar putea fi un predicator foarte harnic în lucrul său şi al (11; 11 putea afirma despre el că face mari sacrificii; cu toate **acestea** s-ar putea să simţi că el nu este un om spiritual; în viaţa lui nu

se găseşte nimic spiritual. Mulţi creştini nu vor determina pe nimeni să exclame vreodată, „Ce om spiritual!" Aici csie slăbiciunea Bisericii lui Hristos. Totul se rezumă la un **singui** cuvânt -*fire.*
Firea se poate manifesta în diverse feluri. Se poale manifesta prin înţelepciune firească. Mintea mea poate fi foarte activă în ceea ce priveşte religia. S-ar putea să predic, să scriu, să mă gândesc sau să meditez şi să-mi găsesc plăcere în a fi ocupat cu lucrurile din Cartea lui Dumnezeu şi din împărăţia Sa; şi totuşi puterea Duhului Sfânt ar putea lipsi cu desăvârşire. Mă tem că dacă ai întreba: „De ce este oare atât de puţină puterea de convertire în predicarea Cuvântului? De ce sunt aşa de puţine rezultate pentru eternitate? De ce oare Cuvântul are putere aşa de puţină pentru a creşte credincioşi în sfinţenie şi în devoţiune?" răspunsul ar fi: „Din cauza absenţei puterii Duhului Sfânt." Cum aşa? Nu poate fi alt motiv decât că **firea** şi energia au înlocuit Duhul Sfânt. Acesta era adevărul în **cazul** Galatenilor, la fel şi în cazul Corintenilor. Pavel le spuse: Nu pot să vă vorbesc ca unor oameni duhovniceşti; ar fi trebuii s;1 fiţi oameni duhovniceşti, dar voi sunteţi lumeşti (fireşti). Şi **de** multe ori în epistolele sale el a fost nevoit să îi **atenţioneze** să-i condamne pentru certurile şi dezbinările lor.
Un al treilea gând: *Care sunt dovezile **sau simnele** conform cărora o biserică, precum cea a Galalenilur .sau .< Corintenilor, slujeşte Domnului prin puterea firi. **sfârşind*** în *fire ceea ce a început în Duhul?* Răspunsul este **foarte simplu.** Efortul religios al eului întotdeauna sfârşeşte în firea păcătoasă. Care era starea acelor Galateni? Tindeau să **s**e îndreptăţească

prin lucrările Legii. Cu toate acestea se certau şi se aflau în primejdia de a se sfâşia unii pe alţii! Număraţi expresiile pe care le foloseşte apostolul şi care indică lipsa lor de dragoste şi veţi găsi mai mult de douăsprezece - invidie, gelozie, amărăciune, certuri, şi tot felul de expresii. Citiţi în capitolul patru şi cinci ce are de spus apostolul la toate acestea. Observaţi cum au încercat să-L slujească pe Dumnezeu prin propriile lor forţe şi cum au falimentat lamentabil. Tot acest efort religios s-a sfârşit cu eşec; puterea păcatului şi firea păcătoasă a pus stăpânire pe ei şi starea lor de ansamblu era una dintre cele mai triste.
Aceasta ne vorbeşte într-un mod deosebit de solemn. Peste tot în Biserica Creştină se simte lipsa unui standard înalt de integritate şi sfinţenie, chiar şi printre membrii bisericilor creştine. Dacă ne gândim cât de multă ură, nervi, iuţime şi amărăciune este, câtă invidie, gelozie, sensibilitate şi mândrie există, atunci ne vedem obligaţi să spunem: Unde sunt seninele prezenţei Duhului Mielului lui Dumnezeu? Este o acută nevoie de ele!
Mulţi oameni vorbesc despre aceste lucruri ca şi cum ar fi rezultatul firesc al slăbiciunilor noastre şi nu s-ar putea face nimic. Mulţi oameni vorbesc despre aceste lucruri ca fiind păcate, dar cu toate acestea au renunţat la speranţa de a le mai învinge. Mulţi oameni vorbesc despre aceste lucruri ca fiind în Biserica din jurul lor şi nu văd nici cea mai mică rezolvare a acestora. Nu există rezolvare până ce nu intervine o schimbare radicală, până ce Biserica lui Dumnezeu nu va începe să vadă că orice păcat în credincios vine din partea firii, din partea unei vieţi lumeşti strecurate printre activităţile noastre religioase, din partea efortului eului de a-L sluji pe Dumnezeu. Până nu învăţăm să ne mărturisim şi până nu vom începe să conştientizăm că într-un fel sau altul Duhul lui Dumnezeu va trebui să revină în forţă în Biserica Sa, vom cunoaşte doar eşecul. Cum a început Biserica la Rusalii? A început prin Duhul. Dar, vai, cum a continuat Biserica următorului secol în

firea pământească! Ei se gândeau să îmbunătăţească **Biserica** prin fire.
Să nu vă închipuiţi că prin binecuvântata Reformă, care a restaurat măreaţa doctrină a îndreptăţirii prin credinţă, a losl restaurată pe deplin şi puterea Duhului Sfânt. Dacă încredinţarea noastră este că Dumnezeu se va îndura de Biserica Sa în aceste timpuri de pe urmă, ea se datorează faptului că doctrina şi adevărul despre Duhul Sfânt nu vor fi doar studiate, ci şi căutate din toată inima. Şi nu va fi doar căutarea adevărului acestuia, ci pastori şi congregaţii se vor prosterna înaintea lui Dumnezeu într-o singură rugăciune: „Am întristat Duhul lui Dumnezeu; am încercat să fim biserici creştine cu cât mai puţin Duh posibil; nu am căutat să fim biserici umplute de Duhul Sfânt." întreaga slăbiciune a Bisericii este cauzată de refuzul acesteia de a asculta de Dumnezeul ei.
Vei spune: „Suntem prea slabi şi neputincioşi, şi am încercat să ascultăm, am jurat să ascultăm, dar totuşi cădem." A, da; *cazi pentru că nu accepţi puterea lui Dumnezeu.* Singur Dumnezeu poate să înfăptuiască în tine voinţa Lui. Tu nu poţi să înfăptuieşti voinţa lui Dumnezeu, însă Duhul Său o poate face. Şi. până când Biserica, credincioşii, nu vor conştientiza acest lucru şi nu vor înceta să împlinească voia lui Dumnezeu prin eforturi omeneşti, ci să aştepte ca Duhul Sfânt să vină cu puterea Sa omnipotentă, Biserica nu va fi niciodată ceea ce o doreşte Dumnezeu să fie şi ceea ce Dumnezeu este dornic să facă din ea.
Ajung acum la întrebarea: *Care este calea restaurării?* Răspunsul este simplu. Nimic mai mult decât revenirea in punctul în care Biserica a fost deviată. Galatenii nu aveau **altă** cale decât a reîntoarcerii în punctul în care începuseu i greşească, să revină de la orice eforturi religioase **proprii, să** revină de la căutarea exclusivă a propriilor lor lucrări şi să se predea în umilinţă Duhului Sfânt. Nu există altă cale **pentru noi** ca indivizi. Nu poţi să-ţi imaginezi cum ar fi viaţa ta în puterea

Duhului Sfânt. După cum este adevărat că Fiul veşnic al lui Dumnezeu a venit în această lume şi a înfăptuit

minunatele Sale lucrări, după cum este adevărat că Isus a murit pe Calvar răscumpărându-ne prin scumpul Lui sânge, la fel de adevărat este şi faptul că Duhul Sfânt poate veni în inima ta ca să te sfinţească prin puterea Sa divină şi să te împuternicească să înfăptuieşti voia lui Dumnezeu, umplându-ţi inima cu bucurie şi cu putere. Dar, vai! Am uitat, am întristat, am dezonorat Duhul Sfânt iar El nu Şi-a mai putut împlini lucrarea. Dar Tatălui din ceruri îi place nespus să-i umple pe copiii Săi cu Duhul Său Cel Sfânt. Dumnezeu doreşte să dăruiască fiecăruia, individual, puterea Duhului Sfânt pentru viaţa de zi cu zi. Ca şi copii ai Săi, Dumnezeu ne doreşte să venim şi să aşezăm păcatele noastre înaintea Lui şi să-I cerem îndurare. O, sunteţi atât de neînţelepţi? Ceea ce aţi început prin Duhul vreţi să sfârşiţi acum prin firea pământească? Să ne închinăm cu ruşine şi să mărturisim Lui Dumnezeu faptul că religia noastră firească, eforturile proprii şi siguranţa de sine au constituit cauza tuturor eşecurilor.

Am fost întrebat deseori de creştinii tineri: „Oare de ce cad de atâtea ori? Am jurat solemn din toată inima şi am dorit să-L slujesc pe Dumnezeu; de ce am falimetat?" Acestora întotdeauna le dau singurul răspuns care există: „încerci să înfăptuieşti prin propriile puteri ceea ce numai Hristos poate face în tine." Şi atunci când ei îmi spun, „Ştiam că numai Hristos o poate face. Nu mă încredeam în mine însumi," atunci eu le zic: „Ba te-ai încrezut în tine însuţi, căci altfel nu ai fi căzut. Dacă te-ai fi încrezut în Hristos, El nu ar fi greşit."

O, sfârşirea aceasta în fire a ceea ce a fost început în Duhul are rădăcini mult mai adânci decât vedem noi. Să-L rugăm pe Dumnezeu să ne arate că, numai atunci când ajungem să ne ruşinăm şi să simţim goliciunea noastră, suntem de fapt pregătiţi să primim binecuvântarea care vine de sus.

Deci eu întreb, „Trăieşti tu sub puterea Duhului Sfânt? Trăieşti tu ca un om uns şi plin de Duh Sfânt? Eşti devotat,

„DUPĂ CE AŢI ÎNCEPUT PRIN DUHUL"

dăruit Duhului, pentru ca El să lucreze şi să locuiască **în tine** ? Dacă răspunsul tău este *Nu,* atunci te voi întreba **o** a doua întrebare: Doreşti să te dedici? Doreşti să te **predai** puterii Duhului Sfânt?

Cred că ştii foarte bine că latura umană a consacrării nu le va ajuta. Pot să mă dedic de o sută de ori cu intensitate maximii a fiinţei mele, dar aceasta nu mă va ajuta. Ceea ce-mi va fi de folos va fi ca Dumnezeu să-mi accepte şi să-mi pecetluiască consacrarea mea.

Doreşti să te dăruieşti Duhului Sfânt? Poţi să o faci imediat. S-ar putea ca multe lucruri să nu-ţi fie clare şi lămurite şi s-ar putea să nu simţi nimic; dar du-te în prezenţa lui Dumnezeu. Doar Dumnezeu poate face schimbarea. Singur Dumnezeu, care ne-a dăruit Duhul Sfânt, poate restaura puterea Duhului Sfânt în viaţa noastră. Singur Dumnezeu poate să „ne întărească cu putere prin Duhul Său în omul dinlăuntru."

Păziţi de puterea Lui Dumnezeu

În 1 Petru 1:5 avem două mari adevăruri **binecuvântate** despre ocrotirea prin care credinciosul rămâne în mântuire. Primul adevăr este *Păziţi de puterea lui **Dumnezeu*** iar al doilea este *Păziţi... prin credinţă.* Să ne uităm la cele **două** laturi - la latura lui Dumnezeu şi a puterii Sale **omnipotente** care ne-a fost oferită ca Ocrotitor al nostru pentru fiecare **clipă** a zilei; apoi la latura umană, unde noi nu avem nimic de **făcut** ci prin credinţă să lăsăm pe Dumnezeu să-Şi înfâptuiască lucrarea de ocrotire. Ai fost născut din nou pentru o **moştenire** păstrată în ceruri pentru tine, iar aici pe pământ **eşti păzit de** puterea lui Dumnezeu. Vedeţi, există un dublu sens al păzirii - *moştenirea este păstrată pentru mine* în cer, iar ***eu sunt păzit pe** pământ pentru moştenirea* de acolo.

Acum, referitor la prima parte a păzirii nu **există dubii** Dumnezeu păstrează moştenirea în cer într-un mod foarte

minunat şi perfect, ea ne aşteaptă acolo in **cea mai mare** siguranţă. în acelaşi fel mă păstrează Dumnezeu şi pe mine

pentru moştenire. Acest lucru doresc eu sa-l înţeleg. Ar fi un

PREDARE TOTALA

lucru foarte neînţelept din partea unui tată să se străduiască din răsputeri să le asigure o moştenire copiilor săi păzind-o, dacă nu i-ar păzi pe copiii săi pentru ea. Ce aţi zice de un om care şi-ar petrece toată vremea şi ar depune orice efort pentru a strânge bani, cu zecile de mii, şi pe care l-aţi întreba de ce se sacrifică aşa şi el ar răspunde: „Vreau să le las copiilor mei o moştenire bogată şi o păstrez pentru ei" - ca mai apoi să auzi că omului nu-i pasă de educaţia copiilor săi, că le permite să traverseze nebuneşte strada şi să meargă apoi pe cărările păcatului, ale ignoranţei şi ale nebuniei; ce aţi zice de aşa un om? Nu aţi spune: Sărmanul om! El păstrează o

moştenire pentru copiii lui, însă nu-şi păzeşte şi nu-şi pregăteşte copiii pentru moştenire? Şi sunt aşa de mulţi creştini care gândesc: Dumnezeul meu îmi păstrează moştenirea pentru mine; dar ei nu pot să creadă: Dumnezeul meu mă păstrează pentru această moştenire. Aceeaşi putere, aceeaşi dragoste, Acelaşi Dumnezeu înfăptuind o lucrare dublă.

Am spus deja că avem două adevăruri foarte simple: primul, aspectul divin - *suntem păziţi de puterea lui Dumnezeu;* celălalt, aspectul uman - *suntem păziţi prin credinţă.*

Mai întâi să privim la aspectul divin - *păzip de puterea lui Dumnezeu.* Gândiţi-vă în primul rând că *această ocrotire este atotcuprinzătoare.* Ce înseamnă *a fi păziţi Tu* eşti păzit. Cât din tine? întreaga fiinţă. Păzeşte Dumnezeu doar o parte din tine? Nu. Unii oameni îşi închipuie că această ocrotire este ceva vag, o ocrotire generală, şi că Dumnezeu îi păzeşte în aşa fel încât, când vor muri vor merge în cer. Dar ei nu aplică acest cuvânt, *păzit,* oricărui aspect al fiinţei şi naturii lor. Şi totuşi aceasta este ce doreşte Dumnezeu. Am în posesia mea un ceas. Să presupunem că acest ceas este împrumutat de la un prieten, care mi-a zis: „Te las să-1 iei cu tine când pleci în Europa, dar păstrează-1 cu grijă şi adu-mi-1 înapoi." Apoi să presupunem că am stricat ceasul şi i l-am adus prietenului înapoi în această stare; el mi-ar spune: „Dar ţi-am împrumutat acest ceas cu condiţia să mi-1 păstrezi." „Dar nu ţi l-am păstrat? Iată ceasul."

PĂZIŢI DE PUTEREA LUI DUMNEZEU

„Dar dorinţa mea nu a fost ca să-1 păstrezi la modul **general şi** să-mi aduci înapoi doar carcasa ceasului sau rămăşiţele M.i aşteptam ca să-mi păstrezi fiecare piesă din el." Tot aşa şi Dumnezeu, nu vrea să ne păzească doar la modul gcneral ca măcar să fim mântuiţi ca prin foc şi să ajungem cumva totuşi **în** cer. Puterea ocrotitoare a lui Dumnezeu se aplică fiecărei păr|i a fiinţei noastre.

Există unii oameni care cred că Dumnezeu îi va **păzi în** ceea ce priveşte lucrurile spirituale, dar nu şi în cele trecătoare. Acest din urmă aspect, spun ei, nu îi aparţine sferei Sale. Acum. Dumnezeu te trimite să lucrezi în lume, dar nu îţi va spune: Trebuie să te las acum ca să-ţi câştigi propriii tăi bani şi să-ţi asiguri singur existenţa. El ştie că tu nu poţi face aceasta singur, însă Dumnezeu spune: Copilul Meu, nu există muncă pe care să nu o faci, afacere în care să nu te implici, bănuţ pe care să nu-l câştigi, iar Eu, Tatăl tău să nu te port sub ocrotirea Mea Dumnezeu se îngrijeşte nu doar de aspectul spiritual, dar şi de cel trecător. Marea parte a vieţii multor oameni se derulează în mijlocul ispitelor afacerilor; însă Dumnezeu va avea grijă de tine şi acolo. Paza Lui Dumnezeu este atotcuprinzătoare.

Există alţi oameni care cred: Dumnezeu mă păzeşte în vreme de încercări, dar în perioadele de prosperitate nu .im nevoie de paza Sa; atunci uit de El şi mă îndepărtez. Alţii, clin contră, gândesc opusul. Ei îşi zic: Când lucrurile merg **bine şi** paşnic pot să mă ţin de Dumnezeu, dar când vin încercări grele, într-un fel sau altul voinţa mea se revoltă şi atunci **Dumnezeu** nu mă păzeşte. Dar eu vă aduc vestea că atât în prosperitate cît şi în greutăţi, atât pe soare cât şi pe întuneric, **Dumnezeul tău** este gata să te păzească în orice clipă. Dar pe de **altă parte sunt** unii care gândesc despre această ocrotire cam aşa: **Dumnezeu** mă păzeşte de păcate mari, dar n-am pretenţia ca **Dumneezeu să** mă ocrotească şi de cele mărunte. Există păcatul **iuţimii. Nu mă** aştept ca Dumnezeu să-1 învingă pe acesta. **Atunci când auzi de** cineva care a fost ispitit şi s-a rătăcii **căzând în beţie sau** comiţând crimă, îi mulţumeşti Lui Dumnezeu pentru puterea Sa,

PREDARE TOTALĂ

ocrotitoare. „Aş fi putut ajunge ca omul acela," îţi vei spune, „dacă nu m-ar fî păzit Dumnezeu." Şi crezi că te-a păzit de beţie sau crimă. Şi arunci de ce nu crezi că Dumnezeu te poate păzi de izbucniri ale firii? Ai considerat că aceasta are o mai mică importanţă; nu ţi-ai adus aminte că marea poruncă a Noului Testament este „să vă iubiţi unii pe alţii cum v-am iubit Eu pe voi." Şi atunci când ies la iveală nervii tăi, judecata ta pripită şi cuvintele aspre, tu păcătuieşti împotriva celei mai înalte legi -legea dragostei Lui Dumnezeu. Şi cu toate acestea spui: „Dumnezeu nu mă va păzi, Dumnezeu nu poate să mă păzească" - nu, nu vei zice „Dumnezeu nu poate," dar vei zice „Dumnezeu nu mă păzeşte de cutare lucru." Poate că zici: „El poate, dar este ceva în mine care nu poate şi pe care Dumnezeu nu-1 îndepărtează."

Vreau să-ţi pun o întrebare importantă: Ar putea trăi credincioşii o viaţă mai sfântă decât se trăieşte în general? Ar putea experimenta credincioşii puterea ocrotitoare a lui Dumnezeu întreaga zi, pentru a-i îndepărta de păcat? Ar putea să fie păstraţi credincioşii în părtăşie cu Dumnezeu? Şi vă aduc un mesaj din Cuvântul lui Dumnezeu prin aceste cuvinte: *Păziţi de puterea lui Dumnezeu.* Nu există condiţie de calificare pentru ele. Semnificaţia lor este că atunci când te încrezi absolut şi te predai total omnipotenţei lui Dumnezeu, El te va păzi cu cea mai mare bucurie.

Unii oameni cred că nu vor reuşi niciodată ca fiecare cuvânt al lor să fie rostit spre slava lui Dumnezeu. însă aceasta este ceea ce vrea Dumnezeu de la ei, ceea ce aşteaptă Dumnezeu de la ei. Dumnezeu este dispus să aşeze o pază la gura lor, iar dacă Dumnezeu va face aceasta atunci nu va putea El să le păzească buzele şi limbile lor? Ba da; şi o va face pentru aceia care se vor încrede în El. Ocrotirea lui Dumnezeu este atotcuprinzătoare. Dumnezeu te poate păzi de orice păcat, în al doilea rând, dacă doreşti să înţelegi această ocrotire, nu uita că nu este doar una atotcuprinzătoare, ci este o *ocrotire atotputernică.* Dumnezeu este atotputernic şi Atotputernicul

Dumnezeu se oferă să lucreze în inima mea să realizeze lucrarea de ocrotire; şi doresc să mă leg de omnipotenţă, sau mai degrabă de Cel Omnipotent, de Dumnezeul Cel Viu şi să-mi ocup locul în căuşul palmei Sale. Citiţi **psalmii şi** meditaţi la minunatele gânduri din multele expresii **folosite de** David; ca, de exemplu când vorbeşte despre **Dumnezeu ca fiind** *Dumnezeul nostru, Cetăţuia noastră, Scăparea noastră. turnul nostru de scăpare, Tăria noastră şi Mântuirea* ***noastră.*** **David** avea viziuni minunate despre Dumnezeu Cel veşnic **despre** cum este El însuşi adăpostul sufletului credincios, despre cum îl ia El pe credincios şi-1 ocroteşte în palma Sa şi la **umbra** aripilor Sale. Şi tocmai acolo a şi trăit David. Iar noi, care suntem copiii Rusaliilor, noi, care L-am cunoscut pe **Hristos şi** sângele Său şi Duhul Său Cel Sfânt trimis din ceruri, **noi cum** de cunoaştem aşa de puţin ceea ce înseamnă a umbla **tremurând** pas cu pas cu Dumnezeul Cel Atotputernic **ca Ocrotitor al** nostru?

Te-ai gândit vreodată că în fiecare acţiune de har, în inima ta, tu ai întreaga omnipotenţă a lui Dumnezeu **acţionând spre** binecuvântarea ta? Dacă un om bogat ar fi să-mi **dăruiască nişte** bani, să zicem 100 de lire, îi iau şi plec. Mi-a dat **ceva din** ce era al lui; restul şi-1 păstrează pentru sine. Dar nu **acelaşi** lucru este în cazul puterii lui Dumnezeu. Dumnezeu nu poate să se

lipsească de o parte a puterii Sale, de aceea eu pot experimenta puterea şi bunătatea lui Dumnezeu doar atâta **timp Cât sunt** conectat şi în părtăşie cu El, iar atunci când **vin în contact şi** părtăşie cu omnipotenţa lui Dumnezeu eu **am la dispoziţie** omnipotenţa lui Dumnezeu ca ajutor pentni **Întreaga zi. Un fiu** s-ar putea să aibă un tată foarte bogat şi de îndată ce **primul** va fi

pregătit pentru demararea unei afaceri **tatăl va spune, Poţi**

dispune de câţi bani ai nevoie pentru întreprindinderea ta. Tot ce are tatăl este la dispoziţia fiului. Şi la fel este cu Dumnezeul tău Cel Atotputernic. Poate că nici nu poţi cuprinde acest lucru, te simţi ca un mic vierme. Da. Omnipotenţa Lui este necesară pentru a păzi atât fiecare viermişor care trăieşte în praf

cât şi universul, şi de aceea omnipotenţa Sa este mult mai necesară în ocrotirea sufletului tău şi al meu de puterea păcatului.

Dacă doreşti să creşti în har, începe aici; învaţă să te laşi păzit de Dumnezeu în toate gândurile, meditaţiile, hotărârile, faptele, întrebările, studiile şi rugăciunile tale. învaţă că eşti păzit de Dumnezeul tău Atotputernic. Ce nu va face Dumnezeul Cel Atotputernic pentru copilul care se încrede în El? Biblia spune, „nespus mai mult decât cerem sau gândim noi." Trebuie să înveţi să cunoşti şi să te încrezi în Omnipotenţă, şi apoi vei trăi aşa cum ar trebui să o facă un creştin. Ce puţin am învăţat să-1 studiem pe Dumnezeu şi să înţelegem că o viaţă sfântă este o viaţă plină de Dumnezeu, o viaţă care-L iubeşte pe Dumnezeu şi care îl aşteaptă pe El, care se încrede în El şi care-I permite să o binecuvânteze! Nu putem împlini voia Domnului decât prin puterea Sa. Dumnezeu ne dă primele experimentări ale puterii Sale pentru a ne pregăti să dorim mai mult şi să cerem tot ceea ce poate face El. Dumnezeu să ne ajute să ne încredem în El în fiecare zi.

Alt gând. *Această ocrotire* nu este doar atotcuprinzătoare şi omnipotentă, ci este şi *continuă şi neîntreruptă.* Oamenii zic uneori, „Timp de o săptămână sau o lună Dumnezeu m-a păzit minunat; am trăit în lumina feţei Sale şi ce bucurie am avut în părtăşia cu El! M-a binecuvântat în lucrarea mea pentru alţii! Mi-a dăruit suflete şi au fost momente când am simţit că sunt purtat spre cer pe aripi de vultur. Dar nu a continuat. Era prea bine; nu putea să dureze." Iar alţii spun, „A fost nevoie să cad, ca să rămân în smerenie." Iar alţii zic, „Ştiu că a fost vina mea; dar nu prea poţi trăi tot pe culmi." Dar poate exista vreun motiv pentru care ocrotirea lui Dumnezeu să nu fie continuă? Gândeşte-te puţin. Viaţa întreagă este o continuitate neîntreruptă. Dacă ea s-ar întrerupe pentru o jumătate de oră eu aş fi mort, viaţa ar dispărea. Viaţa înseamnă continuitate, iar viaţa lui Dumnezeu este viaţa Bisericii Sale, viaţa Sa este puterea Sa omnipotentă lucrând în noi. Iar Dumnezeu ni se

înfăţişează drept Cel Atotputernic, oferindu-Se să fie Ocrotitorul nostru, iar ocrotirea Sa înseamnă că zi de zi, clipă de clipă, Dumnezeu ne va păzi.

Dacă ţi-aş pune întrebarea: Crezi că Dumnezeu poate să te păzească o zi efectiv de păcat? Poate că mi-ai răspunde: Nu numai că ştiu că poate, dar cred că a şi făcut-o. Au fost zile în care mi-a păstrat inima în prezenţa Sa sfântă şi în acelaşi timp, în ciuda firii mele păcătoase, El m-a păzit de păcatul efectiv şi conştient. Acum, dacă El o poate face o oră sau o zi, atunci de ce nu şi două zile? Să facem din omnipotenţa lui Dumnezeu, după cum ne-a fost ea revelată în cuvântul Său, măsura aşteptărilor noastre. Nu a spus Dumnezeu în Cuvântul Său, „Eu, Domnul, o păzesc şi o voi uda în orice vreme?" Ce poate să însemne aceasta? 'Orice vreme' înseamnă orice vreme? A promis Dumnezeu viei acelea de struguri negri că o va uda în orice vreme, astfel încât arşiţa soarelui şi bătaia vântului să nu o usuce nicidecum? Da. în Africa de Sud oamenii obişnuiesc să facă altoi, iar deasupra leagă o sticlă de apă, astfel încât din când în când din ea să curgă câte o picătură de apă. în acest mod se păstrează neîntrerupt umezeala, până când altoiul se prinde şi rezistă căldurii soarelui. Oare Dumnezeul nostru, în bunătatea dragostei Sale faţă de noi, nu ne va păzi în orice vreme, după cum a promis? O, dacă am conştientiza gândul: întreaga mea viaţă de credinţă să fie lucrarea lui Dumnezeu

-„Căci Dumnezeu este Acela Care lucrează în voi şi vă dă după plăcerea Lui şi voinţa şi înfăptuirea." Deîndată ce vom accepta aceasta prin credinţă de la Dumnezeu, El va face totul pentru noi. Această ocrotire este de natură continuă. în fiecare dimineaţă Dumnezeu te va întâmpina la trezire. Nu se pune problema: Dacă uit să mă trezesc dimineaţa cu gândul la El, atunci cum va fi? Dacă îţi încredinţezi trezirea ta Domnului, Dumnezeu te va întâmpina dimineaţa cu razele Sale şi cu dragostea Sa divină şi îţi va da certitudinea: Azi îl am pe Dumnezeu, care îmi poartă de grijă continuu cu atotputernicia

Sa. Iar Dumnezeu te va întâmpina şi ziua următoare şi în fiecare zi; şi nu contează dacă în practicarea părtăşiei mai intervine şi eşecul. Dacă îţi păstrezi locul şi zici: „Doamne, mă încred că Tu vei face maximum, mă încred în Tine zilnic că mă vei păzi," atunci credinţa ta va creşte tot mai mult şi vei cunoaşte puterea lui Dumnezeu de ocrotire continuă.

Acum, cealaltă latură - *credinţa.* „Păziţi de puterea lui Dumnezeu *prin credinţă."* Cum trebuie să privim această credinţă? Daţi-mi voie ca mai întâi să spun că această credinţă înseamnă *totală neputinţă şl neajutorare înaintea lui Dumnezeu.* La baza oricărei credinţe se află sentimentul de neputinţă. Dacă am de tranzacţionat o mică afacere, să zicem cumpărarea unei case, avocatul specializat va trebui să se ocupe de partea de transfer a proprietăţii pe numele meu şi să facă toate aranjamentele. Eu nu pot face acea lucrare, iar prin faptul că mă încred în acel agent eu mărturisesc că nu o pot face. în acelaşi mod, credinţa înseamnă neputinţă. In multe cazuri înseamnă: Pot să o fac cu mult efort, dar altcineva ar face-o mai bine. însă în majoritatea cazurilor este completă neputinţă: *altcineva trebuie să o facă pentru mine.* Şi acesta este secretul vieţii spirituale. Omul trebuie să înveţe să zică: „Renunţ la tot; am încercat şi am dorit, am gândit şi m-am rugat, dar a venit eşecul. Dumnezeu m-a binecuvântat şi m-a ajutat, dar totuşi pe termen lung am avut de a face cu atâta păcat şi tristeţe." Ce schimbare survine însă atunci când omul este zdrobit prin totală neputinţă şi disperare şi zice: Nu pot nimic!

Aduceţi-vă aminte de Pavel. El trăise o viaţă binecuvântată, fusese răpit până la al treilea cer, apoi i s-a dat ţepuşul în carne, „solul lui Satan, ca să mă pălmuiască." Şi ce s-a întâmplat? Pavel nu 1-a putut înţelege şi L-a rugat pe Domnul de trei ori ca să i-1 ia; dar Domnul i-a spus: Nu, s-ar putea ca să te îngâmfi şi de aceea ţi-am trimis această încercare, ca să te păstreze slab şi smerit. Apoi Pavel a învăţat o lecţie de neuitat, adică să se bucure în neputinţele sale. El afirmase că era cu atât mai bine pentru el cu cât devenea mai slab, căci atunci

când era slab era puternic în Domnul Său Hristos.

Doreşti să păşeşti în aşa-numita „viaţă superioară?" Atunci coboară un pas. Numai atunci când coborâm în totală neputinţă, Dumnezeul Cel veşnic ni se va revela în întreaga Sa putere, iar inimile noastre vor învăţa să se încreadă doar în Dumnezeu.

Ce ne reţine de la a ne încrede absolut în Dumnezeu? Mulţi ar putea spune: Dacă încrederea mea ar fi perfectă şi aş fi întotdeauna statornic, toate mi-ar ieşi bine, deoarece ştiu că Dumnezeu onorează încrederea. Dar cum pot obţine eu acea încredere? Răspunsul meu este: Prin moartea eului. Cea mai mare piedică a încrederii este efortul propriu. Atâta timp cât eu voi avea propria mea înţelepciune, gândire şi putere nu voi putea să mă încred complet în Dumnezeu. Dar când Dumnezeu te zdrobeşte, când totul pare să se întunece înaintea ta şi observi că nu mai înţelegi nimic, atunci te vei apropia mai mult de Dumnezeu, iar dacă te vei pleca înaintea Lui în umilinţă şi îl vei aştepta pe Dumnezeu, El va deveni pentru tine totul. *Atâta vreme cât noi suntem ceva, Dumnezeu nu poate fi totul pentru noi,* iar omnipotenţa Sa nu-şi poate împlini pe deplin lucrarea. Acesta este începutul credinţei - profundă disperare a eului, renunţare la om şi la toate cele pământeşti şi regăsirea speranţei doar în Dumnezeu.

Apoi trebuie să înţelegem că *credinţa înseamnă odihnă.* La începutul vieţii de credinţă, credinţa se luptă; dar atâta timp cât credinţa se luptă, ea nu şi-a atins plinătatea puterii. Dar atunci când credinţa ajunge la capătul luptei şi se predă lui Dumnezeu odihnindu-se în El, atunci vor veni bucuria şi victoria.

Poate că am să vă lămuresc mai bine povestindu-vă istoria începutului Convenţiei de la Keswick. Canon Battersby a fost unul dintre membrii clerului evanghelic al Bisericii Anglicane timp de mai bine de douăzeci de ani, un om de o sfinţenie profundă şi delicată, care însă nu conştientiza odihna şi victoria asupra păcatului şi care era deseori întristat la gândul poticnirii, eşecului şi păcatului. Când a auzit de posibilitatea victoriei a

simţit dorinţa de a o cunoaşte, dar i se părea că nu o putea obţine. A avut odată ocazia să asculte o prelegere pe tema „Odihnă şi Credinţă" despre istorisirea sutaşului care venise din Capernaum în Cana pentru a-L ruga pe Hristos să-i vindece copilul. în prelegere se arăta cum sutaşul credea că Hristos ar fi putut să-1 ajute la modul

general şi a venit la Isus mai mult pentru a încerca. El spera ca Hristos să îl ajute, dar nu avea nici o asigurare în legătură cu acel ajutor. Şi ce s-a întâmplat? Atunci când Hristos i-a spus: „Du-te acasă, căci copilul tău trăieşte," omul acela a crezut cuvântul rostit de Isus; el s-a odihnit în cuvântul acela. El nu avea vreo dovadă de însănătoşire a copilului său şi a trebuit să se întoarcă pe jos până la Capernaum şapte ore. Dar el a făcut întocmai şi pe drum şi-a întâlnit slujitorul, care i-a adus primele veşti despre vindecarea copilului, cum că la ora unu în după-masa zilei anterioare, adică chiar ora când Isus rostise cuvintele, îi dispăruse copilului febra. Acel tată s-a odihnit în cuvântul lui Isus şi în lucrarea Lui, s-a reîntors la Capernaum şi şi-a găsit copilul bine; şi a slăvit pe Dumnezeu, devenind un credincios şi un ucenic al lui Isus. Aceasta este credinţa! Atunci când Dumnezeu vine la mine cu promisiunea de a mă păzi, iar eu nu am nici un lucru pe pământ în care să mă încred, eu îi zic: „Cuvântul Tău este de-ajuns!" „Păziţi de puterea lui Dumnezeu." Aceasta este credinţa, aceasta este odihna.

După ce Canon Battersby a auzit prelegerea, s-a îndreptat spre casă, iar în întunericul nopţii a aflat odihna. El s-a odihnit în cuvântul lui Isus. Apoi dimineaţa următoare a spus unui prieten: „Am aflat-o!" Este un lucru minunat atunci când un om ajunge să se odihnească în puterea Dumnezeului atotputernic în fiecare clipă a vieţii sale, când în faţă are ispita nervilor, a urii, a mâniei, a neafecţiunii, a mândriei, a păcatului. Este un lucru minunat să faci un legământ cu Iehova Cel atotputernic, nu bazat pe ceea ce ar spune cineva sau pe ce ar simţi inima mea, ci pe puterea Cuvântului lui Dumnezeu. „Păziţi de puterea lui Dumnezeu prin credinţă." Spune-I lui Dumnezeu că tu vei fi

mărturia Lui vie. Spune-I: Domnul meu, fă ca viaţa mea să fie o dovadă a ceea ce poate face Dumnezeul omnipotent. Acestea să fie cele două stări ale sufletului meu în fiecare zi - completă neputinţă şi odihnă simplă, copilărească.

Doar încă un gând referitor la credinţă - *credinţa implică părtăşie cu Dumnezeu,* Nu-L poţi despărţi pe Dumnezeu de Cuvântul Său. Nici o binecuvântare sau putere nu poate fi primită fără Dumnezeu, iar dacă vrei să păşeşti în viaţa de sfinţenie *va trebui* să dedici timp părtăşiei cu Dumnezeu.

Uneori oamenii îmi spun, „Am o viaţă atât de agitată şi aglomerată, încât nu am timp de părtăşie cu Dumnezeu." Un misionar mi-a spus, „Oamenii nu cunosc cum suntem ispitiţi noi, misionarii. Mă trezesc la cinci dimineaţa, iar băştinaşii mă aşteaptă să le dau de lucru. Apoi trebuie să merg la şcoală să petrec şi acolo câteva ore; vine apoi altă treabă şi şaisprezece ore parcă zboară şi eu abia dacă găsesc timpul necesar părtăşiei cu Dumnezeu." Ah! Aici este lipsa. Reţineţi două aspecte. Nu v-am îndemnat să vă încredeţi în omnipotenţa lui Dumnezeu ca într-un lucru, nici să vă încredeţi în Cuvântul lui Dumnezeu ca într-o carte scrisă, ci să vă îndreptaţi spre Dumnezeul omnipotenţei şi spre Dumnezeul Cuvântului. Să aveţi de a face cu Dumnezeu la fel ca şi acel sutaş cu Isus Cel viu. Oare de ce a putut el să creadă cuvântul spus de Hristos? Pentru că în acei ochi şi în acea voce a lui Isus, Fiul lui Dumnezeu, el a văzut şi a auzit ceva care 1-a făcut să simtă că se poate încrede. Şi acelaşi lucru poate face Hristos şi pentru tine. Nu încerca să trezeşti şi să îndemni credinţa să crească din interiorul tău. Nu poţi trezi credinţa din adâncurile inimii tale. Lasă-ţi inima ta şi priveşte spre chipul lui Isus şi ascultă ceea ce îţi spune, despre cum te va păzi El. Priveşte spre faţa Tatălui tău iubitor şi dedică zilnic timp pentru El şi începe o nouă viaţă cu acel sentiment al goliciunii şi sărăciei celui care nu posedă nimic şi care aşteaptă să primească totul de la El, cu pacea adâncă a celui ce se odihneşte în Dumnezeul Cel viu, Iehova Cel omnipotent; şi pune-L pe Dumnezeu la încercare şi vei vedea dacă nu va

deschide zăgazurile cerurilor şi va revărsa belşug de binecuvântare.

Voi încheia acest capitol întrebând dacă sunteţi dispuşi de a experimenta la maximum ocrotirea cerească pentru moştenirea cerească? Robert Murray M'Cheyne a spus, „O, Doamne, fă-mă atât de sfânt cât poate fi făcut un păcătos iertat." Şi dacă vei zice aceasta şi dacă această rugăciune va fi în inima ta, intră într-un nou legământ cu omnipotentul şi eternul Iehova; aşează-te în mâna Lui, în neputinţă, dar în pace. Şi în timp ce faci acest legământ, crede din toată inima că veşnicul Dumnezeu va fi însoţitorul tău, ţinându-te de mână în fiecare clipă a zilei; va fi Păzitorul tău, ocrotindu-te fără moment de răgaz; va fi Tatăl tău, bucurându-se întotdeauna să ţi Se descopere în sufletul tău. El are puterea de a lăsa dragostea Sa să strălucească întreaga zi deasupra ta. Să nu te temi că, din cauza treburilor şi responsabilităţilor tale, nu vei putea să fii tot timpul cu Dumnezeu. învaţă lecţia conform căreia, la fel cum soarele străluceşte peste tine ziua întreagă şi tu te bucuri de lumina sa, tot aşa va avea şi Dumnezeu grijă ca lumina Sa divină să strălucească peste tine, iar tu vei rămâne în acea lumină dacă îl vei crede pe Dumnezeu în această privinţă.

Aici este omnipotenţa lui Dumnezeu; şi aceasta este credinţa care se ridică la nivelul acestei omnipotente. Nu vei zice tu oare: Mă voi încrede în Dumnezeul meu, pentru tot ceea ce ar putea face acea omnipotenţă? Nu sunt minunate cele două laturi ale vieţii cereşti? Omnipotenţa lui Dumnezeu care mă învăluie şi voinţa mea în nimicnicia ei, odihnindu-se în acea omnipotenţă şi bucurându-se în ea!

Clipă de clipă păstrat în dragostea Sa,
Clipă de clipă am viaţă de sus. Privind la Hristos, gloria-I străluceşte, Clipă de clipă, O, Doamne îţi aparţin!

Voi sunteţi mlădiţele

totul depinde de faptul că suntem sau nu *în Hristos.*
Dacă vreau mere bune, va trebui să am un măr bun; şi dacă mă voi îngriji de sănătatea pomului, acesta îmi va da mere bune. La fel este şi cu lucrarea noastră de creştini. *Dacă viaţa noastră cu Hristos este corectă,* totul va ieşi bine. S-ar putea să fie nevoie de instruire, de sugestii, de ajutor sau de antrenament în diferite domenii ale lucrării; fiecare dintre acestea în parte are valoare. Dar pe termen lung, lucrul esenţial este acela de a avea o viaţă din belşug în Hristos; cu alte cuvinte, să-L avem pe Hristos în noi şi lucrând prin noi.
în pilda cu viţa şi mlădiţele, în Ioan 15:5, Isus spune: *„Eu sunt viţa, voi sunteţi mlădiţele. "*
Ce lucru uşor e să fii o mlădiţă sau o ramură! Mlădiţa creşte din viţă şi ramura din pom, ele trăiesc acolo şi se dezvoltă şi la timpul potrivit aduc rod. Nu au nici o responsabilitate, decât aceea de a primi de la rădăcină şi tulpină seva şi hrana. Şi dacă am cunoaşte prin Duhul Sfânt relaţia noastră cu Isus Hristos, lucrarea noastră ar fi transformată în cel mai luminos şi mai divin lucru de pe pământ. în loc de a mai fi epuizare şi

uzură a sufletului, lucrarea noastră ar fi ca o nouă experienţă, conectându-ne la Isus aşa cum nimic altceva nu o poate face. Dar vai, nu-i aşa că lucrarea noastră se interpune deseori între noi şi Isus? Ce ciudăţenie! Tocmai acea lucrare, pe care El doreşte să o facă în mine şi eu vreau să o fac pentru El, eu o abordez în aşa fel încât aceasta ajunge să mă separe de Hristos. Mulţi lucrători ai viei s-au plâns de munca grea pe care o au de făcut, de timpul puţin pe care îl au pentru comunicare intimă cu Isus şi de faptul că treburile cotidiene slăbesc înclinaţia spre rugăciune şi prea multa interacţiune cu oamenii întunecă viaţa spirituală. Trist gând, că rodirea duce la separarea mlădiţei de viţă! Şi asta probabil pentru că am privit lucrarea noastră ca ceva mai mult decât o mlădiţă care aduce rod. Fie ca Dumnezeu să ne elibereze de orice gândire falsă legată de viaţa creştină.
Acum câteva gânduri despre *această binecuvântată viaţă de mlădiţă.*
In primul rând, ea este *o viaţă de absolută dependenţă.* Mlădiţa nu are nimic; ea pur şi simplu depinde de viţă în toate. Această expresie *dependenţă absolută* este una dintre cele mai solemne, mari şi preţioase. Un mare teolog german a scris două volume groase cu ceva timp în urmă, pentru a demonstra că întreaga teologie calvinistă se poate rezuma la acest principiu al *dependenţei totale de Dumnezeu;* şi acest om a avut dreptate. Alt mare scriitor a afirmat că numai *dependenţa de Dumnezeu, absolută şi nealterată,* este esenţa religiei îngerilor şi ar trebui să fie şi cea a oamenilor. Dumnezeu reprezintă totul pentru îngeri şi El este dispus să fie totul şi pentru creştini. Dacă eu pot să învăţ să depind în orice moment de Dumnezeu, totul va fi bine. Vei cunoaşte o viaţă superioară, dacă depinzi întru totul de Dumnezeu.
Asta o regăsim la viţă şi mlădiţă. Fiecare viţă pe care o vezi sau fiecare ciorchine de strugure care ajunge pe masa ta să îţi reamintească faptul că mlădiţa este absolut dependentă de viţă. Viţa trebuie să facă lucrarea, iar mlădiţa să se bucure de rodul acesteia.
„VOI SUNTEŢI MLÂDIŢELE"
Ce trebuie să facă viţa? O lucrare marc licliim > > înfigă rădăcinile sale în pământ şi să caute în sol **rftdftl Inii I** întind deseori pe o mare suprafaţă - hrană şi să ahsoaiba umiditatea. Dacă pui anumite îngrăşăminte pe unele **locuri** \ M ' îşi va întinde rădăcinile într-acolo iar prin rădăcini şi **tulpini** l ■> va transforma îngrăşămintele şi umiditatea în acea **iwvt iptcilll** care va da naştere fructului. Viţa înfăptuieşte lucrarea *m* mlădiţa trebuie doar să primească de la viţă seva, care **apoi MM** transformată în struguri. La Hampton Court există o vie **caii** uneori dă câteva mii de ciorchini de struguri, iar **vizitatorii M** minunează de creşterea sa masivă şi de recolta bogată. **Motivul** este următorul: nu departe de acolo curge râul Tamisa, iar **via** şi-a întins rădăcinile sute de metri pe sub pământ de-a **dreptul** spre mal, unde găseşte hrană bogată şi umezeală din belşnj- bl mâlul din albia râului; şi rădăcina îşi trage seva pe toată această distanţă prin viţă, având drept rezultat recolta abundentă Vi (a face această lucrare, iar mlădiţele depind pur şi simplu de **ea,** primind ceea ce li se oferă.
Este aceasta valabil în mod literal despre Domnul mc» Isus? înţeleg eu că atunci când lucrez, când predic sau când ml adresez unei clase de studiu biblic, când mă duc să-i **vizita** i» cei săraci şi neglijaţi, întreaga responsabilitate a lucrării **Mti** ■> lui Hristos?
Exact aceasta doreşte Hristos ca tu să înţelegi. **HliltOI** doreşte ca în toată lucrarea ta, baza să o constituie accsl **gând** simplu, binecuvântat: Hristos se va îngriji de toate.
Şi *cum va împlini El încrederea în această* ***dtptndtnfâ'*** El o face trimiţând Duhul Sfânt - şi nu doar din când în « **ftnd** ca pe un dar deosebit; căci să nu uităm că relaţia dinin \ lţ| i mlădiţe este aceea de păstrare a legăturii vii în

fia arc a i . i > neîntrerupt. Seva nu curge doar pentru un timp |i M **opp** |t > mai apoi să curgă din nou, ci clipă de clipă seva i m >■. <l< **laviţl** spremlădiţe. La fel şi Domnul meu mă vrea in Iu . n | „i < i.
oră şi pas de pas, să rămân în El, **predându mi** i.....
neputinţele mele, ca unul care nu ştie nimic, mu H IMUN .....

1 19

poate nimic. Studiaţi cuvântul *nimic.* Câteodată cântăm, „O, să fiu nimic, nimic," dar aţi studiat cu adevărat acest cuvânt şi v-aţi rugat zilnic şi v-aţi închinat lui Dumnezeu în lumina acestui cuvânt? Cunoaşteţi voi binecuvântarea cuvântului *nimic?*
Dacă eu sunt ceva atunci Dumnezeu nu mai este totul; dar când eu devin *nimic,* Dumnezeu poate deveni *totul* şi Dumnezeul Cel veşnic în Hristos se poate revela pe Sine pe deplin. Aceasta este viaţa superioară. Trebuie să devenim nimic. Bine a spus cineva că serafimii şi heruvimii sunt flăcări de foc deoarece ei ştiu că nu sunt nimic, iar ei permit Lui Dumnezeu să-şi desfăşoare în ei plinătatea, slava şi strălucirea Sa. Ei nu sunt nimic, iar Dumnezeu este totul în ei şi împrejurul lor. In acelaşi mod, tu trebuie să devii nimic cu adevărat şi să studiezi un singur lucru - să devii mai sărac, mai umil şi mai neputincios, ca Hristos să poată lucra totul în tine.
Mai înainte de toate învaţă să devii nimic, învaţă să devii neputincios. Dependenţa absolută de Dumnezeu este secretul întregii puteri în lucrarea creştină. Mlădiţa nu are nimic decât ceea ce primeşte de la viţă; iar tu şi cu mine nu putem avea nimic afară de ceea ce primim de la Isus.
In al doilea rând, viaţa mlădiţei nu este numai o viaţă de completă dependenţă ci şi una de odihnă. Acea micuţă mlădiţa, dacă ar putea gândi, simţi şi vorbi - acea mlădiţa din via de la Hampton Court sau dintr-una din milioanele de vii pe care le avem în Africa de Sud - şi noi i-am zice: „Hai, mlădiţa a viţei, spune-mi, căci vreau să învăţ de la tine, cum aş putea deveni o adevărată mlădiţa a Viţei vieţii," ce ne-ar răspunde ea? Ar şopti: „Omule, am auzit că eşti înţelept şi ştiu că poţi face o mulţime de lucruri minunate. Ştiu că ţi-a fost dată multă putere şi înţelepciune, însă am o lecţie pentru tine. în ciuda agitaţiei şi eforturilor tale în lucrarea lui Hristos, tu nu prosperi niciodată. Primul lucru de care ai nevoie este să vii să te odihneşti în Domnul tău Isus. Aceasta fac eu. De când am crescut din viţă au trecut ani de zile şi singurul lucru pe care l-am făcut a fost

să mă odihnesc în viţă. Când venea vremea **primăverii DU** aveam temeri sau griji. Viţa începea să-şi reverse scv.i **ei ipfl** mine şi să dea frunza şi mugurii. N-am avut griji nici unul .1 venit vara şi pe timpul marilor arşiţe m-am încrezut că viţa mu va da umezeala care să mă păstreze proaspătă. Şi pe **vremea** recoltei, când proprietarul a venit să culeagă strugurii, de asemenea nu am avut griji. Dacă ceva nu era bun la struguri, proprietarul niciodată nu a dat vina pe mlădiţe ci întotdeauna |K viţă. Iar dacă tu ai fi o mlădiţa bună a lui Hristos, a Viţei vieţii, atunci te-ai odihni în El. Lasă ca Hristos să poarte răspunderea."
Vei zice: Nu m-ar face aceasta neglijent? îţi spun că nu va fi aşa. Nici unul din cei care au învăţat să se odihnească în Hristos nu poate deveni neglijent, căci cu cât eşti mai apropini de Hristos cu atât ţi se va transmite mai mult din Duhul Său de râvnă şi dragoste. Dar începe să lucrezi în dependenţă absolută neuitând să adaugi acesteia *adevărata odihnă.* Omul uneori încearcă mult să depindă de Hristos, dar se îngrijorează cu privire la această dependenţă; el încearcă, dar nu o poate obţine. De-ar cunoaşte el odihna adevărată în fiecare zi!
în mâna Ta puternică mă odihnesc,
Aşa să-nfăptuiesc lucrarea;
Căci cine poate lucra aşa de minunat
Ca Cel atotputernic?
Ocupă-ţi locul în fiecare zi la picioarele lui Isus în pace şi odihnă binecuvântată, care vin de pe urma cunoaşterii -
Eu griji nu am căci Lui I le-am dat; Eu nu mă tem, căci El teama mi-a lu;il
înţelege că Domnul Isus este Acela caic **dortftC li** lui fl l prin tine. Te plângi de lipsa de dragoste **fierbinte** \< I **Ml** < **I** veni de la Isus. El va dărui **dragostea divini Inimii fel** l **U**

ajutorul căreia vei putea iubi oamenii. Aceasta este semnificaţia asigurării: „Dragostea lui Dumnezeu v-a fost turnată de sus în inimile voastre prin Duhul Sfânt;" şi a celuilalt cuvânt: „Dragostea lui Hristos ne strânge laolaltă." Hristos îţi poate oferi un izvor de dragoste şi vei putea să-i iubeşti şi pe cei mai nenorociţi şi mai nerecunoscători sau pe cei care te-au obosit. Odihneşte-te în Hristos, Cel care poate da înţelepciune şi putere, şi nici nu vei ştii cum această odihnă se va dovedi de multe ori cea mai bună parte a mesajului tău. Te lupţi şi te certi cu oamenii, iar ei îşi fac impresia: Iată un om care se ceartă şi se contrazice cu mine. Dar dacă vei lăsa odihna adevărată a lui Dumnezeu să te pătrundă, odihna în Isus Hristos - pacea, odihna şi sfinţenia cerului - acea odihnă va aduce binecuvântare inimii mai mult chiar decât poate fi exprimat.
Un al treilea gând. *Mlădiţa ne învaţă o lecţie a rodului bogat.* Cunoaşteţi că Domnul Isus a repetat cuvântul

roadă de mai multe ori în pildă. El a vorbit mai întâi de *roadă* apoi de *multă roadă* şi de *mai multă roadă.* Da, şi se porunceşte din partea Domnului nu doar să aduci roadă ci să aduci *multă roadă.* „Dacă aduceţi multă roadă, prin acesta Tatăl Meu va fi proslăvit." în primul rând Hristos a spus: „Eu sunt adevărata viţă şi Tatăl Meu este vierul." Cel care va veghea asupra legăturii dintre Hristos şi mlădiţe este Dumnezeu; şi prin puterea lui Dumnezeu prin Hristos trebuie noi să aducem roadă. Acest popor piere din lipsa Evangheliei. Ce nu face omul, să zicem, în caz de boală. Ai un prieten drag care se află pe pat de moarte şi nimic nu-1 poate înviora pe acest prieten decât nişte struguri, dar nu este sezonul lor; dar ce nu ai face tu pentru a-i aduce acei struguri, care constituie hrana prietenului muribund! Şi sunt înjurai tău milioane de oameni care nu merg niciodată la biserică şi mulţi care merg la biserică dar nu-L cunosc pe Hristos. Cu toate acestea strugurii divini, strugurii Eşcol, strugurii Viţei cereşti, nu se pot cumpăra cu nici un preţ, ci ei apar din viaţa lăuntrică legată de Hristos atunci când eşti copil al lui Dumnezeu. Dacă copiii lui Dumnezeu nu sunt

umpluţi de seva Viţei cereşti, nu sunt umpluţi de Duhul Sfânt şi de dragostea lui Isus, ei nu pot aduce multă roadă cerească adevărată. Avem de-a face cu multă lucrare, cu multă predicare, învăţare şi vizitare, cu multe maşinării, cu multe eforturi sincere de tot felul; dar nu avem prea mult din manifestarea puterii lui Dumnezeu în toate acestea.

Ce se cere? Se cere o legătură mâi strânsă între lucrători şi Vierul din cer. Hristos, Viţa cea Cerească, are binecuvântări pe care ar putea să le trimită peste zecile de mii care pier. Hristos, adevărata Viţă, are puterea de a produce strugurii cereşti. Dar „voi sunteţi mlădiţele" şi nu puteţi aduce roadă cerească până când nu vă aflaţi în strânsă legătură cu Isus Hristos.

Dar nu confundaţi lucrarea cu roadă. S-ar putea să existe multă lucrare pentru Hristos, dar care să nu fie rodul Viţei divine. Nu căutaţi doar lucrare. Studiaţi această problemă: a rodirii. Este vorba despre adevărata viaţă, adevărata putere, adevăratul Duh şi adevărata dragoste din inima Fiului lui Dumnezeu - este vorba despre Viţa divină însăşi venind în viaţa ta şi a mea.

Ştiţi că există diferite soiuri de struguri. în această ţară şi în Franţa şi în îndepărtatul Cape sunt multe soiuri, fiecare având un nume. Şi fiecare vie furnizează exact acea aromă şi suc specific care va conferi strugurilor gustul lor deosebit. în mod identic, în inima lui Isus Hristos există o viaţă, o dragoste, un Duh, o binecuvântare şi o putere pentru oameni, care sunt cu totul cereşti şi divine şi care se vor pogorî în inimile noastre. Rămâi în strânsă legătură cu Viţa divină şi spune: Doamne Isuse, doresc de la Tine exact acea sevă care curge prin Tine, exact acel Duh al vieţii Tale dumnezeieşti. Doamne Isuse, Te rog lasă-Ţi Duhul Tău să curgă prin mine în toată lucrarea mea pentru Tine.

Repet faptul că seva Viţei divine nu este altceva decât Duhul Sfânt. Duhul Sfânt este viaţa Viţei cereşti; iar ceea ce trebuie să primeşti tu de la Hristos nu este altceva decât o infuzie puternică de Duh Sfânt. Ai cât mai multă nevoie de ea,

nimic altceva nu-ţi trebuie pe deasupra. Nu uita aceasta. Să nu vă aşteptaţi ca Hristos să dăruiască puţintică putere aici, ceva binecuvântare pe colo şi încă puţin ajutor în altă parte. La fel cum viţa îşi împlineşte lucrare dăruind seva sa specifică mlădiţelor, tot aşa să ne aşteptăm ca şi Hristos să dăruiască propriul Său Duh Sfânt inimilor noastre; doar după aceea vom da multă roadă. Iar dacă tocmai ai început să dai roadă şi eşti ascultător de cuvântul lui Hristos din pildă *multă roadă* şi *mai multă roadă,* nu uita că pentru a aduce rod mai bogat tu ai nevoie pur şi simplu nevoie de mai mult Isus în viaţa şi inima ta.

Un al patrulea gând. *Viaţa mlădiţei este o viaţă de strânsă comuniune.* Să ne întrebăm din nou: Ce trebuie să facă mlădiţa? Cunoaşteţi acel cuvânt preţios, profund pe care 1-a folosit Hristos: *a rămâne.* Viaţa ta trebuie să fie una de rămânere. Cum va fi această rămânere? întocmai ca în cazul mlădiţei în viţă, rămânând acolo în fiecare minut al zilei. Mlădiţele sunt acolo, în strânsă comuniune, în comuniune neîntreruptă cu viţa, din ianuarie până în decembrie. Iar eu să nu pot trăi zilnic într-o comuniune de rămânere în Viţa cerească? Vei zice, „Dar sunt atât de ocupat cu alte lucruri." S-ar putea să ai un serviciu obositor de zece ore zilnic, timp în care mintea ta trebuie să se preocupe cu lucruri trecătoare; Dumnezeu a dispus astfel lucrurile. însă lucrarea de rămânere este lucrarea *inimii,* nu a minţii; lucrarea inimii care se lipeşte de Isus şi se odihneşte în El, o lucrare în care Duhul Sfânt ne leagă de Isus Hristos. Trebuie să crezi că undeva mai adânc decât mintea, în cel mai adânc loc al vieţii tale lăuntrice, tu poţi să rămâi în Hristos, astfel încât în fiecare clipă în care eşti liber să fii conştient: Binecuvântate Isuse, eu sunt încă în Tine. Dacă vei învăţa ca pentru un timp să laşi de-o parte orice altă lucrare şi să intri în legătura de rămânere în Viţa cerească, atunci vei vedea că va veni şi roadă.

Cum se aplică vieţii noastre această comuniune de rămânere? Ce înseamnă ea? înseamnă părtăşie strânsă cu

Hristos prin rugăciune intimă. Sunt convins că **exista creştini** care tânjesc după o viaţă superioară şi care uneori au primii cile o binecuvântare minunată şi care uneori au cunoscut o **infuzie** de bucurie cerească şi o mare revărsare de fericire divină; **totuşi** aceasta a dispărut după un timp. Ei nu au înţeles că reala părtăşie personală

strânsă cu Hristos este o necesitate absolută pentru viaţa cotidiană. Faceţi-vă timp să fiţi singuri cu Hristos. Nimic în cer sau pe pământ nu vă poate elibera de această necesitate, dacă vreţi să fiţi creştini fericiţi şi sfinţi. Câţi creştini sunt aceia care consideră o povară, o obligaţie şi o dificultate să stea singuri cât mai mult cu Dumnezeu! Acesta este obstacolul cel mai mare care ne împiedică oriunde în viaţa noastră de creştini. Vrem mai multă părtăşie liniştită cu Dumnezeu şi vă spun în numele Viţei cereşti că nu veţi putea fi mlădiţe sănătoase prin care să curgă seva divină, până ce nu veţi acorda mai mult timp comuniunii cu Dumnezeu. Dacă nu eşti dispus să sacrifici din timpul tău pentru a avea părtăşie cu El şi să-I dăruieşti zilnic timp pentru a lucra în tine şi pentru a păstra vie legătura dintre tine şi Sine, El nu-ţi va putea oferi acea binecuvântare a părtăşiei Sale neîntrerupte. Trăiţi în strânsă comuniune cu El!

Acum ultimul meu gând. *Viaţa mlădiţei este o viaţă de predare totală.* Această expresie, *predare totală,* este una foarte mare şi serioasă şi cred că nu îi înţelegem însemnătatea. Şi totuşi micuţa mlădiţă ne învaţă. „Mai faci şi altceva, micuţă mlădiţă, în afară de a purta strugurii?" „Nu, *nimic."* „Nu eşti bună de nimic?" Bun de nimic! Biblia ne spune că nici o parte din viţă nu poate fi folosită nici măcar ca instrument de scris; nu e bună de nimic decât să fie arsă. „Şi ce înţelegi tu, micuţă mlădiţă, din relaţia ta cu viţa?" „Relaţia mea este întocmai aceasta: sunt complet dedicată viţei, iar viţa îmi poate furniza atâta sevă cât doreşte. Sunt aici, la dispoziţia ei şi viţa poate face cu mine ceea ce doreşte."

Predare totală Domnului Isus Hristos înseamnă că, aşa cum Hristos S-a dat pe Sine complet lui Dumnezeu, cu suni

complet predat lui Hristos. Poate vă gândiţi că aceasta nu se poate realiza niciodată: la fel de complet cum Şi-a dat El viaţa necăutând altceva decât plăcerea Tatălui, depinzând total de Tatăl, tot aşa şi eu să nu caut altceva decât plăcerea lui Hristos. Dar aceasta este cât se poate de adevărat. Isus Hristos a venit pentru a insufla în noi Duhul Său, ca să ne facă să găsim cea mai mare fericire în a trăi întru totul pentru Dumnezeu, după cum a trăit El.

Aici se strecoară însă teribila greşeală care se află la baza religiei noastre. Omul gândeşte: „Am serviciul meu, îndatoririle familiale şi relaţiile mele ca cetăţean şi toate acestea nu le pot schimba. Şi pe lângă ele eu trebuie acum să văd în religie şi în slujirea lui Dumnezeu ceva care să mă păzească de păcat. Dumnezeu să mă ajute să-mi îndeplinesc cu bine datoriile!" Aceasta nu este corect. Când a venit Hristos, El 1-a răscumpărat pe păcătos cu propriul Lui sânge. Dacă ar exista aici o piaţă de sclavi şi mi-aş cumpăra un sclav, l-aş lua pe acesta acasă la mine, scoţându-1 din vechiul său mediu, şi el ar locui la mine ca proprietate a mea, iar eu aş putea să-i poruncesc toată ziua. Şi dacă el ar fi un sclav credincios, ar trăi fără voinţă şi interese proprii, singura sa preocupare fiind promovarea bunăstării şi cinstei stăpânului său. în acelaşi mod, eu, care am fost răscumpărat cu sângele lui Hristos, am fost răscumpărat pentru a trăi zilnic având un singur gând - Cum aş putea să-mi mulţumesc Stăpânul?

Viaţa de creştin ni se pare atât de grea pentru că noi căutăm binecuvântările lui Dumnezeu în timp ce trăim după propria noastră voinţă. Ne bucurăm că trăim viaţa de creştini conform plăcerilor noastre. Noi ne facem propriile planuri şi ne alegem propria lucrare, iar apoi îl rugăm pe Domnul Isus să vină şi să ne poarte de grijă ca păcatul să nu pună prea multă stăpânire pe noi, ca să nu greşim prea tare; îl rugăm să vină şi să ne dea din belşug binecuvântarea Sa. însă relaţia noastră cu Isus ar trebui să fie în aşa fel încât să fim pe de-a-ntregul la dispoziţia Sa, să venim zilnic la El în smerenie şi sinceritate şi să zicem:

„Doamne, este oare ceva în mine care nu este după voia Ta, care nu a fost poruncit de Tine sau care nu-ţi este pe deplin predat Ţie?" Dacă am aştepta cu răbdare, ar înflori o relaţie între noi şi Hristos atât de strânsă şi de gingaşă încât mai pe urmă vom simţi cât de distantă a fost părtăşia noastră cu El anterior şi vom realiza că El poate să preia conducerea asupra noastră şi o face într-adevăr, dăruind o comuniune neîntreruptă întreaga zi. Mlădiţa ne cheamă la predare totală.

Nu mă refer atât de mult la renunţarea la păcate. S-ar putea să fie oameni care să aibă nevoie de aşa ceva - oameni care au temperamente violente, obiceiuri rele, şi adevărate păcate pe care le comit ocazional şi pe care nu le-au predat niciodată Mielului lui Dumnezeu. Te rog, dacă eşti o mlădiţă a Viţei vieţii, nu reţine nici un păcat. Ştiu că sunt multe dificultăţi în privinţa sfinţeniei; ştiu că nu toţi gândesc la fel referitor la acest subiect. Dar aceasta ar fi pentru mine o chestiune relativă dacă aş putea observa că toţi sunt sincer interesaţi în a scăpa de orice păcat. Dar mă tem că în mod inconştient există deseori în inimi compromisuri cu ideea: Noi nu putem fi fără păcat, trebuie să păcătuim un pic zilnic; n-avem încotro. O, de-ar striga oamenii către Dumnezeu: Doamne, păzeşte-mă cu adevărat de păcat! Predă-te complet lui Isus şi roagă-L să facă totul pentru tine pentru a te păzi de păcat.

Despre multe lucruri din biserică, din împrejurimi sau din lucrarea noastră noi gândim: sunt în regulă, nu pot fi schimbate. Nu mergem cu ele înaintea Domnului Isus ca să-L întrebăm despre ele. Vă sfătuiesc, *aduceţi totul în relaţia cu Isus,* şi spuneţi: Doamne, totul în viaţa mea trebuie să se găsească în deplină armonie cu poziţia mea de mlădiţă a Ta, Viţa binecuvântată. Fie ca predarea ta lui Hristos să fie totală. Iar Hristos îţi va arăta ce nu este

în concordanţă cu gândirea Lui şi te va conduce spre binecuvântări mai înalte.
Să rezum totul într-un singur cuvânt. Isus Hristos a spus: „Eu sunt viţa, voi sunteţi mlădiţele." Cu alte cuvinte, „Eu, Cel viu, care M-am dăruit total ţie, sunt Viţa. Niciodată nu poţi

spune că te-ai încrezut prea mult în Mine. Eu sunt Lucrătorul Cel atotputernic, plin de viaţă şi putere divină." Tu eşti o mlădiţă a Domnului Isus Hristos. Dacă în inima ta tu eşti conştient că nu eşti o mlădiţă puternică, sănătoasă şi purtătoare de rod, că nu eşti suficient de legat de Isus, că nu trăieşti în El aşa cum ar fi trebuit - atunci ascultă-L spunând: „Eu sunt viţa," Eu te voi primi, Eu te voi atrage la Mine, Eu te voi binecuvânta, Eu te voi întări, Eu te voi umple de Duhul Meu. Eu, Viţa, te-am luat să fii mlădiţă mea, M-am dăruit complet ţie; dăruieşte-te complet Mie. Ca Dumnezeu, M-am dăruit total ţie, am devenit Om şi am murit pentru tine pentru ca să pot fi pe deplin al tău. Vino şi predă-te complet Mie.
Care va fi răspunsul tău? Să fie o rugăciune din adâncul inimii tale, ca Isus Cel viu să te ia şi să te lege strâns de Sine. Rugăciunea ta să fie ca El, Viţa vie, să te lege în aşa fel de Sine încât inima ta să cânte: El este Viţa mea, iar eu sunt mlădiţă Lui; nu vreau nimic mai mult, căci acum am Viţa veşnică. Apoi închină-te şi adoră-L, slăveşte-L şi încrede-te în El, iubeşte-L şi aşteaptă dragostea Lui. Tu eşti Viţa mea, iar eu sunt mlădiţă Ta. îmi este de-ajuns, sufletul îmi este mulţumit. Slavă numelui Său binecuvântat!

ALTE CĂRŢI APĂRUTE LA EDITURA CLC

66 ÎN UNA, *Alfren Kuen*
A DOUA VENIRE A LUI HRISTOS, *Rene Pache* AMENINŢAREA FURTUNII, *Billy Graham*
BIBLIA ÎN FAMILIE
CÂNTAREA CÂNTĂRILOR, *Watchman Nee*
DIFICULTĂŢI CONJUGALE, *Paul Tournier*
DRAGOSTEA, DĂRUIRE DE SINE, *Andre Adoul*
EPISTOLELE CĂTRE CORINTENI, *Ehch Stânge*
ISRAEL, ŢARA FĂGĂDUITĂ, *Lance Lambert*
ÎNVINGÂND TEMPERAMENTUL PRIN DUHUL SFÂNT, *Tim LaHaye*
LUMEA DE DINCOLO, Rene *Pache*
LUMINI PESTE VEACURI, *Petru Popovici*
RĂSPUNSURI LA PROBLEMELE VIEŢII, *Billy Graham*

Ediţia I: Tiraj 3.500 exemplare
Bun de tipar: 28.10.2000
Apărut în 2000, 132 pagini
Tipărit la Tipografia „SAMUEL" S.R.L., Mediaş
ISBN 973-97889-5-5